

“İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki:

“Biz sizden ve Allah'ı bırakıp tapdıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” (60 Mümtetine/4)

Millet-i İbrahim

UMDE
Yayın No: 2

Kitabın Adı: *Millet-i İbrahim*
Yazarı: *Ebu Muhammed el-Makdisî*
Tercüme: *Orhan Panaltı*

Teknik Hazırlık: *Şehadet*
Kapak Tasarım: *Fahreddin Gezenler*

Baskı: *Çetinkaya Ofset (332 342 01 09)*
Fevzi Çakmak mah. Hacı Bayram cad. No:18
Baskı Tarihi: *Şubat/2018 (5. Baskı)*
Baskı Yeri: *Konya*
Sertifika No: *25537*

İLETİŞİM
Umde Yayınları
Buhara Mah. Hat Cad. No: 40/B
Tel: 0 553 732 62 42
Web: www.sehadetkitap.com
Selçuklu - KONYA

MİLLETİ İBRAHİM

Ebu Muhammed el-Makdisî

İÇİNDEKİLER

Hutbetu-l Hace.....	7
Muhaddime	9
Birinci Bölüm	
İbrahim Milleti'nin Açıklaması.....	11
Önemli Bir Uyarı.....	13
İkinci Uyarı.....	18
Bir Başka Uyarı.....	40
İkinci Bölüm.....	53
Üçüncü Bölüm.....	60
Tağutların Başvurdıkları Metotlar.....	111

Hutbetu-l Hace

Hamd, ezelden ebeye dek yalnızca Allah’a özgüdür. O’nu över ve O’ndan Peygamber efendimizi, O’nun ehli beytini ve sahabelerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler! Allah’tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün.” (3/Alî İmran 102)

“Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiyelerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah’tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakib’tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)” (4 Nisa/1)

“Ey iman edenler! Allah’tan (emir ve nehiyelerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir.” (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan “hamd ve salât” fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah’ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid’attir. Her bid’at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

Mukaddime

Hamd müttakilerin velisi olan ve din düşmanlarını yenik düşüren Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'ya aittir. Salatın en güzeli ve selamın en mükemmeli, “Allah İbrahim’i en yakın dost edindiği gibi, beni de en yakın dost edindi”¹ diyen Nebimiz ve önderimizin üzerine olsun.

Tam olarak basıma hazır hale gelmeden önce bir çok defa fotokopi edilmiş ve bir çok yerde gençler arasında yayılmış olan bu kitabımı en son şekli ile değerli okuyucularıma takdim ediyorum. El yazım ile hazırlamış olduğum bir nüshayı Pakistan’da bazı kardeşlere hediye etmiştim. O dönemde bu kitap, sürekli yer değiştirdiğim bir sırada hazırlamakta olduğum “Davete ve Davetçilere Tuzak Kurmada Tağutların Metodları” isimli kitabın bölümlerinden biri idi. Bu kardeşler kendi mütevazi imkanları ile bu bölümü basıp dağıttılar. İşte kitabın ilk çıkışı ve basılması böyle oldu.

Daha sonra Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), nimeti ve ihsanı ile beni esaretten kurtarınca, bilhassa tutuklu olduğum dönem boyunca Allah’ın düşmanlarının bu kitaba karşı duydukları öfkeye bizzat şahid olmam nedeniyle kitabı yeniden hazırlamaya başladım.

Bu kitabı, Tağutların ve onların destekçilerinin boğazlarında diken, göğüslerinde acı ve ciğerlerinde yara yapan Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'ya hamd olsun. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’dan, bu kitabı bizim için mutluluk sebebi, tağutlar için ise içi sadan² ile dolu bir otlak kılmasını dilerim.

---

¹ Müslim’in merfu olarak, Cundub bin Abdullah’tan rivayet ettiği hadisten bir bölüm.

² Sadan tanınmış bir bitki olup bazı hadislerde cehennem kancalarının bu bitkiye benzediği geçmektedir.

Özellikle kitap basıldığından beri bize ve bizim davetimize dillerini uzatmış ve hiç bir zaman bizden sadır olmamış şeyleri bize iftira atan kimselerden nasihat veya uyarılarını bekliyor ve bir takım eleştirilerin olacağını tahmin ediyordum. Nitekim bu insanlardan biri, Kuveyt'deki bir mescitte Cuma hutbesi verirken, bütün insanları tekfir ettiğimiz ve sadece kendimizi İbrahim Milleti üzere gördüğümüz yönünde iftiralarda bulundu. Ancak vahyin aydınlığı ile basiretleri aydınlanmış olup hakkın peşinde olanlar, benim ile onların arasındaki durumun şairin şu sözünde geçtiği gibi olduğunu bilirler:

Allah unutulmuş bir fazileti yaymak istediğinde,

Kıskanç bir dili ona musallat eder.

İbrahim Milleti'ni bu kitapta ayrıntılı bir şekilde izah etmeye gayret ettik. Onu iyice anlamaya çalış ve karşı çıkanların gürültüsüne aldırış etme!

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'dan dinine yardım etmesini ve düşmanlarını sindirmesini diliyorum. Hayatta olduğumuz müddetçe bizi İbrahim Milleti'ne yardımcı kılmasını ve ona asker yapmasını, bizden bu amelleri kabul etmesini ve hayatımızı onun yolunda şehadet ile sonlandırmasını istiyorum. Şüphesiz Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) kerimdir.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın salat ve selamı, O'nun nebisi olan Muhammed'in (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), O'nun âlinin ve bütün ashabının üzerine olsun.

Ebu Muhammed Asım

1405H.

BİRİNCİ BÖLÜM

İbrahim Milleti'nin Açıklaması

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın adı ile... O bana yeter ve o ne güzel bir vekildir... Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) İbrahim Milleti hakkında şöyle buyurur:

“Ancak nefsinin akılsız hale getiren kimse İbrahim Milleti'nden (dininden) yüz çevirir. Andolsun ki, biz onu dünyada elçi seçtik, ahirette de, o iyilerdendir.” (2 Bakara/130)

Yine Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) nebisi Muhammed (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'e hitaben şöyle buyurur:

“Sonra da sana: “Doğru yola yönelerek İbrahim Milleti'ne (dinine) uy! O müşriklerden değildi” diye vahyettik.” (16 Nahl/123)

Tüm bu netliği ve saflığı ile Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bize takip edilecek yolu ve menheci açıklamıştır. Doğru yol ve hak olan menhec İbrahim Milleti'dir. Bunda hiçbir kapalılık ve hiçbir karışıklık yoktur. Kim, şeytanın imanını zayıf kimselerin kalbine attığı boş söylemlerden olan “davetin maslahatı” veya bu yolu takip etmenin Müslümanlar aleyhinde bir çok fitneye ve kötülemeye neden olacağı gibi bir takım gerekçelere dayanarak bu yoldan yüz çevirirse o sefihtir, aldanmıştır ve davet konusunda kendisini İbrahim'den (*Aleyhisselam*) daha bilgili zannetmiştir. Halbuki Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) İbrahim'i şu ayetleri ile övmüştür:

“Andolsun biz daha önce İbrahim'e de hidayet, dürüstlük ve ilim gücü vermiştik. Biz onu iyi tanırdık.” (21 Enbiya/51)
“Andolsun ki, biz onu dünyada elçi seçtik, ahirette de, o iyilerdendir.” (2 Bakara/130)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), İbrahim'in davetini bize övmüş, nebilerin ve rasullerin sonuncusu olan Muhammed'e de (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), onun davetine tabi olmayı emretmiş, yolundan ve menhecinden yüz çeviren her kimseyi sefihlikle nitelemiştir.

İbrahim Milleti şudur: İbadeti, kapsamış olduğu tüm anlamları ile birlikte yalnızca Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'ya yapmak³ ve şirkten ve şirk ehlinde -beraat- uzak olmak.

İmam Muhammed bin Abdulvehhab şöyle der: "İslam di-

---

³ Kul, Allahu Teala'ya gerektiği gibi ibadet etmedikçe hiçbir şekilde şirk ve müşriklere karşı koyamaz ve onlardan uzak durmaya, onların batıllarına karşı düşmanlığını göstermeye güç yetiremez. Hiç şüphe yok ki Allahu Teala Mekke'de iken Rasulullah'a (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Kur'an okumayı ve gece namazı kılmayı emretmişti. O'na, bu ağır davetin yükünü taşıyabilmesi için yardımcı olacak azığın bu olduğunu bildirmişti. Bu nedenle Allahu Teala, "Doğrusu biz sana (taşıması) ağır bir söz vahyedeceğiz" (73 Müzzemmil/5) ayetinden önce, şu ayetleri indirmiştir: "Ey örtünüp bürünen (Rasulüm)! Geceyi, tamamen değil de, yarısını yahut yarıdan az eksikliğini veya fazlasını yatmadan (ibadetle) geçir ve Kur'an'ı tane tane oku." (73 Müzzemmil/1-4) Bunun üzerine Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ve O'nun ashâbı gece namazına kalktılar. Ta ki bu surenin sonundaki kolaylaştırma ayeti ininceye kadar bu böyle devam etti. Şüphesiz Allahu Teala'nın ayetlerini okuyarak ve onun sözünü düşünerek gece namazı kılmak, davetçi için en hayırlı azık ve yardımcıdır. Davetin zorluklarına ve engellerine karşı onu sabit kılar. Allahu Teala'ya karşı ihlasla ibadet etmeden ve O'nu çokça zikir ve tesbih etmeden tüm ağır yüküyle bu büyük daveti taşıyabileceklerini zanneden kişiler hata etmektedirler. Onlar birkaç adım ileri gitseler bile azıksız dosdoğru yolu takip etmeyi sürdüremeyeceklerdir. Çünkü kuşkusuz azığın en hayırlısı takvadır. Allahu Teala Kur'an'da, bu davetin ehlini, Rablerinin rızasını isteyerek sabah akşam dua etmek, geceleri pek az uyumak, korkarak ve ümid ederek Allahu Teala'ya dua etmek ve buna benzer diğer sıfatlarla nitelemiştir. Bu davete ve yükünü taşımaya uygun olanlar, ancak bu niteliklere sahip olan kişilerdir. Allahu Teala bizi ve seni onlardan kılsın. Buna dikkat et...!

ninin iki temel kaidesi vardır. Bunlar:

Birincisi: İbadeti Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'ya has kılmak, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamak, insanları buna teşvik etmek, bu esasa göre dost edinmek ve bunu terkedeni tekfir etmek.

İkincisi: İbadet konusunda, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'ya şirk koşulmasına karşı insanları uyarmak, bu konuda tavizsiz davranmak, bu esasa göre düşmanlık yapmak ve bu konuda Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'ya şirk koşanı tekfir etmek.”

İşte bu, tüm Rasullerin -Allah'ın salat ve selamı üzerlerine olsun- kendisine çağırdıkları Tevhid'dir. Ve bu, “La İlahe İllallah” kelimesinin anlamıdır, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'yı ibadette birlemek ve ihlastır, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın dinine ve O'nun dostlarına dostlukta bulunmaktır. Yine bu, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'dan başka kendisine ibadet edilenlerin tümünü inkar etmek, onlardan uzak olmak ve Allah'ın düşmanlarına karşı düşmanlıkta bulunmaktır.

Bu aynı anda hem itikati Tevhid'in ve hem de ameli Tevhid'in tezahürüdür. İhlas Suresi itikadi Tevhid'in delili iken, Kafirun Suresi de ameli Tevhid'in delilidir. Nitekim Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), öneminden dolayı bu iki sureyi çokça tekrar eder ve özellikle sabah ve diğer namazların sünnetlerinde sürekli olarak bu ikisini okurdu.

Önemli Bir Uyarı

Günümüzde bazı kimseler İbrahim Milleti'nin; batıl ehli hakkında susarak ve onların batıllarından uzak olmayı ilan edip ortaya koymadan sırf teorik olarak Tevhid'in, Tevhid'in kısımlarının, üçe ayrıldığıının ve bunların tafsilatının öğrenilmesi ile gerçekleşeceğini sanabilir. Bu kimselere şunu söylemek isteriz: Eğer İbrahim Milleti, sadece bununla gerçekleşmiş olsaydı kavmi İbrahim'i (*Aleyhisselam*) ateşe atmazdı. Belki de onlara bu konuda tavizkar davransaydı, batılları hakkında sussaydı, ilahlarının aleyhinde

konusmasaydı, onlara düşmanlığını ilan etmemiş olsaydı ve Allah için dost edinme ve uzak durma, Allah için sevme, buğzetme ve düşmanlıkta bulunma şeklinde pratiğe dönüştürmeden, sırf kendisine tabi olanlarla birlikte ders olarak işleyeceği teoriye yönelik bir Tevhid'i ortaya koysaydı ona tüm kapılarını açarlardı. Hatta belki de günümüzde olduğu gibi sırf teoriye yönelik bir Tevhid'in ders olarak işlendiği okullar ve üniversiteler açarlardı, bu okulların ve üniversitelerin giriş kapılarının üstüne "*Tevhid Okulu*", "*Tevhid Enstitüsü*" veya "*Davet ve Din Usulü Fakültesi*" gibi yazıların bulunduğu büyük tabelalar koyarlardı. Bu okullar, üniversiteler ve fakülteler, davet, Tevhid ve ihlas konusu ile ilgili binlerce tez, inceleme, mastır ve doktora tezi hazırlarlar, onlar hiçbir şekilde bundan rahatsızlık duymazlardı. Hatta onlar, kendi batılarına, durumlarına ve gerçek yüzlerine değinmediği ve bu silik durumlarını devam ettirdikleri sürece bu çalışmaları övüp sahiplerine ödüller, diplomalar ve önemli ünvanlar bahşederlerdi. Çünkü pratik hayata, tatbik sahasına çıkmadıkça bu tür şeylerin tağutlar ve onların batıl sistemleri üzerinde hiçbir olumsuz tesiri ve zararı sözkonusu olmaz.

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman şöyle der: "Tevhid'i bilip onunla amel eden kimsenin müşriklere düşmanlık etmemesi düşünülemez. Onlara düşmanlık etmeyen kişi hakkında "Tevhid'i biliyor ve onunla amel ediyor" denilemez."⁴

Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) başlangıçta Kureyşlilerin akıllarının cahilliğini ortaya koymamış, ilahlarına değinmemiş, onları ayıplamamış olsaydı, Lat, Uzza ve Menat gibi ilahlarını kötileyen, Ebu Leheb'e, Velid'e ve diğerlerine değinen ayetleri ve yine Kafirun ve diğerleri gibi içinde müşriklerden, onların ilahlarından ve dinlerinden uzak olmayı içeren ayetleri bulunduran sureleri gizlemiş olsaydı (ki Rasulullah'ı

---

⁴ Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 167.

bundan tenzih ederiz) kuşkusuz Kureyş müşrikleri onunla oturur, ona ikram eder, o secdede iken üzerine deve işkembesini koymazlar ve siyer kitaplarında sabit olan işkenceleri ona ve ashabına karşı uygulamazlardı. Böylece hicrete, zorluğa, sıkıntıya ve yorgunluğa da gerek duyulmazdı. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın dinini ve Müslümanları dost edinip, batılı ve batıl ehlini düşman edinme davası; namaz, zekat, oruç ve hac farz kılınmadan önce Müslümanlara, daha davetlerinin başında farz kılınmıştı. Onlar daha başlangıçta sadece bu davadan dolayı işkenceye, eziyete ve musibetlere maruz kalmışlardı. Şeyh Hamd bin Atik şöyle der:

“Akıllı ve kendisine karşı samimi olan bir kişi, Kureyş müşriklerini, Rasulullah’ı (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) yeryüzünün en şerefli yeri olan Mekke’den çıkarmaya iten nedenin ne olduğu hakkında yeterince düşündüğünde, Kureyş müşriklerinin, ancak dinlerinin yanlışlığını ve atalarının sapmış olduğunu açıkça söyledikten sonra Rasulullah’ı (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ve onunla beraber iman edenleri Mekke’den çıkardıklarını tesbit eder. Kureyş müşrikleri Rasulullah’dan (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) bundan vazgeçmesini istediler ve gerek Rasulullah’ı (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) gerekse de ashabını, bunu terketmemeleri halinde kendilerini Mekke’den çıkarmakla tehdit ettiler. Müşriklerin eziyeti o kadar şiddetlendi ki sahabe dayanamayıp Rasulullah’a (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şikayette bulundular. Bunun üzerine Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) onlara sabretmelerini tavsiye edip, kendilerinden önce eziyete uğramış ümmetleri örnek almalarını istedi. Bütün bu zorluklara rağmen Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), ashabına, müşriklerin dinini kötölemeyi ve cahilliklerini ortaya koymayı bırakmalarını söylememiştir. Aksine o, ashabıyla birlikte, yeryüzünün en şerefli bölgesi olmasına rağmen, memleketini terk etmeyi tercih etti. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“Andolsun ki sizin için, Allah’ı ve ahiret gününü ümit eden ve Allah’ı çokça anan kimseler için, Allah’ın Rasulü’nde güzel bir örnek vardır.” (33 Ahzab/21)⁵

İşte böyle! Tağutlar, gerçek durumlarını anlatmaktan, mü’minleri dost edinmekten, bu dinin düşmanlarından beri olmaktan, onlara, onların sahte ilahlarına ve batıl sistemlerine karşı düşmanlık göstermekten uzak, iki kanadı kesilmiş, topal ve eğri bir halde olmadığı sürece, hiçbir zaman ve hiçbir yerde İslam’a rıza göstermezler, İslam ile barış yapıp İslam için enstitü veya üniversiteler açmazlar, konferanslar düzenlemezler ya da kitaplarda ve dergilerde İslam’dan bahsedilmesine izin vermezler.

Bu durumu tüm açıklığı ile “Suudi Arabistan” isimli devlette görmekteyiz. Şöyle ki bu devlet, Tevhid’e ve Tevhid ile ilgili kitaplara teşvik etmesiyle, ölümlerden medet umma, sufiler, nazarlık, ağaç ve taşlarla ilgili şirk ile mücadele konusunda alimlere müsaade vermesiyle ve hatta teşvik etmesiyle insanların gözünü boyamaktadır. Bu bölünmüş ve eksik olan Tevhid ve bu eksik Tevhid’in davetçileri, yöneticilerden ve kafir düzenlerinden uzak durdukları müddetçe mutlaka onlardan destek, dayanışma ve teşvik görmeye devam edeceklerdir. Halbuki Cüheyman’ın (*Rahimehullah*) ve onun gibilerinin Tevhid ile dolup taşan yazıları neden destek görmemekte hatta saldırıya uğramaktadır? Neden Suudi hükümeti bu tür yazıları desteklemedi ve teşvik etmedi?

Şeyh Hamd bin Atik (*Rahimehullah*) şöyle der: “İnsanların çoğu, şehadet kelimesini açıkça söylemeye ve namaz kılmaya güç yetirebildiğinde ve yine mescitlerden alı konulmadığında, müşriklerin veya mürtedlerin arasında yaşıyor olsa dahi dinini açıkça ortaya koymuş olduğunu zanneder. Halbuki bu zanları nedeni ile çok çirkin bir hatanın içine düşmüşlerdir. Şunu iyi

---

⁵ Ed-Düreru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 199.

bil ki! Küfre götüren nedenlere göre küfrün bir çok nedeni ve çeşidi vardır. Her kafir topluluğun da kendisine göre mutlaka yaygın olan bir küfür çeşidi bulunmaktadır. Müslüman, her kafir toplumunda yaygın olan bu küfür çeşitlerinin tümüne karşı çıkıncaya, onlara karşı düşmanlığını ve onlardan beraatini açıkça gösterinceye kadar dinini ortaya koymuş olmaz.”⁶

Yine şöyle der: “Dini açıkça ortaya koymak, kafirleri tekfir etmek, onların dinlerini kötülemek, onların aleyhinde konuşmak, onlardan uzak durmak, onlara karşı sevgi göstermemek ve onlara meyletmemek ve yine onlardan ayrılmak ile olur. Sırf beş vakit namaz kılmak dini açıkça ortaya koymak değildir.”⁷

Şeyh İshak bin Abdurrahman şöyle der:

“Allah’ın basiretini aldığı kimselere ait olan, kafirlerin ibadete ve eğitime engel olmamalarının dini açıkça ortaya koyma olduğu yönündeki söylem, batıl bir iddiadır. Bu söylemi hem şeriat ve hem de akıl reddeder.”⁸

Ebu'l-Vefa bin Akil (*Rahimehullah*) şöyle der: “Eğer günümüz insanları içinde Müslümanların konumunu tespit etmek isterseniz, cami kapılarındaki kalabalıklara ve 'Lebbeyk' diye haykıran yığınlara bakmayın. Asıl olarak, şeriat düşmanlarının peşinden giden ayak izlerine bakın! Asıl sığınma Allah'ın kalesine olan sığınma ve O'nun sağlam ipine sarılmadır. Bu dinin dostlarına bağlılıktır. Bu dine muhalif olan düşmanlara karşı çok dikkatli ol. Kişiyi Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'ya yaklaştıran en faziletli amel, Allah ve Rasülü'ne karşı çıkmış olanlardan nefret etmek ve onlara karşı el, dil ve kalp ile mümkün olduğunca cihad etmektir.”⁹

---

⁶ Sebilu'n-Necat.

⁷ Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 196.

⁸ Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü.

⁹ Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 238.

İkinci Uyarı

Şirkten ve müşriklerden uzak durmanın yanında, Allah'ın dinini ve dostlarını dost edinme, onlara yardım etme, destek olma, nasihat etme ve bunları açıkça yerine getirmenin bulunuyor olması gerekir. Böylece kalpler ve saflar bir olur. Doğru yoldan sapmış muvahhid kardeşlerimizi azarlasak da, onlara şiddetli bir üslupla nasihat etsek de ve Nebilerin yoluna aykırı olan yollarını eleştirsek de Şeyhu'l-İslam'ın dediği gibi Müslüman Müslümana karşı vücuttaki iki el gibidir. İkisinden birisi diğerini temizler. Ve bazen kiri yok edebilmek için neticesi güzel olan şiddete ihtiyaç vardır. Çünkü bu şiddetten amaç iki eli selamete kavuşturup temiz olmasını sağlamaktır. Hiçbir şekilde bir Müslümanın, başka bir Müslümandan tamamen uzak durmasını caiz görmüyoruz. Çünkü Müslümanın, kardeşi üzerinde ancak riddet ve İslam'dan çıkma durumunda kesilecek olan dostluk hakkı vardır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bu hakkın önemini şu ayetiyle yüceltmıştır:

“Eğer siz bunu yapmazsanız (aranızda dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesat çıkar.” (8 Enfal/73)

Dostluğun aslının kalmasıyla birlikte, doğru yoldan sapmış Müslümanın ancak savunmuş olduğu batılından, bid'atından ve sapmasından uzak durulur. Bağı ve benzerleri ile ilgili hükümlerin mürtedlere karşı yapılan savaş hükümlerinden farklı olmasının nedeni de budur. Günümüzde İslam'a mensup olduğu halde dostluk ve düşmanlık ölçüsünü dikkate almayan birçok kişinin yaptığı gibi hiçbir zaman yukarıda belirttiğimiz dışına çıkarak tağutları neşelendirip sevindirmeyiz. Dostluk ve düşmanlık ölçüsünü dikkate almayanlar, muvahhid muhaliflerinden uzaklaşma, bu muhaliflerinin başlarına gelenlerden dolayı kendileriyle alay etme, diğer insanları onlardan ve hatta onlarda bulunan birçok haktan sakındırma konusunda aşırıya gittiler. Maalesef, kendisine muhalif olan Müslümanların tağutun eline düşmesinden dolayı sevinen ve

belki de hiç aklına gelmeyecek şekilde kendisini yetmiş senelik cehennem çukuruna yuvarlayacak sözler söyleyen birçok kimseyi tanıyorum.

İbrahim Milleti'nin ilkelerinden ve özelliklerinden olan, ancak günümüz davetçilerinin genelinin ihmal ettiği hatta çoğunun tamamen terk ettiği hususlardan bazıları şunlardır:

Birincisi: Müşriklerden ve batıl ilahlarından uzak durmayı açık bir şekilde yerine getirmek.

İkincisi: Müşrikleri, sahte ilahlarını, sistemlerini, kanunlarını, şirk düzenlerini ve yasalarını açık bir şekilde inkar etmek.

Üçüncüsü: Müşriklere, küfür ile ilgili tutumlarına ve durumlarına düşmanlığı ve buğzu açığa vurmak. Ta ki onlar, Allah'a dönünceye, bu yaptıklarının tamamını terkedinceye, bunlardan uzak duruncaya ve hepsini inkar edinceye kadar. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve Allah'ı bırakıp tapttıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” (60 Mümtehin/4)

İbnu'l-Kayyim (*Rahimehullah*) şöyle der: “Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) mü'minleri kafirlerle dostluk bağı kurmaktan nehyettiğinde aynı zamanda onları düşman edinmelerini, onlardan ayrılma ve safları belirginleştirmelerini istemiştir.”¹⁰

Şeyh Hamd bin Atik (*Rahimehullah*) şöyle der: “Ayette geçen “ve bede'a” sözcüğü, “ortaya çıktı” ve “belirdi” anlamındadır. Düşmanlığın öfkeden önce belirtilmesine dikkat edilmelidir. Şöyle ki birincisi, ikincisinden daha önemlidir.

---

¹⁰ Bedaiu'l-Fevaid, 3/69.

Çünkü insan, müşriklere öfke duyduğu halde onlara düşmanlık göstermeyebilir. Dolayısıyla onlara karşı düşmanlık gösterinceye ve onlardan nefret edinceye kadar üzerine vacip olanı yerine getirmiş olmaz. Aynı zamanda bu düşmanlık ve nefretin aşıkâr, açık ve net olması gerekir. Şu da bilinmelidir ki, her ne kadar nefret kalp ile ilgili olsa da, etkileri ve alametleri ortaya çıkıncaya kadar kişiye bir fayda sağlamaz. Bu etkilerin ve alametlerin ortaya çıkması ise ancak düşmanlık besleme ve ilişkiyi kesme ile meydana gelebilir. İşte o zaman düşmanlık ve nefret açık bir şekilde ortaya çıkmış olur.” (Sebilu’n-Necat isimli eserden alıntı)

Şeyh İshak bin Abdurrahman şöyle der: “Kafirlerle karşı nefretin sadece kalp ile olması tek başına yeterli değildir. Mutlaka düşmanlığın ve nefretin açıkça ortaya konması gerekir. Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurur:

“İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” (60 Mümtehine/4)

Söylediğimiz konusunda bundan daha net bir açıklama olabilir mi? Şöyle ki, ayette geçen “ve bede’a” sözcüğü “ortaya çıktı” anlamındadır. İşte dini ortaya koymak budur. Yani düşmanlığı açık bir şekilde ifade etmek, onları alenen tekfir etmek, beden ile onlardan ayrı durmak gerekir. Düşmanlığın asıl anlamı senin bir tarafta ve muhaliflerinin de diğer tarafta olmasıdır. Uzak durmanın (beraat) asıl anlamı da kalp, dil ve beden ile ayrılımdır. Mü’minin kalbinde mutlaka kafire karşı düşmanlığı vardır. Ancak bizim burada üzerinde durduğumuz mesele, bu düşmanlığın açıkça ortaya konmasıdır.”¹¹

---

¹¹ Ed-Düreru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 141.

Şeyh Abdurrahman bin Hasan¹² (*Rahimehullah*) Mümtetine Suresi'ndeki ayetler ile ilgili olarak şunları söyler: “Bu ayetler üzerinde dikkatle düşünen kişi, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın, Rasullerini kendisiyle göndermiş olduğu ve kitaplarını kendisiyle indirmiş olduğu Tevhid’i tanıdığı gibi, Rasullerin ve Rasullere tabi olanların üzerinde bulundukları duruma karşı çıkan ve böylece de hüsrana uğramış olan aldanmış cahillerin durumunu da tanımış olur. Hocamız İmam Muhammed bin Abdulvehhab¹³ (*Rahimehullah*), Kureys’in, Nebi’nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Tevhid’e davetini ve onlara ilahlarının fayda ve zarar veremeyeceğini söylemesini bir sövme olarak kabul ettiklerini anlattığı bölümde şöyle der: “Eğer bu hususu anlamışsanız şunu da anlamışsınız demektir: Kişi Allah’ı birleyip şirki terk etse de müşriklere düşmanlık beslemedikçe ve Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın “*Allah’a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun -babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da olsa- Allah’a ve Rasulü’ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin*” (58 *Mücadele*/22) ayetinde de beyan ettiği gibi onlara olan düşmanlık ve kinini ortaya koymadıkça İslam’ı dosdoğru olmaz.

Bunu iyi kavraman halinde, Müslüman olduğunu iddia eden birçok kimsenin dini bilmediğini de anlamış olursun. Eğer böyle olmasaydı Müslümanların işkence görmesinin, esir düşmelerinin ve Habeşistan’a hicret etmelerinin nedeni ne olabilirdi ki? Halbuki Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) insanların en merhametlisidir. Eğer işkence gören ashâbı için bir ruhsat bulmuş olsaydı, mutlaka onlara bu ruhsatı haber verirdi. Ancak Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) ona şu ayeti indirmiştir:

“*İnsanlardan kimi vardır ki: “Allah’a iman ettik” der; fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman, insanların*

¹² Fethu’l-Mecid isimli eserin müellifi.

¹³ Yani dedesi

işkencesini Allah'ın azabı gibi görür.” (29 Ankebut/10)

Bu ayet, kafirlere sadece dilleriyle uyum gösterenler hakkında olduğuna göre bunların dışındakilerin hali nice olur?” Yani günümüzde olduğu gibi bizzat eziyet görmediği halde onlara söz ve fiil ile uyum gösterip, onlara destek olan, yardım eden, onları ve onların dostlarını müdafa edenler ve onlara muhalif olanlara karşı çıkanların durumu acaba nedir?”¹⁴ Ben de ona şunu demek isterdim: Allah senin hayrını arttırsın, sanki sen günümüz hakkında konuşuyorsun.

Şeyh Muhammed bin Abdullatif şöyle der: “Şunu iyi bil ki (Allah bizi de seni de sevdiği ve razı olduğu şeylere muvaffak kılsın) Allah'ın ve Rasulü'nün düşmanlarına düşmanlık yapmadıkça ve Allah'ın ve Rasulü'nün dostlarına dostluk yapmadıkça kişinin Müslümanlığı ve dini düzgün olmaz.¹⁵ Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorsanız, babalarınızı ve kardeşlerinizi (bile) veli (dost) edinmeyin.”
(9 Tevbe/23)¹⁶

İşte tüm Rasüllerin dini budur... Onların daveti ve yolu budur... Kur'an ayetlerinin genelinin ve Nebi'den (*Sallallahu Aleyhi*

¹⁴ Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 93.

¹⁵ Burada kastedilen düşmanlığın aslı ise; ifade geneldir ve bu hali ile alınır. Ancak kastedilen, genel manadaki düşmanlık, bunun ayrıntıları ve açığa vurulması ise kişinin İslam'ının aslının yokluğunu değil istikamet üzere olmadığını belirttiği söylenir. Şeyh Abdullatif'in bu konunun ayrıntılı açıklamaları bulunmaktadır. İsteyen oraya müracaat edebilir. Bu açıklamalarının birinde şöyle der: “İmam'ın sözlerinden kafirlere olan düşmanlığını izhar etmeyen kişilerin tekfir edildiğini anlamak, yanlış ve geçersiz olur...” Günümüz davetçilerinin çoğunun niteliklerini unuttuğu bu temelin önemini açıklamak maksadı ile, onların bu mesele ile ilgili olan sözlerini burada aktardık. Aslında söz açıktır. Ancak, bulanık suda avlanmaya çalışan bazı kişilerin, bizi Haricilikle suçlamalarına engel olabilmek için ilave açıklamada bulunmayı istedim.

¹⁶ Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 208.

ve *Sellem*) gelen haberler açık bir şekilde bunu gösterir. Mümtetine Suresi'nde geçen ayetteki, "ve onunla beraber olanlarda" cümlesinde de buna işaret vardır. Yani onun dini ve milleti üzere olan Rasuller manasındadır. O cümleyi bu şekilde tefsir eden birçok müfessir bulunmaktadır. Şeyh Muhammed bin Abdullatif şöyle der:

"İşte dini açığa çıkarmak budur. Yoksa cahillerin zannettiği gibi kafirler kişiyi serbest bıraktığı ölçüde namaz kılmak, Kur'an okumak ve dilediği nafilelerle meşgul olmakla din açığa çıkarılmış olmaz. Bu çok hatalı bir anlayıştır. Çünkü müşriklere açıkça düşmanlığını ve onlardan uzak olduğunu ilan eden kimseyi müşrikler rahat bırakmazlar. Bilakis fırsat bulduklarında ya onu öldürürler veya yaşadıkları yerden kovarlar. Çünkü Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) kafirlerin böyle yaptıklarını haber vermektedir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur: "Kafir olanlar peygamberlerine dediler ki:

"Elbette sizi ya yurdumuzdan çıkaracağız, ya da mutlaka dinimize döneceksiniz!" (14 İbrahim/13)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), Şuayb'ın (*Aleyhisselam*) kavminin şöyle dediğini haber verir:

"Ey Şuayb! Seni ve seninle beraber iman edenleri memleketimizden kesinlikle çıkaracağız veya dinimize döneceksiniz." (7 A'raf/88)

Ashab-ı Kehf hakkında da Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

"Çünkü onlar eğer size muttali olurlarsa, ya sizi taşıyarak öldürürler veya kendi dinlerine çevirirler ki, o zaman ebediyyen iflah olmazsınız." (18 Kehf/20)

Rasuller ile kavimleri arasındaki düşmanlığın şiddetlenmesi, ancak bu Rasuller tarafından dinlerinin sapıklığı, düşüncelerinin akılsızca olduğu ve ilahlarının geçersizliği açıkladıktan

sonra olmamış mıdır?”¹⁷

Şeyh Süleyman bin Sehman, Mümtetine Suresi’ndeki ayet ile ilgili olarak şunları söyler:

“İşte Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın, hakkında “*Ancak nef-sini akılsız hale getiren kimse İbrahim Milleti’nden (dininden) yüz çevirir.*” (2 Bakara/130) buyurduğu İbrahim Milleti budur. Dolayısıyla Müslümana, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın düşmanlarına düşmanlık yapması, bu düşmanlığı açığa vurma-sı, tamamıyla onlardan uzak durması, onları dost edinmemesi, ya-kınlık kurmaması ve onlarla haşır neşir olmaması gerekir.”¹⁸

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) Hanif olan İbrahim (*Aleyhisselam*) hakkında şöyle buyurur:

“Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar -alemlerin Rabbi müstesna- benim düşmanımdır.” (26 Şuara/75-77)

“Hani İbrahim babasına ve kavmine: Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım, demişti. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır.” (43 Zuhruf/26-27)

Şeyh Abdurrahman bin Hasan şöyle der: “Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şirkten ve müşriklerden uzak durmayı, müşrikleri red-detmeyi, onlara düşmanlık yapmayı, onlardan nefret etmeyi ve onlara karşı cihad etmeyi farz kılmıştır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“Fakat zalimler, kendilerine söylenenleri başka sözlerle değiştirdiler.” (2 Bakara/59)

Böylece zalimler olarak nitelenen bu kimseler, müşrikleri dost edindiler, onlara yardım edip destek oldular, mü’minlerinaleyhinde onlardan yardım istediler ve bundan dolayı

¹⁷ Ed-Düreru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 207.

¹⁸ Ed-Düreru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 221.

mü'minlerden nefret edip onları ellerinden geldiğince kötilediler. Bunların hepsi Kitap ve Sünnet'in delalet ettiği gibi İslam'a aykırı olan şeylerdir."

Burada, aceleci olanların çoğunda bulunan bir şüpheye dikkat çekmek istiyoruz. Onlar şöyle diyorlar: "İbrahim Milleti'ne çağrı, davetin en sonuncu merhalesidir. Bu merhaleden önce, hikmetle öğüt ve en güzel şekilde mücadele merhalesi vardır. Davetçi, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın düşmanlarından ve onların sahte ilahlarından uzak durma, bunları reddetme ve onlara düşmanlığı ve nefreti açığa vurmaktan ibaret olan bu merhaleye başvurmadan önce, yumuşak ve hikmetli davet üsluplarının tamamını denemelidir."

Bu şüpheye cevap olarak deriz ki: Kuşkusuz böyle bir şüphe, İbrahim Milleti'nin bu kişiler tarafından iyi anlaşılmamış olmasından ve kafirlere ilk yapılacak davetin yöntemi ile kafirlerden karşı koyanlara uygulanacak davet yöntemini birbirine karıştırmalarından dolayı ortaya çıkmıştır. Bununla birlikte, kafirlerin batıl olan ilahlarına, düzenlerine, yaşam tarzlarına ve kanunlarına karşı Müslümanın sergilemesi gereken tutumun arasını ayıramamaları nedeni ile böyle bir şüpheyi ortaya atmışlardır. İbrahim Milleti, ibadeti yalnızca Allah'a has kılmaktan ve Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'dan başka kendisine ibadet edilenlerin tümünü inkar etmekten ibaret olması nedeniyle asla ertelenemez veya geciktirilemez. Bilakis her şeyden önce, davate bununla başlanması gerekir. Çünkü bu, "La İlahe İllallah" kelimesinin kabul ve retten oluşan içeriğinin tamamıyla aynısı, dinin esası ve tüm nebi ve rasüllerin davetlerinin eksenidir.

Tüm bu şüphelerin zihinlerden silinebilmesi için İbrahim Milleti'nin iki hususiyeti üzerinde durmak istiyorum. Şöyle ki:

Birincisi: Tağutlardan ve Allah'tan başka kendisine ibadet edilen sahte ilahlardan uzak durmak ve bunları inkar etmek. Bu asla ertelenemez ve geciktirilemez. Bilakis yolun başından

itibaren açıkça uygulanması ve ilan edilmesi gerekir.

İkincisi: Eğer üzerinde bulundukları batılda ısrar ederlerse bizzat müşrik toplulukların kendisinden uzak durmaktır.

Bu iki hususiyet ile ilgili açıklamaya gelince, şöyle ki:

Birinci hususiyet, Allah'tan başka kendisine ibadet edilen bütün tağutları inkar etmeyi kapsar. Bu tağutlar ister taştan yapılan putlar olsun, ister güneş, ay, kabirler, ağaç veya beşerin koymuş olduğu kanunlar ve yasalar olsun, bunların tamamından uzak durmak gerekir. İbrahim Milleti ve nebi ve rasullerin daveti, yolun en başından itibaren, kendisine ibadet edilen tüm bu sözde ilahların açık bir şekilde inkar edilmesini, bunlara karşı düşmanlığın ve nefretin açığa vurulmasını, değerlerinin küçümsenmesini, itibarlarının ve konumlarının düşürülmesini, sahteliklerinin, noksanlıklarının ve kusurlarının ortaya çıkarılmasını gerektirmektedir. Bütün nebiler, topluluklarını davete şu sözlerle başlamışlardır:

“Allah’a kulluk edin ve Tağut’tan sakının.” (16 Nahl/36)

Allah (Subhanehu ve Tealâ) Hanif olan İbrahim (Aleyhisselam) hakkında şöyle buyurur:

“Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar -alemlerin Rabbi müstesna- benim düşmanımdır.” (26 Şuara/75-77)

“Ey kavmim, ben sizin ortak koştüğunuz şeylerden tamamen uzağım.” (6 En’am/78)

“Hani İbrahim babasına ve kavmine: Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım, demişti. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır.” (43 Zuhruf/26-27)

Allah (Subhanehu ve Tealâ)’nın, İbrahim’in (Aleyhisselam) kavmi hakkındaki şu sözü de dikkat çekicidir:

“Bunu ilahlarımıza kim yaptı? Muhakkak o, zalimlerden biridir, dediler. (Bir kısmı:) Bunları diline dolayan bir genç

duyduk; kendisine İbrahim denilirmiş, dediler.” (21 Enbiya/59-60)

Müfessirler “*diline dolayan*” sözünü, “onları kötöleyen, küçümseyen ve değerlerini düşüren” olarak tefsir etmişlerdir.¹⁹ Kitap ve Sünnet bununla ilgili delillerle doludur. Bu deliller içerisinden, Nebi’nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), Mekke’de iken takınmış olduğu tavrı ve davranışı, Kureyş’in ilahlarını küçümsemesi, onlardan uzak duruşu, onları inkar edişi, bütün bunları açıkça yapması ve bundan dolayı da müşrikler tarafından kendisine “Sabi” (dininden dönen) lakabının verilmesi bile bize yeterlidir.

Eğer bu anlattıklarımız konusunda daha da emin olmak istersen, bir kaçı iner inmez doğu ve batıya, kuzey ve güneye hızlı bir şekilde yayılan, sokaklarda, sohbet meclislerinde ve toplantılarda dilden dile dolaşan Mekki ayetlere başvuru ve onlar üzerinde gereğince düşün. Bu ayetler Araplara son derece açık ve anlaşılır bir şekilde hitap ediyor, başta Lat, Uzza ve Menat olmak üzere o dönemde Arapların en büyük ilahlarını küçümsüyor ve onlardan uzak durmaya çağırıyordu. Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) asla bunlardan herhangi bir şey gizlememiştir. Şüphesiz o yalnızca bir uyarıcıydı.

Günümüzde kendilerini davet için öne atan kişilerin bu gerçeği iyi bir şekilde düşünmeleri ve sürekli olarak kendilerini bu gerçeğe göre hesaba çekmeleri gerekir. Çünkü Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın dinine yardım etmek için yola koyulan ve sonra da bu en temel ilkeyi arkasına atan bir davetin, nebi ve rasullerin yolu üzere olması mümkün değildir. Günümüzde beşeri kanunların ve yasaların ne kadar yaygın hale geldiğine hepimiz şahit olmaktayız. Dolayısıyla davetçilerin, bu kanunları ve yasaları küçümsemek, bunların kusurlarını insanlara anlatmak, açıkça bunları inkar etmek, bunlara düşmanlığı ilan

¹⁹ İbn-i Kesir, el-Bidaye ve'n-Nihaye, 3/64-70.

etmek, insanları bu kanunlardan uzaklaşmaya davet etmek, rejimlerin aldatmalarını ve insanlarla alay etmelerini onlara izah etmek suretiyle İbrahim Milleti'ne tabi olma konusunda Nebi'yi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) örnek almaları gerekir. Eğer böyle yapılmazsa hak ne zaman ortaya çıkacak? Ve insanlar dinlerini hakikati ile nasıl öğrenecek, hak ile batıl ve düşman ile dost arasını nasıl ayırabilecekler? Bazıları davetin maslahatı ve fitneyi bahane olarak ileri sürebilirler. Tevhid'i gizlemekten ve insanlara dinlerini karışık hale sokmaktan daha büyük bir fitne olabilir mi?! İbrahim Milleti'ni gerçekleştirmekten, Allah'ın dinine olan dostluğu ve Allah'tan başka kendisine ibadet edilen, boyun eğilen tağutlara karşı düşmanlığı açıkça ortaya koymaktan daha büyük bir maslahat olabilir mi?! Eğer Müslümanlar bunun için sıkıntıya uğramayacaklarsa ve bu yolda fedakarlık göstermeyeceklerse daha neyin uğruna sıkıntı çekecekler?! Tüm tağutları inkar etmek, kelime-i şهادetin ilk yarısına teslim olmuş herkesin üzerine vaciptir. Yine bunun açıkça ifade edilmesi ve ortaya konması da en önemli vacipler arasındadır. Mutlaka Müslüman cemaatlerin veya en azından her cemaatten bir grubun bunu açıkça haykırması gerekir. Ta ki bu, tanınıp yaygınlaşsın ve böylece, sırf güçlü olduğu dönemde değil bilakis kendisine parmaklarla işaret edildiği, kendisinden sakındırıldığı ve sahte ilahlara düşmanlık yapmakla nitelendirildiği güçsüz dönemlerde de, Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) durumunda olduğu gibi, bu cemaatlerin davetlerinin en belirgin özelliği ve ayırdedici alameti olsun.

Bazı davetçilerin, "maslahat" adı altında yerine getirdikleri davet, nasıl bir davettir?! Gerçekleştirmek istedikleri din, nasıl bir dindir?! Zira onların çoğunluğu, beşeri kanunlardan övgüyle bahsetmekte ve bu kanunların tarafsız olduklarına şahitlik etmektedirler. İbrahim Milleti'nin tam aksine davranarak, bu beşeri kanunlara karşı saygılı olacaklarına ve tağutların anayasasına bağlı kalacaklarına dair yemin

etmektedirler. Onlara karşı açıkça inkarı ve düşmanlığı izhar etmesi gerekirken, onlara karşı rıza ve dostluğu izhar etmektedirler. Bu kimseler mi Tevhid'i yayacak veya dini gerçekleştirecek olanlar?! Onlar, dinin açıkça ortaya konulması, yönetici tağutların tekfir edilmesi veya Rahman'ın şeriatının değiştirilmesi ve beşeri kanunlar ile hükmedilmesi konuları üzerinde hiç durmazlar. Zira bu, bizzat kendilerinin de saygı duyacaklarına dair yemin ettikleri şirk kanunlarını inkar etmeyi gerektirmektedir.

İkinci hususiyete gelince; bu, müşriklerinden uzak durmayı, onları inkar etmeyi ve bizzat bu müşriklerin şahıslarına karşı buğz ve düşmanlığı açıkça ortaya koymayı kapsar.

İbnu'l-Kayyim (*Rahimehullah*) şöyle der: “Tevhid'i ancak Allah'a has kılan ve Allah için müşriklerden nefret etmekle Allah'a yaklaşan kimseler dışında, büyük şirkten kimse kurtulamamıştır.”²⁰ Bu söz Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'ye de nisbet edilir. Müşriklerden uzaklaşmak, onların sözde ilahlarından uzaklaşmaktan daha önemlidir.

Şeyh Hamd bin Atik (*Rahimehullah*), “Sebilu'n-Necat ve'l-Fikek” isimli eserinde şöyle der: “Bu ayetteki, “biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız” (60 Mümtehine/4) sözünde çok güzel bir nükte vardır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) kendisinden başka şeylere tapan müşriklerden beri olmayı, müşriklerin taptıkları şeylerden beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Çünkü birincisi, ikincisinden daha önemlidir. Kişi putlardan beri olabilir ama onlara tapanlardan beri olmayabilir. Bu durumda görevi yerine getirmemiş olur. Ama müşriklerden uzaklaşırsa, bu uzaklaşması, onların taptıkları şeylerden de uzaklaşmayı gerektirir. Bu, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın şu ayette buyurduğu gibidir:

“Sizden de, Allah'ın dışında taptıklarınızdan da uzaklaşıyor

---

²⁰ İğasetu'l-Lehfan

ve Rabbime yalvarıyorum. Umulur ki (senin için) Rabbime dua etmemle bedbaht olmam.” (19 Meryem/48)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), onlardan beri olmayı, putlarından beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Şu ayetlerde bunun misallerindendir:

“Nihayet İbrahim onlardan ve Allah’tan başka taptıkları şeylerden uzaklaşıp bir tarafa çekildiği zaman...” (19 Meryem/49)

“Mademki siz onlardan ve onların Allah’ın dışında tapmakta oldukları varlıklardan uzaklaştınız.” (18 Kehf/16)

Bu inceliğe dikkat etmek gerekir. Çünkü bu, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın düşmanlarına düşman olmanın kapısını açar. Nice insan vardır ki kendisi Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’ya ortak koşmaz, ama müşrikleri düşman bilmez ve bütün peygamberlerin dininde olan bu emri yerine getirmediği için Müslüman da olamaz.”²¹

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman (*Rahimehullah*) şöyle der: “Kişi bazen şirkten kurtulur ve Tevhid’i sever. Ancak, müşriklerden uzak durmaması, Tevhid ehline dostlukta bulunmaması ve onlara yardım etmemesi bakımından kendisinde eksiklik meydana gelir. Böylece hevasına tabi olmuş, dinini ve üzerine dinini bina ettiği temelleri yıkan şirkin bazı şubelerine girmiş ve kendisinin kabul etmiş olduğu imanın ancak kendisiyle düzgün olacağı Tevhid’in temellerini ve şubelerini terk etmiş

---

²¹ Sebilu’n-Necat. Şeyhin maksadı -Allahu Teala daha iyi bilir-, kalben dahi olsa hiçbir şekilde onlara düşmanlık ve nefret duymayarak, bilakis onlara karşı sevgi ve muhabbet beslemektir. Şüphesiz böyle bir kimse imanını bozmuş ve tüm Rasullerin dinini terk etmiş olur. Allahu Teala şöyle buyurur: “Allah’a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun -babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa- Allah’a ve Rasulü’ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin.” (58 Mücadele/22)

olur. Bu kişi Allah için sevmez ve Allah için buğzetmez, kedisini yaratmış ve biçim vermiş olanın yüceliği için düşmanlık ve dostlukta bulunmaz. Halbuki bunlar “La İlahe İllallah” kelimesinde bulunmaktadır.”²²

Yine şöyle der: “Kişiyi Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’ya yaklaş-tıran en faziletli amel, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’ya şirk koşmuş olan Allah düşmanlarından nefret ederek, onlara karşı düşmanlık ve cihad etmektir. Bir kul ancak bu şekilde onları dost edinmekten kurtulur. Bunu terkettiği oranda, kendisi ile onlar arasında dostluk meydana gelir. Bu nedenle, İslam’ı yıkacak ve kökünden kazıyacak hareketler ve ilişkilerden şiddetle sakınılmalıdır.”²³

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab (*Rahimehullah*) şöyle der: “Müslümanın, mutlaka Müslüman taifesinden olduğunu açıkça söylemesi gerekir. Böylece onları güçlendirir, onunla güçlenir ve kendisine düşmanlık gösterecek olan tağutları ancak bu yolla korkutur.”²⁴

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab’ın oğulları olan Şeyh Hüseyin ve Şeyh Abdullah, bu dine giren, dini ve Müslümanları seven ancak müşriklere düşmanlık etmeyen veya düşmanlık edip onları tekfir etmeyen kişi hakkında kendilerine sorulan bir soruya şu yanıtı vermişlerdir: “Ben müşriklere düşmanlık etmem” veya “Düşmanlık ederim ancak onları tekfir etmem” diyen kişi Müslüman değildir. Bu kişi, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın, haklarında şöyle buyurduğu kimselerdendir:

“Allah’ı ve Peygamberini inkar edenler ve Allah ile Peygamberini birbirinden ayırıp: “Bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına inanmayız” diyenler ve bunlar (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu; işte ger-

²² Ed-Düreru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 681.

²³ Ed-Düreru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 842.

²⁴ Mecmuatu’t-Tevhid isimli eserden alıntı.

*çekten kafirler bunlardır. Ve biz kafirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır.” (4 Nisa/150-151)*²⁵

Açıktır ki bizler, şirkinden tamamen temizleninceye kadar her müşriğe karşı kalben buğzun olmasının vacip olduğunu belirtmekle beraber, müşriklerden uzak olmanın ve onlara karşı düşmanlığın aleni olarak ortaya konmasının, İslam’a meyilli oldukları gözlenen kimseleri (müellefetü’l-kulub) veya Allah’ın dinine düşmanlık göstermeyen kimseleri de kapsadığını söylemiyoruz. Burada üzerinde durduğumuz konu, düşmanlığın ve buğzun açıkça ortaya konması ve bunun ilan edilmesi ile ilgilidir. Yoksa sadece bu kimseler değil, zorbacı ve zalimler bile başlangıçta, Allah’a itaat etmeye, hikmet ve güzel nasihat ile davet edilirler. Eğer bu davete icabet ederlerse kardeşlerimiz olurlar.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’ya itaatları oranında onları severiz. Bizim için geçerli olan her türlü hak ve hukuklar onlar için de geçerli olur. Ancak kendilerine iletilen hücceti, açık olmasına rağmen kabul etmez ve üzerinde oldukları batıl ve şirkte ısrar ederek, Allah’ın dinine düşman olan karşı safta yer almaya devam ederlerse, onlara karşı yumuşak ve nazik davranmak artık sona erer. Böyle bir durumda onlardan uzak durmayı açık ve net bir şekilde ortaya koymak vacip olur. Müşriklerin ve kafirlerin hidayet bulmalarını ve dine destek olacak kimseleri kazanmayı arzu etmek, tebliğde yumuşak ve hikmetli davranarak en güzel şekilde nasihat etmek ile Allah için sevgi, buğz, dostluk ve düşmanlık meselesinin arasını ayırmak son derece önemlidir. Çünkü insanların çoğu bunları birbirine karıştırdığı için, “Ey Allah’ım kavmimi hidayete erdir, zira onlar bilmiyor” gibi bir takım nasslar konusunda çelişkiye düşmektedirler.

İbrahim (*Aleyhisselam*), kendisine en yakın kişi olan baba-

---

²⁵ Ed-Düreru’s-Seniyye’den alıntı.

sından, küfründe ve şirkinde ısrar etmesi üzerine uzaklaşmıştır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“Ne var ki, onun Allah’ın düşmanı olduğu kendisine belli olunca, ondan uzaklaştı.” (9 Tevbe/114)

Bu uzaklaşma, hikmet ve güzel öğüt ile davetten sonra gerçekleşmiştir. İbrahim’in ona nasıl hitap ettiğini şu ayette görüyoruz:

“Babacığım! Hakikaten sana gelmeyen bir ilim bana geldi.” (19 Meryem/43)

“Babacığım! Allah tarafından sana azap dokunup da şeytanın yakını olmandan korkuyorum.” (19 Meryem/45)

Yine Musa da (*Aleyhisselam*), Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın “Ona yumuşak söz söyleyin, belki o, aklını başına alır veya korkar” (20 Ta-ha/44) şeklindeki emrine binaen, elçi olarak gönderildiğinde Firavun’a bu şekilde muamele etti ve davetine yumuşak sözlerle başladı. Şöyle dedi:

“Arınmağa gönlün var mı? Seni Rabbimin yoluna iletmemi ister misin? Böylece ondan korkarsın.” (79 Naziat/18-19)

Ona ayetler ve mucizeler gösterdi. Buna karşılık Firavun yalanlayıp, batılda inat ve ısrar gösterince, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın haber verdiği şekliyle Musa (*Aleyhisselam*) şöyle dedi:

“Andolsun bunları görülecek ibretler olarak göklerin ve yerin Rabbinden başkasının indirmediğini sen de biliyorsun! Gerçekten ben de seni yıkılmış, harab olmuş bir kişi olarak görüyorum.” (17 İsra/102)

Hatta onlara beddua ederek şöyle dedi: “Ey Rabbimiz! Şüphe yok ki, sen Firavun’a ve onun çevresine dünya hayatında ziynet ve mallar verdin. Ey Rabbimiz! Senin yolundan sapıtsınlar diye. Ey Rabbimiz! onların mallarını mahvet ve kalpleri üzerine şiddetle mühürle. Ta ki onlar acıklı azabı görünceye kadar iman etmesinler.” (10 Yunus/88) Yumuşak olma, nazik davranma ve kolaylaştırma ile ilgili nassları genelleştirerek hiç

ağızlarından düşürmeyen, ancak bu nassları yerli yerince kullanmayanların, eğer davet konusunda gerçekten samimi iseler, bu husus hakkında uzunca düşünmeleri ve bu hususu çok iyi kavramaları gerekir.

Çoğu yumuşak ve nazik olan çeşitli yöntemler ve birçok davetçi yoluyla kendisiyle konuşulmuş, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın indirdiği hükümlerin dışındaki hükümlerle hükmetmenin küfür olduğu kendisine açıklanmış ve böylece de Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın şeriatının dışındakilerle hükmetmenin caiz olmadığını bilmiş olan bir kişi, bütün bu çabalara rağmen ısrar edip kibirleniyorsa, tabi ki davetin üslubu değişmelidir. Bu tür kişiler görünüşleri itibarıyla, boş ve yalan vaadleriyle, tatlı söz ve sahte bahaneleriyle her fırsatta zavallıların aldatmaktadırlar. Halbuki bunların lisan-ı halleri, sözlerini yalanlar. Çünkü günden güne insanların arasında küfrün ve fesadın artmasını onaylamakta ve suskun kalmaktadırlar. Davetçilere ve mü’minlere baskıyı artırmakta, toplumu ve devleti ıslah etmek isteyenlerin hareket alanını daraltmakta, onları, istihbaratı ve polisleriyle takip etmektedirler. Bununla birlikte Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın dinine harp açmış olan her kişiye çalışma alanları sağlamakta, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın düşmanlarına fesat ve ifsat araçlarını kolaylaştırmakta, hatta yayın araçlarını, fesatları ve küfürleri için hizmetlerine sunmaktadırlar. Şirk olan kanun ve yasalarına karşı çıkan veya onu inkar edip uzak olduğunu ilan eden, onu eleştiren, insanlara onun batıl olduğunu anlatan herkesi cezalandıracak kanunlar ve kararnameler çıkarmaktadırlar. Vacip olduğunu bilmelerine ve ıslahçıların talebine rağmen, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın şeriatına ve şeriatını yürürlüğe koymaya teslim olmuyorlar... İşte bu gibi kimselere yumuşak davranmak, onlarla barış yapmak, onlara nazik davranmak ve saygı göstermek, bayramlarda onları kutlamak ya da onlara ve sistemlerine dostluk göstermek caiz değildir. Bilakis onlara,

ancak İbrahim ve kendisiyle beraber iman etmiş olanların, kavimlerine dedikleri gibi şöyle deriz: Bizler sizden, sizin anayasanızdan, şirk olan kanunlarınızdan ve küfür olan yönetiminizden uzağız. Sizi inkar ediyoruz ve siz, Allah'a dönünceye, ona teslim oluncaya ve yalnız onun şeriatı ile hükmedinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir. Bununla birlikte, onları dost edinmekten, onların itaati altına girmekten ve izinden gitmekten, onlara güven duymaktan, askerlik, polislik ve istihbaratçılık gibi, onların batıllarına yardımcı olacak, hükümetlerini sabit kılacak ve koruyacak olan bütün görevlerden uzak durarak, kalabalıklarını artırmaktan sakınırsınız.

Selef alimlerinin, günümüz tağutları ile kıyaslanamayacak derecede aralarında fark bulunmasına rağmen, kendi dönemlerindeki yöneticilere karşı takındıkları tavır son derece açık, kararlı, net ve temizdir. Peki günümüz davetçilerinin çoğunun, yöneticilere karşı olan tavırları nerede?

Selef, siyasi bilimler fakültelerinden veya hukuk fakültelerinden mezun değildi. Düşmanlarının planları konusunda basiret sahibi olma bahanesiyle kokuşmuş gazeteleri ve dergileri de takip etmiyorlardı. Bununla beraber onlar, değil yöneticilerden, onların kapılarından bile uzak duruyorlardı. Ama bugün şeytanın dinleriyle oynadığı, selefle bağlarının(!) çoğu, dinlerinin ifsad olması uğruna dünyalarının menfaatini arzu ediyorlar ve kendilerini hor görüp umarsamadıkları halde yöneticilerin kapılarının eşikinden ayrılmıyorlar.

Selef (*Radıyallahu Anhum*) zalim yöneticilerin yanına girmeyi yasaklıyordu. Hatta, ikramlarından dolayı fitneye düşerek onlara karşı yumuşama veya bazı hataları hakkında suskun kalma gibi bir takım ihtimaller korkusuyla, iyiliği emretme ve kötülüğü nehyetme amacıyla onların yanına gitmek isteyen kişiyi dahi engelliyorlardı. Onlardan uzak durmayı; yap-

tıklarından beri olmak ve durumlarını kınamak için onlara karşı alınacak en iyi tavır olarak kabul ediyorlardı. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) Süfyan-i Sevri'ye rahmet etsin. Dostlarına ve yakınlarına, yönetimdeki idareyi ve idarecileri övmemelerini ve onlara yaklaşmamalarını, meclislerine katılmamalarını tavsiye eder ve şöyle derdi; “Emirleriniz konusunda dikkatli olunuz. Onlara yaklaşmayın ve hiçbir meselede onlarla birlikte olmayın. Size karşı, yönetime yaklaşmanız ve yönetimin işlerine ortak olmanız durumunda, mazlumun hakkının mazluma iadesinin kolaylaşacağı yönünde söylenen hileli sözlere karşı dikkatli olunuz. Ki bu İblis’in tuzağıdır.”²⁶ Zulmü azaltmak ve fesadı önlemek gerekçesiyle yöneticilerin yanında bulunmanın ve onlara yakın olmanın yararlı olacağını söylemenin nasıl red edildiği ve buna “İblis’in tuzağı” adının verildiği üzerinde düşünmek gerekir. O, ömürlerini davetin maslahatını ve dinin hakim olmasını, Allah’ın düşmanlarının düzeninde aramakla zayi eden günümüz davetçilerinin bir çoğunun söylediği şu sözü söylemedi: “Ey Kardeşim! Yöneticilere yaklaş ve varlığını hissettir. Böylece bakanlar kurulunda veya millet meclisinde bir koltuğa sahip olup zulmü azaltabilir ya da kardeşlerine faydalı olabilirsin. Bu makamı, istismar etmeleri için günahkarlara ve asilere bırakma...” Bilakis o, yöneticilere yaklaşmayı, Kur’an’ı okuyup duran bazı facirlerin, dünyalık bazı menfaatler elde edebilmek için edindikleri bir yol olarak tanımlamaktadır. Süfyan-ı Sevri (*Rahimehullah*) bu sözünü bid’atlarını ortaya çıkaran ve insanları mihnetten mihnete düşüren Me’mun ve Mu’tasım’dan önce Abbasi hilafetinin başlarında söylemiştir. O dönemde hilafetin izzet ve heybeti yerinde, Müslümanlar fetihler yapıyor ve orduları doğuda ve batıda küfrün kalelerini dövüyordu. Buna rağmen o, kendi dönemindeki yöneticilere yakın olmayı

²⁶ Siyer-i Alami’n-Nubela, 13/582; Camiu Beyani’l-İlm ve Fadlihi, 1/179.

bu şekilde vafediyorsa, acaba günümüz yöneticilerine yakın olmanın durumu nasıl olur? Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bizi, bundan korusun.

Muhammed bin Abdulvehhab, şu sözünde de olduğu gibi, Süfyan es-Sevri'nin bahsettiği bu meseleyi sık sık dile getirmektedir: “*Bid’at sahibi* kişiyle oturan bir kimse şu üç halden birini üzerinde mutlaka taşır:

Onunla oturmakla, başka kimselerin bu bid’at sahibine rağbet etmelerine sebep olabilir. Nitekim bir hadiste şöyle geçmektedir: “Kim İslâm içinde güzel bir çıkır açar ve bu güzel çıkır kendisinden sonra da tatbik edilip sürdürülürse, kendi sevaplarından hiçbir şey eksilmeksizin onu sürdürenlerin sevaplarının benzeri kendisi lehine yazılır. Ve her kim de İslam içinde kötü bir adet çıkarır ve bu kötü adet kendisinden sonra da sürdürülürse kendi günahlarından hiçbir şey eksiltilmeksizin onu sürdürenlerin günahlarının benzeri de o kimse üzerine yazılır.”²⁷

Veya kalbinde ona karşı bir miktar hoşgörü oluşabilir. Bu nedenle ayağı kayar ve Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) onu ateşe sokar.

Ya da şöyle diyebilir: “Vallahi onların konuştukları beni ilgilendirmez ve ben kendimden eminim.” Halbuki kim bir an bile olsa dini konusunda Allah’a karşı emin oluyorsa, Allah ondan o dini alır.”

Eğer, sözlerinden de anlaşıldığı üzere küfre götürmediği halde bid’at ehli ile oturma hakkında bunları söylüyorlarsa, beşeri kanunların kölelerinden ve diğer müşriklerden oluşan mürtedler ile oturma hakkında acaba ne söylenir? Üçüncü durumda geçen “Ben kendimden eminim” gibi sözlerden dolayı zamanımızın nice davetçilerinin ayağı kaymıştır. Dolayısıyla bu gibi durumlara düşmekten son derece sakınılması gerekir.

---

²⁷ Müslim

Her halukarda Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), taraftarlarının dine yardım olarak gördükleri bu tür çarpık yolları iptal etmiş, zalimlere yaklaşma durumunda umulan bir yardımın ve dini bir maslahatın asla gerçekleşmeyeceğini beyan etmiştir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) saçını ağartmış olan Hud Suresi'nde şöyle buyurur:

“Zulmedenlere meyletmeyin. Aksi halde size ateş dokunur. Zaten sizin Allah'tan başka yardımcınız yoktur. Sonra size yardım da olunmaz.” (11 Hud/113)

Kafirlerle ve onların meclislerine bu tür yakınlaşmalarda elde edilecek hiçbir maslahat olmadığı gibi, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın dinine yardım da söz konusu değildir. Ancak kendilerine ateşin dokunmasını maslahat olarak nitelendiriyorlarsa orası başka...! Uykundan uyanmalısın ve her çıkan sese kulak vermemelisin.

Müfessirler, Hud Suresi'ndeki bu ayette geçen “meyletme-yin” sözcüğü hakkında şunu söylemişlerdir: “Ayette geçen “Rükun” yani “meyletme” sözcüğü “biraz meyletmek” anlamındadır.”

Ebu A'liye şöyle der: “Bu, sevgi ve yumuşak sözle onlara herhangi bir şekilde meyletmeyin, anlamındadır.”

Süfyan es-Sevri şöyle der: “Bu ayetin kapsamına, onların diviti için mürekkep hazırlayanlar veya onların kalemini açanlar ya da onlara kağıt uzatanlar girer.”

Şeyh Hamd bin Atik şöyle der: “Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), yumuşak söz ile dahi olsa düşmanlarına meyledeni, ateşin dokunması ile tehdit etmiştir.”

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman²⁸, Hud Suresi'ndeki ayette geçen “*meyletme*” sözcüğü ile ilgili olarak müfessirlerin görüşlerini aktardıktan sonra şöyle der: “Şöyle ki, farklı derece-

---

²⁸ Kendisi Necd bölgesinin davet önderlerindendir.

leri bulunmasıyla birlikte, kendisiyle Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’ya karşı işlenebilecek en büyük günah; şirktir. Buna, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın ayetleri ile alay etmek, hükümlerini ve emirlerini yürürlükten kaldırmak ve Allah’ın hükümleri haricindeki yasa ve kanunları adalet ile nitelemek gibi, daha fahiş olan şeyler eklendiğinde durum daha da ağırlaşır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), Rasulü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ve mü’minler, bunun küfür olduğunu bilirler. Kendisinde biraz iz-zet ve kalbinde biraz hayat bulunan bir kimse, Allah, Rasulü, dini ve Kitabı için, her yerde ve her mecliste bütün bunlara karşı çıkar ve bunlardan uzak durur. Düşmanla cihadın ancak kendisiyle meydana gelebileceği şey de budur. Bu mücadele ile elde edilecek olan ganimet ise, Allah’ın dinini açıkça ortaya koymak, onu dava edinmek, ona aykırı olan şeyi kötölemek, ona aykırı olan şeyden ve onu savunanlardan uzak durmaktır. Ey kardeşim! Büyük fesada götürecek vesileleri ve yine şeriatı indirmiş olan Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın, fesada yol açan vesileleri ve nedenleri ortadan kaldıran emirlerini ve hükümlerini iyice kavramaya çalış. Kendisinden yardım istenecek olan yalnızca Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’dır.”²⁹

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab şöyle der: “Ey kardeşlerim Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’dan son derece sakının ve dininizin temel esası ve başı olan “La İlahe İllallah” kelimesine sımsıkı sarılın. Bu kelimenin anlamını bilin ve onu benimseyin. Nesep olarak sizden uzak olsalar da, ona iman etmiş olanları sevin ve onları kardeş edinin. Tağutları reddedin, onlara düşmanlıkta bulunun, onlardan nefret edin ve onları sevenlerden, onları savunandan, onları tekfir etmeyenden, “onların durumu beni ilgilendirmez” diyenden ya da “Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) beni onlardan sorumlu tutmadı” diyenden nefret edin. Çünkü bunları söyleyen kişi, Allah (*Subhanehu ve*

---

²⁹ Ed-Düreru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 161

Tealâ) hakkında yalan konuşup, O'na apaçık bir iftirada bulunmuştur. Şüphesiz Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) tüm Müslümanları kafirlerden nefret etmekle sorumlu tutmuştur. Babaları, çocukları veya kardeşleri dahi olsa onlara düşmanlık yapmayı, onları tekfir etmeyi ve onlardan uzak durmayı tüm Müslümanlar üzerine farz kılmıştır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'dan son derece sakının. Buna sınıksız sarılın. Umulur ki Rabbinize, hiçbir şeyi O'na ortak koşmamış olarak kavuşursunuz.”³⁰

Bir Başka Uyarı

İbrahim Milleti'ni yerine getirmek ile dine yardımcı olabilmek amacıyla ciddi bir takım faaliyetleri, gizlilik içerisinde yürütmek arasında herhangi bir çelişki yoktur. Yukarıda işlemiş olduğumuz konu, Nebi'nin de (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) uygulamış olduğu gizlilik yöntemini iptal etmez. Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) hayatında böyle bir yöntemin varlığını gösteren birçok delil vardır. Ancak bu gizliliğin doğru yerde uygulanması gerekir. Onun uygulanacağı yer ise, planlama ve savaş hazırlığıdır. Ancak İbrahim Milleti'ne davet ve tağutları, onların sistemlerini ve batıl ilahlarını reddetmek, alenen uygulanması gereken davetin kapsamına girer. Yani önceden de vurguladığımız gibi daha yolun başında bunların ilan edilmesi gerekir. Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), “Ümmetimden bir taife hak üzere üstün olmaya devam eder”³¹ sözünü de bu yönde anlamak gerekir. Tağutlara dalkavukluk yapmak, aralarına girebilmek ve onların makamlarında yükselebilmek için dinin esaslarını gizlemek, Muhammed'in (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) uygulaması olmayıp, bilakis “*O halde sizin dininiz size, benim dinim bana*” (109 *Kafirun/6*) ayetinin kapsamına giren, beşeri ideoloji kaynaklı

³⁰ Mecmuatu't-Tevhid isimli eserden alıntı.

³¹ Müslim ve diğerleri rivayet etmişlerdir.

teşkilatlanmayı esas alan insanların uygulamasıdır. Özet olarak savaş hazırlığında ve planlamada gizlilik esastır. Ancak davette ve tebliğde esas olan aleniliktir.

Böyle bir uyarıda bulunmamızın nedeni, ister yoldan alıko-yucu kimselerden olsun, ister hakikati ile nebilerin davetini anlamamış kimselerden olsun, insanlardan birçoğunun, cahilliklerinden dolayı söylemiş oldukları şu tür sözlerdir:

“Kendisine çağırmış olduğunuz bu yol, bizi ve planlarımızı deşifre ederek, davetin ve meyvelerinin yok olmasını hızlandırır.”

Bu sözün sahiplerine söylenecek ilk şey şudur: Netice vereceğini iddia etmiş olduğunuz bu meyveler hiçbir zaman olgunlaşıp yenebilir hale gelmeyecektir. Ta ki bunların ekimi, Nübüvvet yöntemine uygun olarak yapılıncaya kadar... Yukarıda aktarmış olduğumuz İbrahim Milleti ve peygamberlerin -Allah'ın salat ve selamı hepsinin üzerine olsun- davetleri konusundaki şer'i delillerden sonra bunun en büyük şahidi ve delili günümüzdeki davet çalışmaları ile ilgili olan vakıadır. Şöyle ki, bugün Müslüman evlatların cahil kalmasının, zihinlerinde hakla batılın birbirine karışmış olmasının ve dostluk ve düşmanlık konusunda tutumun belirsizliğinden dolayı yaşamış olduğumuz sıkıntının ana nedeni; bu hakkın alimler ve davetçiler tarafından gizlenmiş olmasıdır. Şayet onlar bu hakkı açıkça ve haykırarak söylemiş olsalardı ve nebilerde olduğu gibi sıkıntıya uğramış olsalardı, insanlar için hak, açık ve net olacaktı. Böylece Hak ehli ile batıl ehli arasındaki saflar ayrılmış ve Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın mesajı, insanlara ulaşmış olacaktı. “Alim takiyye yapar ve cahil de cahilce konuşursa, hak ne zaman ortaya çıkacak” sözünde de ifade edildiği gibi, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın dini ve Tevhid'i insanlara açıkça ulaştırılmıyorsa, acaba bu davetçilerin umduğu ve beklediği meyve nedir?

Yoksa onların beklemiş oldukları bu meyve “İslami Devlet”

midir? Kuşkusuz, davetten dolayı eziyet çekilse ve davetçiler musibete uğrasalar da, insanlara hak olan Tevhid'i açıkça göstermek ve onları, şirk karanlıklarından Tevhid aydınlığına çıkarmak en büyük amaç ve en önemli hedeftir.

Din, ancak onu müdafa etmek ve bu yolda musibete uğramak ile ortaya çıkarılabilir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur: *"Eğer Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla defetmeseydi, yeryüzü muhakkak fesada uğrardı."* (2 Bakara/251) Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın dininin yüceltilmesi ve insanların, şirkin her türünden kurtarılması ancak böyle olur. Uğrunda musibetlere katlanılacak ve kurbanlar verilecek gaye budur. İslam devleti de, bu büyük gayeyi gerçekleştirecek olan vesilelerinden birisidir. Ashab-ı Uhdud kıssasında akıl sahipleri için önemli bir ibret vardır. Zira sadık bir davetçi olan genç, ne bir devlet ne de bir güç oluşturmamıştı. Ancak Tevhid'i son derece açık bir şekilde ortaya koydu, hak olan dine yardım etti ve şehadete nail oldu. Davetçi için en büyük başarı olan bu hedeflere ulaştıktan sonra, öldürülmenin, yakılmanın ve işkencenin hiçbir değeri yoktur. Çünkü onlar şüphesiz üstün gelmiş olanlardır. Ne mutlu onlara...

Böylelikle, "Kendisine çağırmış olduğunuz bu yol, bizi ve planlarımızı deşifre ederek, davetin ve meyvelerinin yok olmasını hızlandırır" şeklindeki sözün cahilce olduğu ve herhangi bir asla dayanmadığı ortaya çıkmaktadır. Çünkü bu davet, müşrikler istemese de, her dinin üzerine hakim kılınacağı bildirilen Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın dinidir. Hiç şüphe yok ki bu hakimiyet gerçekleşecektir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın dinine yardım ve onun yücelmesi, asılsız sözler çıkartarak Allah'ın yolundan alıkoyan bu gibi kimselere bağlı değildir.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

"Eğer O'ndan yüz çevirirseniz, yerinize sizden başka bir toplum getirir, sonra da onlar sizin benzerleriniz olmazlar." (47 Muhammed/38)

“Ey iman edenler içinizden kim dininden dönerse, Allah, mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı onurlu ve şiddetli, kendisinin onları seveceği, onların da kendisini seveceği bir topluluk getirir ki, Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar. Bu Allah'ın lütfudur ki, onu dilediği kimseye verir. Allah, lütfu bol olandır, her şeyi en iyi bilendir.” (5 Maide/54)

“Kim yüz çevirirse şüphesiz ki Allah zengindir, hamde layıktır.” (57 Hadid/24)

Rasullerin, nebilerin ve onlara iman etmiş olanların davetleri, yukarıda belirtmiş olduğumuz gerçeğe açık bir şekilde tanıklık eder. Onlar insanlar arasında musibetin ve imtihanın en şiddetlisiyle karşılaşmışlardı. Ama bu musibet ve imtihanlar, hiçbir şekilde onların davetlerindeki nura etki etmemişti. Bilakis bunlar, davetlerinin daha çok yayılmasını ve insanların kalplerine ve aralarına nüfuz etmesini sağladı. Hatta günümüzde de, Allah'a davet yolunda gidenlere hidayet veren bir nur olmaya devam etmektedir.

Bu mesele ile ilgili son olarak şunu da söylemek istiyoruz: İnatçı kafirlere düşmanlığı ve onlardan beraati açık bir şekilde ortaya koymak ve zamana göre değişebilen sahte ilahlarını ve batıllarını reddetmeyi ilan etmek, her ne kadar Müslüman davetçinin tutumunda asıl olan bir ilke olsa da, bunu, Müslümanlardan hak üzere bir grup ilan ettiğinde, diğerlerinin üzerinden düştüğü söylenir. Tabi ki bu durumda, müstaz'afların üzerinden düşmesi öncelikle geçerlidir. Ancak burada kastedilen, kalben buğzetme ve düşmanlık besleme değil, bu düşmanlığın açıkça ilan edilmesi meselesidir. Asıl itibarı ile düşmanlık, buğz, uzak durma ve reddetme her yerde ve her zaman Müslümanın üzerine vaciptir. Çünkü önceden de belirttiğimiz gibi bunlar, kişinin müslümanlığının yalnız kendisiyle geçerli olacağı “La İlahe İllallah” kelimesinin gereklerindendir. Enbiyanın davetlerinde temel bir esas olan

düşmanlığın açıkça ilan edilmesi uygulamasının, günümüz davet programlarında olduğu gibi, ihmal edilip tümüyle rafa kaldırılması, sonradan ortaya çıkarılmış olan garip bir uygulamadır. Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) takip ettiği yolun dışındaki bir takım yollarla davet eden sözde davetçilerin bu uygulaması, her halukarda takiyye yapmayı din edinmiş, iki yüzlülüğü önemsemeyen, münafıklık yapmaktan hiç çekinmeyen ve beşeri ideolojileri benimsemiş olan parti ve bu partilerin yöntemlerine dayanmaktadır.

Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), Müslümanların güçsüz olduğu dönemdeki uygulamaları üzerinde dikkatlice düşünen kimse, bu hakikati açıkça görecektir. Fazla ayrıntıya girmeden örnek olarak, *Sahih-i Müslim*'de bulunan Amr bin Abese es-Sülemi'nin kıssasına bir göz atalım. Kıssadaki konumuzla ilgili bölüm şöyledir: “Dedim ki (yani Amr bin Abese): “Ben sana tabi olmak istiyorum.” Dedi ki (yani Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)): “Bu günlerde sen buna güç yetiremezsin. Benim ve diğer insanların durumunu görüyorsun. Ailene geri dön ve benim güç kazandığımı duyduğunda bana gel.”

Nevevi (*Rahimehullah*) bu hadis ile ilgili olarak şöyle der: “Bunun anlamı şudur: “Amr bin Abese dedi ki: “Burada müslümanlığımı ilan etmek ve seninle kalmak üzere sana tabi olmak istiyorum.” Bunun üzerine Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ona şöyle cevap verdi: “Şu an Müslümanların gücü zayıf olduğu için buna güç yetiremezsin. Kureyş kafirlerinin sana eziyet vermesinden korkuyoruz. Ancak İslam üzere kal ve kavmine geri dönüp, İslam üzere yaşamaya devam et. Benim güç kazandığımı öğrendiğinde de bana gel.” Görüldüğü gibi Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) bu sahabeye dini ilan etmeme konusunda izin vermiştir. Halbuki o dönemde Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın dini ve Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) daveti, açık bir şekilde duyulmuş, yayılmış ve tanınıyordu. Nebi'nin

(*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ſu sözü buna delalet eder: “Benim ve diğ er insanların durumunu görüyorsun.”

Bu örneklerden biri de, Ebu Zer’in Müslüman oluſu ile ilgili olarak Sahih-i Buhari de geçen kıssadır. Kıssadaki konumuzla ilgili bölüm, Nebi’nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), Ebu Zer’e s ylemiſ olduğu ſu söz d r: “Ey Ebu Zer! Bu iſi gizle ve memleketine d n. Bizim g   kazandığımız sana ulaſtıėında bize gel.” Buna rağmen Ebu Zer, Nebi’nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) kafirlere karſı takınmıſ olduğu tavra ve izlemiſ olduğu yola uymak maksadı ile kafirlerin arasında Müslümanlığını ilan etti. Hadiste belirtildiği gibi ağır bir saldırıya uğramasına, ancak yine de bu ilanını tekrarlamaya devam etmesine rağmen Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) onun yapmıſ olduğu bu iſi eleſtirmemiſ, ona olan desteğini kesmemiſ ve ona, günümüzün davetçilerinin s ylemiſ oldukları ſu sözü s ylememiſtir: “Kendisine  aėırmıſ olduğun bu yol, bizi ve planlarımızı deſifre ederek, davetin ve meyvelerinin yok olmasını hızlandırır.” Œ phesiz Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), böyle bir sözü söylemekten münezzehtir. O, davet konusunda, kıyamet gününe kadar tüm insanlar için bir örnektir. Müslümanlardan bazı müstaz’afların gizlenmeleri ile dinin izhar edilip ilan edilmesi meseleleri birbirinden farklı ſeylerdir. Nebi’nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) daveti açık idi. Herkes, O’nun davetinin temel ilkesinin ve ekseninin; tağutları reddetmek ve kapsamıſ olduğu bütün  eſitleriyle ibadeti yalnızca Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’ya has kılmak olduğunu biliyordu. Aslında müstaz’afların gizlenmeye ve hicrete ihtiyaç duymalarının ve iſkenceye maruz kalmalarının tek nedeni, davetin ve temel ilkesinin açık ve yayılmıſ olmasıydı. Belki de günümüzde bazı insanlarda var olan ikiyüzlülüğün birazı onlarda bulunsaydı tüm bunlara maruz kalmazlardı. Ancak biz onları, bundan tenzih ederiz.

Bu ayrıntı anlaſılırsa, din aſıkar olduğunda ve davetin te-

mel ilkesi yayıldığında, kafirleri aldatmanın ve savaş esnasında Müslümanlardan bir grubun onların safları arasında gizlenmelerinin de caiz olduğu anlaşılmış olur. İşte bu şartlar altında, Kab bin Eşraf ve benzerlerine düzenlenen suikast hadisesi ile delil getirilmesi doğru olur. Yoksa birçok kişinin, davet ve dine destek olma bahanesiyle, tağutların ordusunda ömürlerini zayi etmeleri, dini karıştırmak ve Tevhid'i toprağa gömmekten başka bir şey değildir. Bu tür yollar batının en uç noktasında, Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) daveti ve uygulaması ise doğunun en uç noktasındadır.

İşte İbrahim Milleti, kendisinde dostlardan ayrılmanın ve ilişkilerin kesilmesinin bulunduğu tek doğru davet yoludur. Resmi kurum ve makamlardan uzak durmadan, şirk yönetimlerine bützetmeden, sarayları, eşleri ve rahatı kaybetmeden Allah'ın dinini hakim kılmayı isteyen kimselerin savunduğu diğer eğri yollar, metodlar ve sapık yöntemler, asla İbrahim Milleti'nden değildir. Bu tür yolların taraftarları, kendilerinin peygamberler ve selefın yolu üzere olduklarını iddia etseler de durum değişmez.

Onların ne halde olduklarını bilmekteyiz. Münafıklara, zalimlere ve hatta Allah'a ve Rasülü'ne karşı düşman olan kafirlere bile nasıl güler yüzle davrandıklarını gördük. Bu güler yüzün nedeni, onları dine davet etmek ve hidayet bulmalarını istemek değildir. Bilakis onlara dalkavukluk yapmak ve batıllarını onaylamak için onlarla otururlar, onlar için alkış tutarlar ve onlar, İslam ve Müslümanlara karşı savaş açtıkları halde³², "Sayın Kral", "İmanlı Başbakan" veya "Mü'minlerin

---

³² Hükümete Bağlı Sözde Alimlerin Hakikatlerine Dair Önemli Bir Not: Kendilerine şeyhlik veya selefilik vasfı verilen bu cahiller, günümüz bir çok tağutu için "Mü'minlerin emiri" veya "Müslümanların imamı" ünvanını kullanmaları ile, imamlık konusunda Kureyşli olma şartını itibara almayan Hariciler'in ve Mutezile'nin yolunu takip etmiş olmaktadırlar. Konuyla ilgili olarak

Emiri” gibi ünvanlarla hitap edip onları yüceltirler. Evet, Allah’a yemin olsun ki onlardan birinin sabah evinden çıkıp, sineğin kanadından daha değersiz bir dünya metai karşılığında nasıl dinini satmış olarak akşam evine geri döndüğünü, Tevhid’i araştırıp ve bazen de Tevhid dersi verip, sonra da içerdiği küfür kanunlarıyla birlikte anayasaya bağlı kalacağına dair nasıl yemin ettiğini, beşeri kanunların tarafsızlığına nasıl şahadet ettiğini, zalimlerin kalabalığını nasıl artırdığını gözlerimizle gördük. Halbuki onlar, zalimlere meyletmeyi, onların bir takım batıllarına itaat etmeyi ve razı olmayı yasaklayan Allah’ın ayetlerini sürekli olarak okumaktadırlar. Bu ayetlerden bazıları şunlardır:

Sahih-i Buhari’nin Ahkam bölümünde, “Emirler Kureys’tendir” isimli bölüme ve diğer hadis ve fıkıh kitaplarına müracaat edilebilir. Hafız İbn-i Hacer, Kadı İyad’dan şunu aktarır: “İmamın Kureys’ten olmasının şart koşulması tüm alimlerin mezhebi olup, bunu kendisinde icma edilen meselelerden sayarlar. Bu konuda hiçbir selef aliminden farklı bir görüş aktarılmamıştır. Kendilerinden sonra gelmiş olan ve tüm şehirlerde yaşayan alimlerdeki durum da böyledir. Bu konuda Hariciler’in ve Mutezile’nin görüşlerine itibar edilmez.” Necd bölgesinin davetçi alimlerinden olan Şeyh Abdullah Ebu Bittin şöyle der: “Muhammed bin Abdulvehhab (*Rahimehullah*), ümmetin imamı olduğu iddiasında bulunmamıştır. O ancak hidayete çağıran ve bunun için savaştan bir alimdi. O ve Muhammed bin Abdulaziz, böyle bir ünvan kullanmamışlardır. Başa gelen kimseye imam denilmesi, ölümünden sonra ortaya çıkmıştır.” (Bkz: Ed-Düreru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 240) Hidayete çağıran davetçilerden olmalarına rağmen, bu Rabbani alimlerin bundan nasıl kaçındıklarına ve tağutlarına, İmam ve Emiru’l-Mü’minin gibi ünvanların verilmesinde ısrar eden günümüz bir çok hükümet şeyhlerinin kibirlenmeye kalkıştıkları gibi kibirlenmeye kalkışmadıklarına dikkat edilmelidir. Tüm bu söylenenler, sadece İmamın Kureys’ten olmasının şart koşulması ile ilgili şeylerdir. Buna bir de İmamlığın şartlarından olan adalet, ilim, hikmet ve diğer vasıfların bulunmamasını eklersek acaba durum nasıl olur? Ve yine acaba bir de İslam ve İman şartlarını eklersek durum nasıl olur?

“Zulmedenlere meyletmeyin. Aksi halde size ateş dokunur. Zaten sizin Allah’tan başka yardımcınız yoktur. Sonra size yardım da olunmaz.” (11 Hud/113)

“O, size Kitap’da şunu indirdi: Allah’ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz vakit onlar başka bir söze dalıncaya kadar yanlarında oturmayın. Çünkü o zaman siz de onlar gibi olursunuz.” (4 Nisa/140)

Şeyh Süleyman bin Abdullah, bu ayet ile ilgili olarak şöyle der: “Ayet, zahiri anlamına göre değerlendirilir. Buna göre, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın ayetlerinin inkar edildiği ve alay edildiğini işittiği halde, ikrah altında olmaksızın, onların söylediklerini reddetmeksizin veya onların meclislerinden ayrılmaksızın kafirlerle birlikte oturmaya devam eden kişi, onların işlediği fiili işlemese dahi aynen onlar gibi kafir olur. Zira bu, küfre rızayı içerir; küfre rıza ise küfürdür. Alimler, herhangi bir günahattan razı olan kişinin, aynen o günahı işleyen gibi olduğu konusunda bu ayetler ile delil getirmişlerdir. Kişi, kalben bundan hoşlanmadığını iddia etse dahi bu kabul edilmez; çünkü hüküm zahire göre verilir. Küfrü izhar eden kişi, kafir olur.”³³

Yine onlar şu ayeti okuyorlar:

“Ayetlerimiz hakkında (ileri geri konuşmaya) dalanları gördüğünde, onlar başka bir söze geçinceye kadar kendilerinden uzak ol (meclislerini terket).” (6 En’am/68)

Hasan el-Basri şöyle der: “İster Allah’ın ayetleri hakkında ileri geri konuşsunlar, ister konuşmasınlar; onlarla oturmak caiz değildir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın şu sözü buna delildir:

“Eğer şeytan sana unutturursa, hatırladıktan sonra (hemen kalk) o zalimler topluluğu ile oturma.” (6 En’am/68)

---

³³ Ed-Düreru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 79

Yine onlar şu ayeti okuyorlar:

“Eğer seni sebatkâr kılmısaydık, gerçekten, neredeyse onlara birazcık meyledecektin. Ama o zaman, hiç şüphesiz sana hayatın ve ölümün sıkıntılarını kat kat tattırırdık; sonra bize karşı kendin için bir yardımcı da bulamazdın.”
(17 İsra/74)

Şeyh Süleyman bin Abdullah şöyle der: “Bu hitap yaratılmışların en şereflişine -Allah’ın salat ve selamı onun üzerine olsun- yönelik ise, acaba onun dışındakilerin durumu nasıl olur?”³⁴

Yine onlar Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın, mü’minlerin niteliklerini belirttiği şu ayetleri de okuyorlar:

“Onlar ki, boş ve yararsız şeylerden yüz çevirirler.” (23 Mu’minun/3)

“Onlar ki, yalan şahitlik etmezler, boş şeylere rastladıklarında da şereflice yüz çevirip geçerler.” (25 Furkan/72)

Kendileri hakkında konuştuğumuz bu kişiler, selefin yolunu takip ettiklerini söylemektedirler. Halbuki selef, sadece zulüm ve haksızlığın var olduğu dönemlerde değil, şeriata bağlı ve hidayet üzere olan yöneticilerin var olduğu dönemde bile yönetimin kapılarından ve makamlarından kaçınıyordu. Allah’a yemin olsun ki, küfür meclislerine katılma konusunda bu kimselerin boyunlarına kılıç koyulmadı ve ayaklarından da asıldılar. Bilakis onlar bunu isteyerek yaptılar ve karşılığında kendilerine yüklü miktarda mallar ve diplomatik dokunulmazlıklar bahşedildi.

Nefislerin hevasından ve basiretin kaybolmasından Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’ya sığınırız. Keşke bunu itiraf edip de “Biz bunu dünyaya olan hırslımızdan dolayı yaptık” deselerdi.

---

³⁴ Ed-Düreru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 47.

Halbuki bunu, davetin maslahatı ve dine yardım amacıyla yaptıklarını söylüyorlar. Ey zavallılar, kiminle alay ediyorsunuz? Bizim gibi acizlerle mi? Şüphesiz biz ve bizim gibiler, size zarar veya fayda verme gücüne sahip değiliz. Yoksa sizler, gökyüzünü ve yeryüzünü egemenliği altında tutan, kendisine hiçbir şeyin gizli olmadığı ve gizlediklerini bilen Allah ile mi alay ediyorsunuz?

Kendilerine muhalif olanları veya bu yaptıkları konusunda kendilerini eleştirenleri, dar düşünmek ve tecrübesizlikle, davet konusunda hikmetsizlik ve meyveleri toplamada acelecilikle, vakıa ve Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın kevnî sünnetleri konusunda basiretsizlikle ve siyaset konusunda bilgisizlikle suçlamaktadırlar. Halbuki bu zavallılar bu niteliklerle sadece belli bir kesimi suçlamış olmayıp, aynı zamanda tüm Rasüllerin dinini ve İbrahim Milleti’ni de bu niteliklerle suçlamış olduklarının farkında bile değillerdir. Çünkü Rasullerin ve İbrahim Milleti’nin en önemli meselesi, Allah’ın düşmanlarından açıkça uzak olmak, onları ve onların yollarını reddetmek ve kafir sistemlerine karşı düşmanlığı ve nefreti ortaya koymaktır. Bununla birlikte Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), İbrahim ve onunla birlikte olan mü’minleri temize çıkarmış ve bize, onlara uymamızı emretmiştir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” (60 Mümtehine/4)

“İşlerinden doğru olarak kendini Allah’a veren ve İbrahim’in, Allah’ı bir tanıyan dinine tabi olan kimseden dince daha güzel kim vardır? Allah İbrahim’i (kendine) dost edinmişti.” (4 Nisa/125)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), İbrahim'i akılsızlıktan tenzih edip, doğru yolu bulmakla nitelemiştir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“Andolsun biz daha önce İbrahim'e de hidayet, dürüstlük ve ilim gücü vermiştik. Biz onu iyi tanırdık.” (21 Enbiya/51)

Önceden de belirttiğimiz gibi Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), İbrahim Milleti'nden ancak sefihlerin yüz çevireceğini beyan etmiştir. Sefih olan kişi ise, hikmeti, kavramların açıklığını, yöntemin doğruluğunu ve yolun düzgünlüğünü nereden bilsin?!

İKİNCİ BÖLÜM

Allah bizleri ve seni, dosdoğru olan yolunda sabit kılsın. Bil ki İbrahim Milleti'nin küfür ehline ve onların ilahlarına karşı ilanını ve icrasını zaruri gördüğü, 'safları ayırma ve düşmanlık besleme' hususu, birçok zorluğu beraberinde getirmektedir.

Hiç kimse bu yolun güllerle ve reyhanlarla süslenmiş, rahatlık ve sükunetle dolu olduğunu sanmasın. Aksine bu yol zorluklar ve belalarla doludur. Fakat yolun sonunda misk, rahatlık, reyhan ve razı olmuş bir Rabbe ulaşmak vardır. Bizler kendi nefsimiz ve Müslümanlar için bela temenni etmiyoruz. Lakin, bela ve imtihan Aziz ve Celil olan Allah'ın bu yoldaki yasasıdır. Öyle ki onunla temizi pisten ayırır. İşte bu yol, heva ve saltanat ehlinin asla razı olmadığı yoldur. Çünkü bu yol, onların vakıalarına açık bir savaş başlatmakta, ibadet ettikleri batılardan ve şirklerinden net bir ayrılışı öngörmektedir.

Bu yolun dışındaki yollara gelince, takipçilerinin bolluk içinde yaşayan, sırtını dünyaya dayamış kişiler olduklarını görürsün. Üzerlerinde imtihandan, beladan hiçbir eser yoktur. Çünkü insanlar dinlerine göre, imanları miktarınca imtihan edilirler ve belalara maruz kalırlar. İnsanlar arasında imtihanı en çetin olanlar nebilerdir. Sonra, onlar gibi olanlar, sonra onlar gibi olanlar gelir ve bu böyle devam eder.³⁵ İbrahim Milleti'nin bağlıları, insanlar içerisinde en çetin imtihanlara maruz kalanlardır. Çünkü onlar, Allah'a davette nebilerin metodunu takip ederler. Tıpkı Varaka bin Nevfel'in Nebi'ye (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) söylediği şu sözü gibi: “Senin getirdiğin şeyi kim getirmişse muhakkak hor görülmüş ve

---

³⁵ Buhari

belalara maruz kalmıştır.”³⁶ Bir de günümüzde, Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) davet ettiği şeye davet ettiğini ve onun takip ettiği yolu takip ettiğini, onun metoduyla hareket ettiğini zannedenlere bakın! Batıl ehlinde ve sultanlardan hiçbir düşmanlık görmemekte, onların arasında mutmain ve huzurlu bir hayat sürmektedirler. Peşine düştükleri hevalarından ve kendi görüşlerini beğenmelerinden ötürü veya Müslümanların aleyhinde yöneticiler için casusluk ve gözcülük yapmaları ile elde edebilecekleri bir dünyalık nedeniyle onların, ya yoldan sapmış bir şekilde, Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) getirdiğiyle alakası olmayan bir davetle ve eğri yollarla ortaya çıktıklarını ya da iddialarında yalancı olup ehil olmadıkları bir işe kalkıştıklarını görürsün.

Varaka'nın Nebi'ye (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) söylemiş olduğu bu söz, sahabeler Nebi'ye (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) bey'at ederken, içlerinde yerleşik olan bir gerçektir. Zira, Es'ad bin Zürrare (*Radıyallahu Anhu*) onlara şöyle diyordu: “Ey Yesribliler, iyi düşünün! O'nun, yurdundan çıkarılması bugün Araplar arasında bir ayrılığa sebep olacaktır. En hayırlılarınız öldürülecektir. Muhakkak kılıçlar peş peşe size vuracaktır. Şimdi, sizler ya tüm bunlara sabredeceksiniz, O'nu yanınıza alacaksınız ve ecriniz Allah'a ait olacaktır. Ya da, nefislerinize bir zarar gelmesi korkusuyla O'nu bırakacaksınız. Bunu açıklığa kavuşturun ki O'nun da Allah katında sizden yana bir mazereti bulunsun.”³⁷

Bu durumu iyice düşünmek gerekir. Zira bizler, günümüzde bu konuyu idrak etmeye büyük ihtiyaç duymaktayız. Bu öyle bir dönemdir ki, önüne gelen herkes dava ve davetçi diye ortaya atılmaktadır.

Vicdanına bir dön ve onu tart! Nefsine bu yolu teklif et ve

---

³⁶ Buhari ve Müslim

³⁷ İmam Ahmed ve Beyhaki rivayet etmişlerdir.

ona olan tepkisini iyice ölç! Eğer başına gelecek musibetlere sabreden kavimden olmaya meyilli ise bu yola hakkını vererek tabi ol ve karşılaşacağın musibetlere karşı ayağını sağlamlaştırması için Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'ya dua et... Eğer nefsine gelecek zarardan çekiniyor, nefsinde bu şekilde bir kıyam ve mücadeleye yetecek kudreti hissetmiyorsan davetçi gibi davranmayı bırak... Evine gir, kapıları kapat... Kendi işlerinle uğraş, umumun işlerini bir kenara bırak... Veya sana ait koyun sürüsüyle dağlardan bir dağa çekil... Allah'a yemin olsun ki bu, Es'ad bin Zürene'nin (*Radyallahu Anhu*) dediği gibi, Allah katında mazeretinin kabul edilmesi için daha uygun bir davranıştır. Evet bunu yapman, İbrahim Milleti'ne güç yetiremediğin için tağutlara karşı yumuşak davranmandan, onlara ve onların batıllarına düşmanlığı açığa vurmayarak, eğri yollarla davet işine kalkışmandan ve Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) uygulaması dışındaki bir uygulamayla yol almaya çalışarak kendinle ve insanlarla alay etmenden mazaret bakımından daha geçerlidir.

Onların çoğu kez, sapmalarını ve kaypak yollarını görüp bundan dolayı da kendilerinden ve Nebevi metod üzere olmayan yollarından yüz çevirenlerle alay ettiklerini gördük. Kendilerinden uzaklaşan insanlarla alay edip, onları dünyaya bağlılık ve Allah'ın dinine davette kusur etmekle suçlamaktadırlar. Acaba insanları, hakkında kusur etmekle suçladıkları bu davet hangi davettir? Zalimlerin gücünü artıran vazifelerden olan orduya, polis teşkilatına ve millet meclislerine katılmayı kapsayan daveti mi kastediyorsunuz? Yoksa hiçbir şekilde hak dini ortaya koymadığınız ve Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) uygulamasından uzak olan yöntemlere başvurduğunuz daveti mi kastediyorsunuz?

Bu kişiler, İmam Ahmed, Tirmizi ve diğerlerinin rivayet ettikleri şu hadisi delil olarak kullanmaktadırlar: “İnsanların arasına karışıp onların eziyetlerine sabreden bir mü'min, onlara

karışmayıp, ezalarına katlanmayandan daha hayırlıdır.” Biz diyoruz ki: Eğer bu hadis doğuda ise, sizler de ondan batı kadar uzaktasınız. İnsanların arasına karışma kendi görüşlerinize, heva ve heveslerinize, bid’atten ibaret olan davetinize göre değil, Nebi’nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) yöntemine uygun olarak yapılmalıdır. Eğer sizler gerçekten Nebi’nin yöntemine uygun olarak insanların arasına karışmışsanız, Nebi’ye uğramış olan ezanın bir kısmının size de uğramış olması gerekmez mi? Halbuki fık, fücür ve isyan ehline düşmanlık göstermeyenlere, onların şirklerinden ve sistemlerinden uzak olduğunu ilan etmeyenlere hangi eza dokunacaktır ki? Bilakis yumuşak söz, hikmet, güzel öğüt, insanları dinden soğutmamak ve davetin maslahatı gibi bir takım meseleleri kendi hevalarına göre yorumlayarak, fık, fücür ve isyan ehli ile oturup, onların batıllarını onaylıyor, yüzlerine karşı gülüyor ve onlar, Allah’ın hududlarını ihlal ettiklerinde, bir an dahi olsun onlara karşı sert davranmamakta, böylece dini, hikmet adını verdikleri yıkıcı unsurlarla kısım kısım yıkmaktadırlar.

Abdullatif bin Abdurrahman şöyle der: “Dini açıkça ortaya koyma ve emri bi’l-ma’ruf nehyi ani’l-münkerin, yumuşak davranma, hikmet veya buna benzer bahanelerle terk edilmesi, cahillik nedeni ile bunların terk edilmesinden daha kötü, zarar ve günah bakımından daha büyüktür. Bu geçersiz bahaneler ile bunları terkeden insanlar, böyle bir hareket tarzı olmadıkça yaşamaya imkan bulamayacakları kanaatindedirler. Böylelikle rasullere ve onlara iman etmiş olanlara muhalefet etmekte ve onların yollarından ve metodlarından uzaklaşmaktadırlar. Çünkü bu taife akıllıca davranmanın, insanların rızasını kazanmaktan, onlarla arasını iyi tutmaktan, onların dostluğunu ve muhabbetini kazanmaktan geçtiğini kabul etmektedir. Bu, bir takım nefsanî istekleri ve emelleri, sükuneti ve kafir dahi olsa insanlarla iyi ilişkileri, Allah için düşmanlık yapma ve eziyet çekmeyi terk etmeyi tercih etmektir. Ki bunun akıbeti, helaktır.

Halbuki kişi Allah için dostluk ve düşmanlık yapmadıkça iman-
nın tadını alamaz. Akıllıca davranmak, Allah ve Rasulü'nün rı-
zasına ulaştıracak amelleri işlemekten başkası değildir. Bu ise,
Allah'ın düşmanlarını düşman edinmeyi gerektirir. Allah düş-
manlarına duyulan buğz, kalbin zindeliğinin, izzetinin ve
yüceliğinin bir ürünüdür. Zindelik, izzet ve yücelik yoksa, buğz
yoksa ve muamelede, dostlukta ve düşmanlıkta pisi temizden
ayırma yoksa böyle bir kalpte hangi hayır barınabilir ki?"³⁸

Onlardan bazılarının bu davanın genç taraftarlarına, "Biz
bu yollardan geçeli çok oldu" dercesine güldüklerini görürsün.
Cahiliyye toplumundan soyutlanmaya, safları ayırmaya karşı
kesin bir savaş ilan etmişlerdir. Bu husustaki sabit nassları da
reddederler ve Abdullah bin Mübarek'in, Fudayl'a göndermiş
olduğu şu şiiri, kendi lehlerinde yorumlayarak sürekli
terennüm ederler:

*"Ey Hameyn'de ibadet eden, şayet bizi görmüş olsaydın,
İbadetle oyun oynadığının farkına varırdın.
Sizin boyunlarınız boyanırken gözyaşlarıyla,
Bizim boyunlarımız boyanmaktadır kanlarımızla."*

Halbuki onların yaptıkları ve yöntemleri ile Abdullah bin
Mübarek'in ve diğer salihlerin cihadı arasında dağlar kadar fark
vardır. Eğer Abdullah bin Mübarek, onların halini görmüş ol-
saydı belki de şöyle söylerdi:

*"Ey Hameyn'de ibadet eden, şayet onları (yani günümüz
sözde davetçilerini) görmüş olsaydın,
Yapmış olduğun ibadet konusunda Rabbine hamd eder din.
Kim davet konusunda Nebi'nin uygulamasını terkederse,
Diniyle oynayan bir cahildir."*

---

³⁸ Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 35

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evet... İbrahim Milleti, birçok zorluğu beraberinde getirmektedir. Fakat Allah'ın yardımı ve büyük başarı bu yola girmeye bağlıdır. Bu yol sayesinde insanlar iki fırkaya ayrılır. İman fırkası ve küfür, fık, isyan fırkası... Ve yine bu yol sayesinde Rahman'ın dostları, şeytanın dostlarından ayrılır. Zira nebi ve rasullerin daveti de bu şekilde idi. Onların döneminde, bizlerin bugün yaşadığı gibi, her şeyin birbirine girdiği, salihlerle günahkarların birbirine karıştığı hastalıklı bir durum söz konusu değildi. Sakallıların fık ve fücür ehliyle iyi ilişkiler kurmaya çalışması, onlara ikram ve hürmette bulunması, onları takva ehlinden ve salihlerden daha üstün tutmaları gibi bir durum da söz konusu değildi. Bilakis nebi ve rasullerin daveti, Allah'ın şeriatından yüz çevirmiş olan kavimlerinden açık olarak ayrılıp, onların batıl ilahlarına açıkça düşmanlık yapmak şeklinde olmuştur. Yoksa orta bir yolda(!) birleşmek veya Allah'ın şeriatını tebliğ hususunda onu şirin gösterme bahanesi ile kaypaklıkta bulunmak şeklinde değil...

Nuh (Aleyhisselam), yönetimlerinden ve azgınlıklarından çekinmeden, tek başına kavmine şöyle sesleniyordu:

“Ey kavmim, eğer benim (aranızda) durmam ve Allah'ın ayetlerini hatırlatmam size ağır geldiyse, ben yalnız Allah'a dayanıp güvenirim. Siz de ortaklarınızla beraber toplanıp yapacağınızı kararlaştırın, sonra işiniz başınıza dert olmasın, bundan sonra (vereceğiniz) hükmü bana uygulayın ve bana mühlet de vermeyin.” (10 Yunus/71)

Maslahatçı, dalkavuk bir adam, kavmine böyle şeyler söy-

leyebilir mi? Seyyid Kutub (*Rahimehullah*), Nuh'un (*Aleyhisselam*) durumunu şöyle tasvir ediyor: "Meydan okuyucu, samimi, net, heyecanlandırıcı... Öyle ki, kendisinde üstün bir kuvvet hissetmeyen ve herkesin güveneceği, güven veren bir topluluğu arkasına almayan hiç kimse bu sözleri söyleyemez. Zira, kendine karşı düşmanlarını kışkırtmakta, adeta onları kendisine hücum etmeye teşvik etmektedir. Peki Nuh'un arkasındaki bu kuvvet ve topluluk kimdi?" Elbetteki onunla birlikte olan Allah idi. Şüphesiz hidayet edici ve yardımcı olarak Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) yeter. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) Nebisi Muhammed'e (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), bu ayetlerin başlangıcında, onu kavmine okumasını emrederek şöyle diyor:

"Onlara Nuh'un haberini oku. Hani o, kavmine şöyle demişti." (10 Yunus/71)

Hud da (*Aleyhisselam*), kuvvet bakımından insanların en güçlüsü olan kavmini karşısına almış ve onlara karşı tek başına çetin bir mücadeleye girişmişti. Dağlar gibi bir sebatla veya daha da çetin... O, şirklerinden ayrılışını açık ve net bir şekilde ilan ederek kavmine şöyle demiştir:

"Ben Allah'ı şahid tutuyorum, siz de şahid olun ki, ben sizin ortak koştuklarınızdan uzağım. O'ndan başka (tap-tıklarınızın hepsinden) uzağım. Haydi hepiniz bana tuzak kurun. Sonra da bana mühlet vermeyin, (elinizden geleni yapın)." (11 Hud/54-55)

Sadece bir tek kişi olduğu halde onlara böyle diyordu. Adamlarınızla, askerlerinizle, batıl ilahlarınızla bana tuzak kurun!...

"Ben, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a dayandım. (Çünkü) yürüyen hiçbir varlık yoktur ki, onun perçeminden tutmuş olmasın. (Hepsinin hükmü, tasarrufu ve yönetimi O'nun elindedir). Şüphesiz Rabbim doğru bir yol üzerindedir. (Kimseye haksızlık ve zulüm etmez)." (11 Hud/56)

Bir de Seyyid Kutub'un sözlerini, işlerine geldiği zaman ağızlarından düşürmeyen şu zavallılara bakın! Peygamberlerin tam aksine Allah'ın şeriatından yüz çevirmiş olan tağutlara yaranma yarışındadırlar. Halbuki Seyyid Kutub (*Rahimehullah*), Hud Suresi'ndeki bu ayetler ile ilgili şunları söylemektedir: "Bu sözler Hud'un soydaşları ile arasındaki tüm köprüleri atan bir başkaldırı bildirisi. Oysa o güne kadar kendini onlardan biri, onların kardeşi sayıyordu. Fakat bu son sözleri ile onlara karşı kesinlikle başkaldırıyor. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın yolundan başka bir yolu kesin olarak benimsedikleri için aralarında kalmaktan korkuyor. Aralarındaki akide bağı tamamen koptuğu için, başka hiçbir bağın birarada tutamayacağı bu iki karşıt grup arasında bütün iplerin koptuğunu dile getiriyor bu erkekçe sözler...

Bu arada Hud (*Aleyhisselam*), bu meydan okuyuşunu bir ileri adımla daha pekiştiriyor. Sapıtmış soydaşları ile ilişkilerini kestiğine, onlardan koptuğuna, onlarla hiçbir ilgisinin kalmadığına dair Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'yı şahit tutuyor. Arkasından da yüzlerine vurduğu bu ilişki kesme kararına; soydaşlarının kendilerini de tanık tutuyor. Böylece artık onlardan biri olarak yaşamak istemediğini; bunun akıbetinden korktuğunu kesinlikle bilmelerini istiyor.

Hud'un (*Aleyhisselam*) bu meydan okuyuşu insanı hayrete ve dehşete sürüklüyor. Sebebine gelince, kendisi tek başınadır. Bu yalnızlığına rağmen sert, kaba ve sözden anlamaz bir topluma karşı koyuyor. Karşısındakiler o kadar cahildirler ki, düzmece ilahlarının birinin, Hud'u çarpabileceğine ve bu yüzden akli dengesinin bozulabileceğine inanıyorlar. Bunun yanı sıra insanları tek Allah ilkesine çağırmanın çarpılma sonucu ortaya çıkan bir saçmalama olabileceğini düşünüyorlar. İşte uydurma ilahlarına bu denli güvenen bir toplumun karşısına tek başına dikilerek, inançlarının budalaca bir saplantı olduğunu haykırmak, onları paylamak, azarlamak, meydan okuyarak bam telle-

rine basmak hayret verici, dehşete düşürücü bir yiğitliktir. Onlara karşı hazırlık yapmak üzere kendisine mühlet vermelerine razı olmadığı gibi, kendileri ile başbaşa kalıp öfkelerinin yatışmasına da fırsat tanımıyor. Bilakis üzerlerine üzerlerine gidiyor.

Her dönemde ve her yerde insanları Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın dinine çağıran davetçilerin, bu göz kamaştırıcı sahnenin önünde uzun uzun durup düşünmeye ihtiyacı vardır. Düşünelim ki, Hud bir tek adamdı. Çevresindeki mü'minlerin sayısı parmakla sayılacak kadar az. Karşısında yeryüzünün o dönemdeki en şımarık, en zengin ve maddi uygarlık alanında en gelişmiş toplumu var.

Bu adamlar şımarık zorbalardır. Yakaladıkları insanlara karşı acımasızdırlar. Elleriindeki nimetler onları baştan çıkarmış. Hep dünyada kalacaklar, hiç ölmeyecekler hayali ile koca; koca köşkler yapmışlar. Bu cesaretin ardında iman, güven ve gönül rahatlığı yatar. Bu yiğitlik yüce Allah'a iman etmekten, O'nun vaadine umut bağlamaktan ve desteğine güvenmekten kaynaklanıyor.

"Ben, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a dayandım. (Çünkü) yürüyen hiçbir varlık yoktur ki, onun perçeminden tutmuş olmasın. (Hepsinin hükmü, tasarrufu ve yönetimi O'nun elindedir). Şüphesiz Rabbim doğru bir yol üzerindedir. (Kimseye haksızlık ve zulüm etmez)." (11 Hud/56)

Şu kaba ve sert soydaşları da Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın perçemlerini avucu içine alarak üstün gücü ile kahredebileceği canlıların bir bölümünü oluştururlar. O halde onlardan niye korksun ki, onları niye umursasın ki? Eğer onlar başına musallat olacaklarsa, ancak Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın izni ile başına musallat olabilecekler. Onlar ile yolu

ayrı düştüğüne göre artık aralarında barınamaz.”³⁹

İşte rasullerin (Allah'ın salat ve selamı onların üzerine olsun) inatçı ve inkarcı kavimlerine karşı olan tutumları bu şekilde idi. Davetlerinde de işte böyle bir yol izliyorlardı. Batıla karşı ömür boyu süren amansız bir mücadele... Davette tam bir netlik ve açıklık... Kafirlerle olan düşmanlığın ilanı ve safların ayrılması... Onların davetlerinde dalkavukluğa, edebiyata veya batıl olan bir takım şeylere göz yummaya ya da batılla orta bir yolda birleşme gibi bir eğilime asla yer yoktu...

Hak ehlinin, batıla ve batıl ehline karşı olan düşmanlığı ve onlardan ayrılması Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın, Adem'i (*Aleyhisselam*) yeryüzüne indirdiğinden beri farz kılınmış olduğu çok eski bir davadır. Bu düşmanlık ve ayrılış, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın hem kaderi ve hem de şer'i bir yasasıdır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) böylece dostlarını, düşmanlarından; kendi tarafında olanları, kendisine savaş açmış olanlardan; pis olanı, temiz olandan ayırmayı ve mü'minlerden de şehidler edinmeyi dilemiştir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“Kiminiz kiminize düşman olarak inin, sizin için yeryüzünde bir süreye kadar yerleşip kalma ve yaşayıp faydalanma vardır.” (7 A'raf/24)

Tüm Rasuller kafilesi bu esas üzere yoluna devam etmiştir ve bu, bizzat onların dinidir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“Böylece Biz, her peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman kıldık.” (6 En'am/112)

“İşte Biz böylece her peygamber için günahkarlardan düşman(lar) kıldık.” (25 Furkan/31)

Onlardan bazılarının, düşmanları ile aralarında geçen kıssayı Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bize bildirmiş, bazılarını ise bil-

---

³⁹ Fizilali'l-Kur'an'dan özet olarak.

dirmemiştir. Bu gerçeği Ebu Hureyre'nin, Nebi'den (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) rivayet etmiş olduğu şu hadis destekler: "Tüm nebiler (babaları bir ama) anneleri farklı olan evlatlar (gibidirler)." Hadiste "A'llat" kelimesinin tekili olan "A'lle" kelimesi "Kuma" anlamında olup, ikinci defa içmek anlamındaki "A'lel" kökünden türemiştir. Bir nevi, ilkinden doyduktan sonra ikincisinden içmeye başlamak manasındadır. "Evladu'l-A'llat" terkihi babaları bir ama anneleri farklı olan çocuklar anlamındadır. Böylece bu hadis, ayrıntı kapsamına giren bazı hükümlerde farklılığın olması ile birlikte, Nebi'lerin dinlerinin, davetlerinin ve yollarının temel esasının bir olduğu gerçeğini desteklemektedir.

Buhari'nin rivayet ettiği bir hadiste, "insanların arasını ayırt eden" olarak ve yine başka bir rivayette, "İnsanları birbirinden ayıran" olarak vasıflandırılan ve nebi ve rasullerin sonuncusu olan Muhammed de (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) bu esasa göre hareket etmiştir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın İbrahim Milleti'ne tabi olunması yönündeki emre icabet etmiş, şirk ve şirk ehli karşısında asla susmamış, onlara yaklaşmamış ve onlara karşı hoş görünmeye çalışmamıştır. Bilakis, Mekke'de kendisine bağlı olanların sayısı oldukça az olmasına ve Mekke'nin en zayıfları konumunda olmalarına rağmen, kafirlerden ve onların batıl ilahlarından uzak olduğunu ilan ediyor, onları kötülüyor ve Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın, kendisine emrettiği gibi onlara şöyle söylüyordu:

"De ki: Ey kafirler, ben sizin ibadet ettiklerinize ibadet etmem, sizler de benim ibadet ettiğime ibadet etmiyorsunuz. Ben sizin ibadet ettiklerinize ibadet edecek değilim, sizler de benim ibadet ettiğime ibadet edecek değilsiniz. O halde sizin dininiz size, benim dinim de banadır." (109 *Kafirun/1-6*)

Müşriklere, kendisinin bu yol üzerinde sabit ve kararlı, bu yola muhalefet edenlerden ise uzak olduğunu şu sözlerle beyan

ediyordu:

“Ey insanlar! Eğer benim dinimden yana bir kuşku içindeyseniz; ben, sizin Allah’tan başka ibadet ettiklerinize ibadet etmiyorum. Ancak ben, sizin hayatınıza son verecek olan Allah’a ibadet ederim. Ben mü’minlerden olmakla emrolundum.” (10 Yunus/104)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), Rasulullah’a (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) hitaben şöyle buyurur:

“Eğer seni yalanlarsa de ki: “Benim yaptıklarım bana, sizin yaptıklarınız da sizedir. Siz benim yaptıklarımın uzakınız, ben de sizin yaptıklarınızdan uzağım.” (10 Yunus/41)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) mü’minlere şöyle söylemelerini öğretmektedir:

“Allah bizim de sizin de Rabbinizdir. Bizim yaptıklarımız bize, sizin yaptıklarınız da sizedir.” (42 Şura/15)

Ebu Davud ve diğerlerinin rivayet ettikleri sahih bir hadiste Rasulullah’ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurduğu geçmektedir: “Uyumadan önce, “De ki: Ey kafirler” (yani Kafirun) Suresi’ni oku. Çünkü bu, şirkten uzaklaştırır.”

“Risaletu Esbab Necatu’s-Suul Mine’s-Seyfi’l-Meslul” isimli eserde özet olarak şöyle geçmektedir: “Şüphesiz ihlas kelimesi olan “La İlahe İllallah”, ağır kayıtlarla kayıtlanmıştır. Haniflerin imamı olan İbrahim (*Aleyhisselam*) sırf bu kelimeyi söylemekle yetinmeyip, bu kelimeye olan sevgisini ve dostluğunu da kafirlere ve onların sahte ilahlarına düşmanlık yaparak göstermiştir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bunu şöyle haber verir:

“Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar -alemlerin Rabbi müstesna- benim düşmanımdır.” (26 Şuara/75-77)

İşte bu “La İlahe İllallah” sözünün anlamıdır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“Hani İbrahim babasına ve kavmine: Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım, demişti. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır.” (43 Zuhruf/26-27)

Böylece Haniflerin imamı olan İbrahim (Aleyhisselam) bu kelimeyi kendisine tabi olanlara miras olarak bıraktığı gibi, kendisinden sonra gelen tüm nebiler de bu kelimeyi birbirlerine miras olarak bırakmışlardır. Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) gönderilince, Allah (Subhanehu ve Tealâ) ona, aynen babamız İbrahim’in söylediği gibi bu kelimeyi söylemesini emretti ve bu kelimenin anlamını içeren Kafırun Suresi’ni indirdi.”⁴⁰

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu kelimeyi haykırdı ve ilan etti. O ve ashabı, bundan dolayı kendilerine isabet eden eziyetlere katlandılar. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) asla müşriklere dalkavukluk yapmadı. O’nu böyle bir şeyden tenzih ederiz. Bilakis Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), mü’minlerin gönüllerini sağlamlaştırıyor, onlara Allah (Subhanehu ve Tealâ)’nın vaadini ve cennetini hatırlatıyor, kendilerinden öncekiler gibi bu yolda sebat edenlerin de varacakları yeri şu sözleriyle ifade ediyordu: “Sabır ey Yasir ailesi! Muhakkak varacağımız yer cennettir.”⁴¹

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Habbab’a da şöyle diyordu: “Sizden önce, adam alınır, kendisi için kazılmış olan çukura konur, sonra testere getirilip başına konur ve vücudu ikiye ayrılırdı. Yine demirden taraklarla eti kemiğinden ayrılınca kadar taranırdı. Fakat bu işkenceler onu dininden döndürmezdi. Allah’a yemin olsun ki Allah bu işi tamamlayacaktır. Öyle ki, bir kişi San’a’dan Hadramut’a kadar yalnızca Allah’tan ve koyunları için de kurttan başka hiçbir şeyden korkmadan

⁴⁰ Mecmuatu’t-Tevhid isimli eserden alıntı.

⁴¹ Bu hadisi Hakim ve diğerleri rivayet etmişlerdir.

yolculuk yapacaktır. Fakat sizler acele ediyorsunuz.”⁴²

Aynı zamanda Kureyş’e de Allah’ın emrettiği şu sözleri söylüyordu:

“De ki: “Ben de ancak sizin gibi bir beşerim. Bana, sizin ilahınızın ancak bir tek ilah olduğu vahyolunuyor. Öyleyse O’na dosdoğru yönelin ve O’ndan mağfiret dileyin. Vay haline o müşriklerin!” (41 Fussilet, 6)

“Ortak koşmakta olduklarınızı çağırın, sonra bir düzen kurun da bana göz bile açtırmayın. Hiç şüphesiz benim velim Kitap’ı indiren Allah’tır ve O, salihleri dost edinir. Allah’ın dışında taptıklarınızın ne size yardıma güçleri yeter ne de kendilerine yardım edebilirler.” (7 A’raf/195-197)

Bu ayetlerin tamamı Mekke’de inmiştir. İşte daveti bu şekilde olduğu için zalimler, bir gün bile O’ndan (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) razı olmamışlardır. Bu davet nefislerinin hoşuna gitmemiş, asla bu davetten dolayı gönülleri ferahlamamıştır. Tam aksine, öfkeleri daha bir kabarmış, köpürdükçe köpürmüşlerdir. Nice defalar O’nunla pazarlık masasına oturmak istediler. Fakat O, zalimlerin karşısında alnı açık, gururla durmuş onların batıllarına ve kendisine tuzaklar kuran

---

⁴² Bunu Buhari ve diğerleri rivayet etmişlerdir. Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) bu şekilde ashabının gönüllerini sağlamlaştırıyor ve onlara sürekli kendilerinden önceki kavimlerden bu yolda sebat edenlerin haberlerini aktarıyordu. İçlerinden birine Allah yolunda tahammül edemeyeceği şiddetli bir eza isabet edip Ammar’ın düştüğü duruma düşünce de ona, Allahu Teala’nın onu affedeceğini, onu mükafatlandıracağını ve bu beladan onu kurtaracağını hatırlatıyordu. Yoksa, bütün hayatlarını ve hergünlerini, konumları ile ilgili olmayan ikrah, zaruret ve ruhsatla ilgili hadisleri mırıldanıp onlara sarılmakla tüketen, bu bahane ile her batıla dalan ve küfür ve şirk hükümetlerinin kalabalığını artıran günümüz davetçilerinin çoğunun yaptığını yapmıyordu. Ki biz Rasulullah’ı (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) bundan tenzih ederiz. Üstelik bu davetçilere yönelik gerçek bir ikrah da söz konusu değildir. Peki onlar bu dini ne zaman açık bir şekilde ortaya koyacaklar?

kalabalık topluluklarına nefretle bakmıştır. Onlara hidayeti ulaştırmanın şiddetli arzusunu taşımakla beraber, batıllarıyla yolun ortasında bir yerlerde birleşmekten veya batıllarının en ufak bir zerresine dahi sempati duymaktan ve gönlünün meyletmesinden sakınmıştır. Onların batıl yaşantılarının çok az bir parçasını benimsemek şöyle dursun, tam aksine, onlara daima Allah'ın kendisine tebliğini emrettiği şu sözleri söylemiştir:

“Yakında yenilgiye uğratılacaksınız ve toplanıp cehenneme sürükleneceksiniz. Ne kötü yataktır o!” (3 Al-i İmran/12)

Şeyh Abdurrahman bin Hasan, sahabelerin hakkı haykırmalarına ve sebat etmelerine örnek teşkil eden birkaç hadiseyi naklettikten sonra şöyle der: “Rasulullah'ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ashabının durumu işte böyle idi. Müşriklerden gördükleri ezanın şiddeti, onları yollarından alıkoymuyordu. Onlar ile günümüzün fitneye düşmüş sözde davetçileri arasında büyük farklar vardır. Günümüzdekiler batıla doğru üşüşüyorlar. Batıla aktif olarak katılıyorlar. Batıla mekik dokuyorlar. Bu dinin düşmanlarına kibar ve nazık davranmaya çalışıyor, onlara dayanıp güveniyor, onları yüceltip methediyorlar. Bu halleri ile onlar, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın şu sözle yediği kişilere benziyorlar:

“Eğer onlara şehrin her yanından girilseydi, sonra da kendilerinden fitne istenmiş olsaydı, hiç şüphesiz buna yanaşır ve bunda pek az zaman dışında tereddüt etmezlerdi.” (33 Ahzab/14)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'dan, bizlere İslam yolunda sebat ihсан etmesini diliyoruz. Açık ve gizli, yoldan çıkaran tüm fitnelerden O'na sığınıyoruz. Şurası bir gerçektir ki, Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ve O'nun getirdiklerine teslim olup iman edenler, müşriklerden ve şirkten ayrılp uzak durmasalardı, sahte ilahlarının acizliğini açıkça ilan etmeselerdi, müş-

riklerin çeşit çeşit eziyetlerine maruz kalmazlardı.”⁴³

Hamd bin Atik, Kafirun Suresi ile ilgili sözlerinde şöyle der: “Böylece Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), Rasulü’ne (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), kafirlere şöyle söylemesini emretti: “Sizlerin yaşadığınız dinden (yani hayat tarzından) ben uzağım. Sizler de benim yaşadığım dinden uzaksınız.” Bunu onlara açıklamaktan maksat, onların, küfür üzere olduklarını açıkça bildirmek ve onlardan ve onların yaşadıkları dinden uzak olduğunu ilan etmektir. Nebi’ye (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) tabi olan herkesin bunu söylemesi gerekir ve dinini ancak bu şekilde ortaya koymuş olur. İşte bu nedenle sahabeler bu tarzda hareket ettikçe müşrikler onlara eziyet etmiş, Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Müslümanların Habeşistan’a hicret etmelerini emretmiştir. Yoksa müşrikler karşısında susabileceklerine dair herhangi bir ruhsat verip, Müslümanların hiç bilmedikleri gurbet topraklarına hicret etmelerini emretmeyebilirdi.”⁴⁴

Bu hususta İbrahim Milleti’ni anlamayan ve neler ihtiva ettiğini bilmeyen bir takım kimseler, bizim şeriatımızda, İbrahim Milleti’nin geçerliliğinin kalktığı, nesh olduğu yönünde bazı şüpheler ileri sürmektedirler. Bu iddialarına delil olarak, Kabe ve çevresinde birçok putun bulunduğunu, fakat Rasulullah’ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), Müslümanların Mekke’de zayıf olduğu filizlenme devresi boyunca putlara ilişmediğini, onları kırmadığını ileri sürmektedirler. Hatta ben, te’lif ettiği kitaplar çarşıları dolduracak kadar çok olan, tanınmış şeyhlerden birinin kaydedilmiş bir konuşmasında şunları söylediğini işittim: “Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), sizlerin söz konusu ettiğiniz şu İbrahim Milleti’nden yüz çeviren ilk kişidir. Çünkü Mekke’de putlar arasında ve onları kırmadan on üç yıl mücadele etmiştir.” Buna ve bunun

⁴³ Ed-Düreru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 124

⁴⁴ Sebilu’n-Necat ve’l-Fikek, 67

gibi olanlara bizim sözümüz şudur: Sizlerin İbrahim Milleti'ni anlamınıza ve kavramanıza engel olan neden, onu sırf taştan yapılmış olan putları kırma biçimiyle sınırlamanızdan ibaret olan kıt anlayışınız ve zihninizin sahip olduğu dar ufuklarınızdır. Ayrıca sizlerin, bizim kastetmiş olduğumuz İbrahim Milleti'nin, kavminin putlarını bir bir kırıp onları parça parça ederken en büyüklerini belki ona müracaat ederler de böylelikle batıl akideleri kendiliğinden ortaya çıkar diye kırmamış olan İbrahim'in (*Aleyhisselam*) sırf bu fiilinden ilham alınmış olduğunu zannetmenizden kaynaklanmaktadır. Buna, sizin katınızda, Rasulullah'ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), bu muamelenin aynısını kendi kavminin putlarına karşı uyguladığı ile ilgili bir bilgi sabit olmaması da eklenince, İbrahim Milleti, sizin dar görüşlerinize göre hepimizin hakkında mensuh oluverdi. Dolayısıyla bu sözünüzün bir gereği olarak; ayetlerde geçen İbrahim Milleti'ne uymaya teşvik, ondan yüz çevirme konusundaki ikazlar, İbrahim'in (*Aleyhisselam*) ve ona iman edenlerin davetleri, nebilerin ve diğerlerinin kavimlerine karşı olan tutumlarının detayları, Allah'ın Kitabı'nda bulunan boş, hiçbir faydası olmayan, hiçbir hikmet içermeyen şeylerdir. Ey Rabbi-miz! Seni tenzih ederiz. Bu büyük bir iftiradır.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) boş işlerden ve abesten münezzehtir. Kitabı'nda zikrettiği şeylerin hiçbir işe yaramayan faydasız şeyler olmasından da münezzehtir. Bu gibi demogojiler uzun ve tafsilatlı cevap vermeyi gerektiren samimi reddiyeler değildir. Olsa olsa bu büyük Milleti anlamalarına engel olan zihinlerindeki çelişkilerdir. Özellikle kitabımda anlatmaya çalıştığım şekliyle İbrahim Milleti'nin ve içeriğinin ne olduğunu, kendisinden ne amaçlandığını, bunun, İslam'ın temel esası ve "La İlahe İllallah" kelimesinin anlamı olduğunu ve bu kelimenin içermiş olduğu red ve isbatı içinde barındırdığını (ki bunlar şirkten ve müşriklerden uzak durmak, onlara düşmanlık göstermek, ibadeti yalnızca Allah'a has

kılmak ve dostlarını dost edinmektir) bildin. İşte bunlar, bu dinin temeli ve aslıdır. Bu, muhkem bir şeriattır ki, onu deliller ile reddetmek için yeryüzünün tüm alimleri ve cahilleri bir araya gelseler buna asla güç yetiremezler. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), İbrahim Milleti'ne tabi olanların durumunu zikretmeden önce şöyle buyurmaktadır:

“İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır.” (60 Mümtehine/4)

Sonra yine şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun, onlarda sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü arzu edenler için güzel bir örnek vardır.” (60 Mümtehine/6)

Daha sonra da şöyle buyurarak ikazda bulunmaktadır:

“Kim yüz çevirirse şüphesiz Allah, zengindir, hamde layık olandır.” (60 Mümtehine/6)

İşte bu, bizim kastettiğimiz ve kendisine çağırdığımız birçok insanın ihmal etmiş olduğu İbrahim Milleti'nin aslıdır. Bu, Aziz ve Celil olan Allah'ın, kendisi ile zaferi müyesser kılacağı, dinini güçlendirip, şirki ve şirk ehlini paramparça edeceği yoldur. Hal böyle olunca, Rasulullah'ın, İbrahim Milleti'nden uzak olduğunun iddia edilmesi şu manaya gelir: “Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Mekke'de putların arasında on üç yıl boyunca onlardan kaçınmadan, onlara karşı olan inkarı açığa vurmada onlara düşmanlık göstermeden kalmıştır.” Dolayısıyla bu iddianın sahibine şöyle demek gerekir: “Kendini ister Hristiyan, ister Yahudi, ister Mecusi, istersen de dilediğin başka bir dinden say, ama asla İslam dininden sayma!”

İbrahim'in (*Aleyhisselam*) yaptığı gibi putları kırma hadisesi Nebi'ye (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) dayanan bir haberle de sabittir. Kureyşli kafirlerin bir gafletinden faydalanıp böyle bir şeyi gerçekleştirmiştir. Fetih'ten sonraki dönemi kastetmiyorum, bilakis bunu Mekke'de Müslümanların zayıf oldukları dönemde yapmıştır. İmam Ahmed, Ebu Ya'la ve Bezzar, hasen bir

isnadla Ali bin Ebi Talib'den (*Radyallahu Anhu*) şöyle rivayet etmektedirler: “Ben ve Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Kabe'ye geldik. Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) bana “otur” dedi ve omuzuma çıktı, ben de kalkmaya çalıştım ancak benim güç getiremeyeceğimi görünce Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) oturup “omuzuma çık” dedi, ben de omuzuna çıktım ve beni öyle kaldırdı ki sanki göğün ufkuna ulaşabileceğimi zannettim. Böylece Kabe'nin üzerine çıktım. Kabe'nin üzerinde bakırdan bir heykel vardı. Yerinden çıkartana kadar sağa sola ve öne arkaya doğru salladım. Sonra Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) “onu aşığa at” dedi. Ben de onu aşığa atınca camın kırıldığı gibi kırıldı. Sonra indim ve birisinin bizi görmesinden korkarak aceleyle ben ve Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) evlerin arasında kaybolana kadar oradan uzaklaştık.” Heysemi “Mecmau'z-Zevaid” isimli eserinde bu konu için “Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Putları Kırması” adı ile bir bab ayırmıştır. Başka bir rivayette, “Bu olaydan sonra Kabe'nin üzerine put konulmadı” şeklinde bir ilave geçmektedir.

Bu nedenle bizler, gerek zayıf olduğumuz ve gerekse olmadığımız diğer dönemlerde gücümüz yetmesi halinde bunun yapılmasının bizden de istenildiğini söylemekten asla çekinmeyiz. Bu put, herhangi bir yerde veya herhangi bir zamanda değişik biçimlerde ortaya çıkan bir heykel veya bir kabir veya bir tağut ya da bir sistem ve daha başka şeyler de olabilir. Bununla kastım, Allah düşmanlarına karşı ortaya konması gereken kin ve düşmanlığın pratiğe dönüşmesindeki en yüksek mertbe olan cihad ibadetidir.

Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Mekke'de zayıflık yıllarında putları kırmadığı düşünülse dahi şu bir gerçektir ki O (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), İbrahim Milleti'ne son derece güçlü bir şekilde tabi olmuş ve ona var gücüyle sarılmıştı. Kafirlerle asla dalkavukluk yapmamıştı, onların batılları ve sahte ilahları karşısında susmamıştı. Tam tersine onüç yıl boyunca tüm

tasası ve meşguliyeti kavmine, “Allah’a ibadet edin ve tağuttan sakının” (16 Nahl/36) düsturunu iletmek olmuştur.

O’nun, onüç yıl boyunca kavmi arasında bulunması, zamanımızda kendisini İslami davete nispet eden birçok cahilin asrımızın tağutu olan yasaya karşı yaptığı gibi, kavmini övmesi veya yüceltmesi ya da onlara saygıyla hürmette bulunması anlamına gelmez. Bilakis kendisinin ve ashabının zayıf durumda olmasına rağmen, müşriklerden ve onların şirk dolu amellerinden uzak olduğunu ilan ediyor, kavminin sahte ilahlarını tanımadığını, onları inkar ettiğini açıkça ortaya koyuyordu. Mekki ayetlere dikkatle bakıldığında bu meseleye ait birçok izahat olduğu görülür. Şu ayet bu kabildendir:

“Küfre sapanlar seni gördüklerinde, seni yalnızca alay konusu edinmektedirler ve "Sizin ilahlarınızı diline dolayan bu mu?" derler. Oysa Rahman olan Allah’ın sözünü inkar edenler kendileridir.” (21 Enbiya/36)

İbn-i Kesir (*Rahimehullah*) bu ayet hakkında şöyle der: “Yani, “İlahlarınıza dil uzatan ve aklınızı küçümseyen kişi bu mu?” demek istiyorlardı.”

Rasulullah’ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Mekke’de, zayıflık dönemdeki durumu ve hareket tarzı hakkında İmam Ahmed ve diğerlerinin sahih bir isnadla rivayet ettikleri de bu hususta önemli bilgiler içermektedir. Bu bilgileri dikkatle inceleyin ve iyice bir düşünün. Bakın bakalım kafirler, ilahlarına dil uzattı diye Nebi’yi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) nasıl nitelendiriyorlar. O’nu tek başına iken kıştırıp etrafını çeviriyorlar ve “İlahlarımız ve atalarımız hakkında böyle böyle diyen sen misin?” diye soruyorlar.

O ise karşısındakilere dalkavukluk yapmadan, yaranmaya çalışmadan, onlardan korkmadan ve çekinmeden bilakis tüm sertliği ve kararlılığıyla, tüm açıklığıyla, “Evet” diyor, “O kişi benim!...”

Abdullah bin Ahmed bin Hanbel, kendisine babasının şöyle dediğini rivayet eder: “Yakub dedi ki: “Bana babam, İbn-i İshak’tan şöyle nakletti: “Bana Yahya bin Urve bin ez-Zübeyr, babası Urve’den o da Abdullah bin Amr bin el-As’dan şöyle nakletti: “Ona, “Kureyş’in Rasulullah’a karşı gösterdiği düşmanlıklar içerisinde senin gördüklerinin en şiddetlisi hangisidir?” dedim. Şöyle cevap verdi:

“Onların arasındaydım. Birgün Kureyş’in ileri gelenleri Hicr’de toplanmışlardı. Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) hakkında konuşuyorlardı. Şöyle diyorlardı: “Bu şekilde kendisine tahammül ettiğimiz bir adam daha görmedik. Dinimiz ve atalarımız hakkında ileri geri konuşuyor. Dinimizi kötülüyor. Toplumu böldü, ilahlarımız hakkında kötü konuştu. Ona karşı gerçekten çok sabırlı davrandık.” Veya buna benzer şeyler söylüyorlardı. Onlar bu halde iken Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) çıkageldi ve onlara doğru yaklaştı. Sonra Kabe’yi tavafa başladı. Onların yanından geçtiği zaman söylediği bazı sözlerle alay ederek O’na sataştılar. Ben bunu O’nun (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) yüz ifadesinden anlıyordum. Sonra yanlarından geçti, tavafa devam etti ve ikinci kez yanlarından geçti. Tekrar ilk seferki gibi bir takım sözlerle O’na sataştılar. Bunu da yüz ifadesinden anlamıştım. Sonra geçip gitti. Sonra üçüncü kez yanlarından geçti. Yine aynı şekilde sataştılar. Bu sefer durdu ve şöyle dedi: “Dinleyin ey Kureyş topluluğu! Muhammed’in nefsi elinde olana yemin ederim ki muhakkak ben sizlere boğazlamak ile geldim!” Bu sözler orada bulunanları oldukça sarstı. Her biri sanki kafasının üstünde bir kuş varmış gibi başlarını önlerine eğdiler. Daha önce aleyhinde en azgınca konuşanlar, O’nu en güzel sözlerle teskin etmeye çalıştılar. “Ey Ebu’l-Kasım, geç git, doğru yolda olduğun halde git. Allah’a yemin olsun ki sen cahil birisi değilsin” dediler. Bunun üzerine Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) onları kendi halleriyle baş başa bırakıp oradan ayrıldı. Ertesi gün yine Hicr’de

toplandılar. Ben de onlarla beraberdim. Bir kısmı diğer kısmına, “Sizin ne dediğinizi ve O’nun ne dediğini hatırladınız mı? Sizin hoşunuza gitmeyen bir şekilde size karşılık verdi. Siz ise O’nu bıraktınız!” dediler.

Onlar bu hal üzere iken, Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) çıkageldi. Bir anda üzerine çullanıp etrafını sardılar. O’na şöyle diyorlardı: “Böyle böyle diyen sensin ha!” Rasulullah’ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ilahları ve dinleri hakkında söylediği şeylerden kendilerine ulaşanları kastediyorlardı. Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle dedi: “Evet! Bunları söyleyen benim!” Hatta onlardan biri Rasulullah’ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) yakasına yapıştı. Derken Ebu Bekir es-Sıddik (*Radıyallahu Anhu*) göründü. Bir taraftan ağlıyor bir taraftan da şöyle diyordu: “Rabbim Allah dedi diye mi bir adamı öldüreceksiniz?” Bunun üzerine O’nu bıraktılar. İşte benim gördüğüm, Kureys’in O’na karşı olan kötü davranışları içerisinde en şiddetlisi bu olmuştur.”⁴⁵

Yine Müsned’deki bir başka hadiste⁴⁶ şöyle geçmektedir: “Bir keresinde Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Kabe’de namaz kılıyordu. Derken Ukbe bin Ebi Muayt geldi. Rasulullah’ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) omuzundan tuttu ve elbisesini boğazına doladı. Sonra kuvvetlice sıkarak boğmaya başladı. O sırada Ebu Bekir (*Radıyallahu Anhu*) yetişti. Ukbe’yi omuzundan tutup çekti ve Rasulullah’tan uzaklaştırdı. Sonra şöyle dedi: “Bir adamı, “Rabbim Allah’tır” dedi diye mi öldüreceksiniz? Üstelik o size Rabbinizden bir takım beyanat getirmişken!”

Sahih-i Buhari’de geçtiği üzere, meleklerin kendisini, “İnsanların arasını ayırt eden” şeklinde vasıflandırdıkları Nebi’nin

---

⁴⁵ Müsned, 2/204; Ahmed Şakir bu rivayetin isnadının sahih olduğunu belirtmiştir.

⁴⁶ 2/204

(*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) durumunu bir düşünün... O'nun, zamanının kafirleriyle arasında geçen bu hali ve dinin düşmanlarına karşı sergilemiş olduğu açık ve net tavrı, bir düşünün... Yolların farklılaşmasını, safların ayrılmasını bir düşünün.. Bununla birlikte bir de, günümüz davetçilerinin, din ehlinin batıl ehline meyletmesinden ibaret olan tutumlarını düşünün... Günümüz davetçilerinin birçoğu, batıl ehline karşı dalkavukluk yapmakta, onlara yumuşak davranmakta ve hatta onlara destek olup, yardım etmektedir. Öyle ki artık mesele düşmanlık ve safların ayrılması değil birbirini destekleme, yardımlaşma, vatanın ve milletin selameti için omuz omuza verme(!) meselesi haline gelmiştir. Onların bağrında oturup onların sütünü emiyorlar! Yardım istenecek olan ancak Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'dır.

Abdurrahman bin Hasan (*Rahimehullah*), durumu bu olan kişiler hakkında şöyle der: “Günaha sürükleyen mücadelelerin içine daldılar. Kalpleri zalimlere ve kendilerine düşman olanlara ısındı. Birçoğu isteyerek ve kendi rızaları ile onlara yaklaştılar. Onların sahip olduğu dünyalıklara özendiler, ilgi duydular. Sonuçta mücadeleden ve cihaddan uzak kaldılar. Sahibi her türlü hevanın peşinden koşan bir kalp nasıl imanla dolu olabilir? Bu gibilerin durumu Allame İbnu'l-Kayyım'ın (*Rahimehullah*) misal getirdiği kişilerin durumuna ne de çok benziyor ve bu kişiler Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın şu kavlinden de nasiplerini fazlasıyla alıyorlar:

“Getirdikleriyle sevinen ve yapmadıkları şeyler nedeniyle övülmekten hoşlananları kazançlı sayma. Ve onların azaptan kurtulacaklarını da sanma. Onlar için acı bir azap vardır.” (3 Al-i İmran/188)

Bid'at ve sapıklık olarak getirdikleri şeylerle sevinirler. Güya bir meseleye çözüm getirmiş olurlar. Sünnete bağlılıkları(!) ve ihlaslı olmaları(!) ile de övülmekten hoşlanırlar. Bu durum, ilme ve ibadete nisbet olunan kimselerden doğru

yoldan sapmış olanlarda çokça görülmektedir.”⁴⁷

Bazıları tarafından müşkil haline getirilen bir diğer mesele de Rasulullah'ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) müşriklerin ilahlarını ve dinlerini yermesi durumu ile Allah'ı Teala'nın, “*Allah'tan başka yalvarıp yakardıklarına sövmeyin, sonra onlar da haddi aşarak bilmeksizin Allah'a söverler*” (6 En'am/108) ayet-i kerimesi arasında çelişki varmış gibi görünen durumun hallidir.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın da yardımıyla deriz ki: Buraya kadar tafsilatlı olarak açıkladığımız İbrahim Milleti'nin batıl ilahları yermesi ve aşağılaması, onların gerçek değerini ortaya koyması, bazılarının anladığı gibi sövme niteliğinde değildir. Buradaki hedef mücerred olarak onların ilahlarına sövmek değil, bilakis insanlara Tevhid'i beyan etmektir. Şöyle ki:

Birinci Olarak: Rablığı sadece zanna dayalı olan bu sahte ilahların, geçersiz kabul edilmesi, onların inkar edilmesi ve sahteliklerinin ortaya konması. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“(Ey Kafirler) Allah'ı bırakıp da kendisine ibadet ettiğiniz kimseler, sizler gibi kullardır. (Onların ilahlığı hakkında iddianızda) doğru iseniz, onları çağırın da size icabet etsinler. Onların yürüyecekleri ayakları mı var, yoksa tutacakları elleri mi var veya görecekları gözleri mi var yahut işitecekleri kulakları mı var?

De ki: Ortaklarınızı çağırın, sonra bana (istediğiniz) tuzağı kurun ve (elinizden geliyorsa) bana göz bile açtırmayın! Hiç şüphesiz, benim velim o Kitap'ı indiren Allah'tır. Ve O bütün salihlere de velilik eder. Allah'ın dışında kendisine ibadet ettiklerinizin ise ne size yardıma güçleri yeter ne de kendilerine yardım edebilirler.” (7 A'raf/194-197)

---

⁴⁷ Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 127.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) İbrahim'in şöyle söylediğini bildirir:

“Bir zaman o, babasına demişti ki: Babacığım, iştmeyen, görmeyen ve sana herhangi bir fayda sağlamayan şeylere niye ibadet ediyorsun?” (19 Meryem/42)

Yine Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) Necm Suresi'nde de şöyle buyurur:

“Gördünüz mü o Lat ve Uzza'yı? Ve üçüncüleri olan öteki Menat'ı. Demek erkek size, dışı Allah'a mı? O halde bu, insafsızca bir taksim! Bunlar (putlar), sizin ve atalarınızın taktığı isimlerden başka bir şey değildir. Allah onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Onlar ancak zanna ve nefislerinin arzusuna uyuyorlar. Halbuki kendilerine Rableri tarafından yol gösterici gelmiştir.” (53 Necm/19-23)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'dan başkasının ibadete müstehak olmadığını açıklayan veya kendisine ibadet edilen ve bundan dolayı da hoşnut olan şeyleri tağut olarak isimlendiren ya da tağutun ve tağuta itaat edenlerin cehennemın yakıtı olduğunu belirten diğer ayetler gibi sahte ilahları nitelendiren ayetlerin tümü bu kabildendir.

İkinci Olarak: Bu sahte ilahlara karşı düşmanlığı, nefreti, onlardan uzaklaşmayı ve onları inkar etmeyi açıkça yerine getirerek, ameli olarak bu Tevhid'i uygulamak da bunun gibidir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), İbrahim'in (*Aleyhisselam*) şöyle dediğini bildirmektedir:

“Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar (alemlerin Rabbi müstesna) benim düşmanımdır.” (26 Şuara/75-77)

“Dedi ki: Ey kavmim, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden tamamen uzağım.” (6 En'am/78)

Ayrıca Kafirun Suresi ve bunun haricinde yukarıda aktarılmış olduğumuz bazı nasslar da bu kabildendir.

Dolayısıyla aktarmış olduğumuz bu şeylerin hiçbirisi Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın, “Allah’tan başka yalvarıp yakardıklarına sövmeyin, sonra onlar da haddi aşarak bilmeksizin Allah’a söverler” (6 *En’am/108*) ayetinde yasaklanan sövme kapsamına girmez. Bilakis buraya kadar anlattığımız hususlardan da anlaşılacağı üzere, batılın bu hallerinin açıkça gözler önüne serilmesi, ifşa edilmesi ve herkese duyurulması zaruridir. Onların sistemlerine, hükümlerine, yaşayış tarzlarına, belli bir gaye gütmeksizin açıkça küfretmek ise sadece kıskırtıcı bir eylem olmaktan öteye geçmez. Böylece karşı taraftaki kişi de düşmanca ve cahilce Allah’a sövecektir. Hatta bunu bazen kasıtsız olarak, sırf kızgınlığından dolayı da yapabilir. Nitekim şirk yasalarının kullarının durumları aynen böyledir.

Bununla birlikte İbrahim Milleti’nden olmak, onları düşman edinmeyi, onlardan nefret etmeyi, insanları onların yasalarından sakındırmayı ve o yasaları reddetmeye, o yasalardan, onları dost edinenlerden ve onları yürürlüğe koymada ısrar eden yasa kullarından uzak olmaya çağırmayı gerektirmektedir. Şirk yasa ve kanunlarının noksanlıklarını, sahteliklerini, hükümlerinin batıllığını açıkça ortaya koymak gerekir. Nitekim bu kanunların tamamı Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın dinine karşı açık bir başkaldırı niteliğindedir. Bunların tümü, şirk yasalarının kulları bunu sövgü olarak kabul etselerde, En’am Suresi’ndeki ayette yasaklanmış olan sövme kapsamına girmez. Bilakis yukarıda izah edilenlerden de anlaşılacağı gibi bunların tamamı, davetçilerin açıkça ortaya koyması ve bunu açıkça söylemeleri gereken hususlardır. Ancak onlara, yönetimlerine, yöneticilerine, anayasalarına ve buna benzer diğer batıllarına sırf onları tahrik etmek için sövmek, ayette yasaklanan sövmenin kapsamına girer ve bu durum, kendisini Müslüman olarak görseler, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın Rububiyetine şahidlik etseler ve yasama dışındaki Uluhiyyet ile ilgili sıfatlar konusunda Allah (*Subhanehu ve*

Tealâ)'yı birleseler de bazı cahillerin, dine sövmesine sebep olur. Müfessirlerin de zikrettiği gibi, sırf tahrik içerikli bir tutum neticesinde onlar "Allah'a söverler" yani büyük bir cahillik ve düşmanlıkla Allah'a söverler. Tıpkı bir adamın bir diğerinin babasına sövdüğünde, diğerinin de onun babasına sövmesi gibi... Belki ikisi de aynı babadan olma kardeşlerdir... Ancak öfke, kızgınlık, hırs ve apaçık kıskırtma hasmın sağlıklı bir şekilde düşünmesine engel olmuş ve sonuçta o da sövmüştür, yani sövmeye sürüklenmiştir. Muhammed Reşid Rıza tefsirinde şöyle der:

"Bu sövgüye iten neden, sövülen kimseye sırf hakaret etmek maksadıyla sövülmesidir." Halbuki batıl ehlini, batılı hakında düşünmeye sevk etmek ve sözde ilahların sahteliğine, onların iştmediklerine, duymadıklarına, kişiyi Allah'a yaklaştırmadıklarına, şefaath edemeyeceklerine, kendilerine ve kendilerine ibadet edenlere fayda veya zarar veremeyeceklerine dikkatlerini çekmek ise bunun tam zıddı olan bir durumdur.

İbrahim'in (*Aleyhisselam*) kavmi ile arasında geçen durumu düşünün! Onların dikkatlerini, o sahte ilahların zayıflığına ve bir işe yaramayışlarına nasıl çekmişti... Sırf onları tahrik etmek veya onlara hakaret etmek için değil, bilakis düşünmeleri ve bu konuda akıllarıyla ne şekilde çelişkiye düştüklerini görmeleri için onlarla tartışıyordu. Böylece kötü durumları ve çelişkileri ortaya çıkınca, İbrahim (*Aleyhisselam*) onları azarlayarak şöyle dedi:

"Yuh size ve Allah'tan başka ibadet ettiklerinize! Hala aklınızı başınıza almayacak mısınız?" (21 Enbiya/67)

Yukarıda zikrettiğimiz hadisin ravisi olan Abdullah bin Amr'ın sözünü düşünün! Kureyş'in, Rasulullah'a (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) söylemiş olduğu "Böyle böyle diyen sensin ha!" sözünü açıklama babından şöyle demektedir: "Resulullah'ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ilahları ve dinleri hakkında söylediği şeylerden kendilerine ulaşanları kastediyorlardı." Kınamak,

zemmetmek Araplar arasında sövmek veya sövmeye yakın bir ifadedir. İbn-i Teymiyye de (*Rahimehullah*) bu şekilde kabul etmekte ve “Sarimu'l-Meslul” isimli eserinde bu konuyu zikretmektedir. Ancak bilindiği gibi buradan kasıt sırf tahrik amaçlı olmayan sövme değildir. Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın onu, kendisi ile göndermiş olduğu Tevhid davetini ve ona, kendisine tabi olmasını emretmiş olduğu İbrahim Milleti’ni bizzat yerine getiriyordu. Müşriklere göre ise bu davet, kendilerine ve ilahlarına sövme idi. Çünkü Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) onların dinlerini geçersiz kılmış, ilahlarının acizliğini ve o sahte ilahları, sahip olduklarını iddia ettikleri uluhiyyet sıfatlarından soyutlayarak hakikatlerini gözler önüne sermiş, böylece onları küçük düşürmüştür. Aynı şekilde atalarının batıl bir yolda olduklarını, onları kıskırtmak maksadıyla değil, onların yolundan gitmelerini engellemek ve onlara itaatten kurtulmalarını sağlamak amacıyla sürekli vurgulamıştır. El-Kasimi tefsirinde, er-Razi’den şöyle nakleder:

“Ayette, dine davet eden kişilerin, kendisine bir faydası olmayan şeylerle uğraşmaması gerektiği hususuna dikkat çekilmektedir. Bu putların, zarar ve fayda vermeye güç yetiremeyen bir takım cansız şeyler olduklarını söylemek, onların ilahlılığının eleştirilmesi konusunda yeterlidir. Dolayısıyla kalkıp bir de onlara sövmeğe gerek yoktur.” Ancak yasaklanan bir sövme olmasa da kafirler, ilahları hakkında konuşulmasından razı olmayacaklardır. Çünkü her halukarda bu davet, onların ilahlarını kökten yıkmak ve reddetmektir. İşte bundan dolayıdır ki, atalarının dalalet üzere olduklarının söylenmesini sövme olarak kabul ettikleri gibi bunu da sövme olarak kabul ederler. Ki onlar şöyle söylemişlerdi: “Bu şekilde kendisine tahammül ettiğimiz bir adam daha görmedik. Dinimiz ve atalarımız hakkında ileri geri konuşuyor. Dinimizi kötülüyor. Toplumu böldü, ilahlarımız hakkında kötü konuştu.”

Muhammed bin Abdulvehhab, Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) siretini ele aldığı altı bölümlük eserinin ikinci bölümünde şöyle der: “Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) açıkça kavminin dinini yerdiği ve bilginlerini cahil durumuna düşürdüğü zaman ona düşmanlık yapmaya başladılar ve şöyle dediler: “Düzenimizi aşağılıyor, dinimizi ayıplıyor, ilahlarımıza sövüyor.” Halbuki Rasulullah'ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ne onların ilahlarına, ne Meryem oğlu İsa'ya, ne Meryem'e, ne meleklerle, ne de salihlere sövmediği gün gibi ortadadır. Fakat bunlara ibadet etmenin batıl olduğunu, bunların ne bir fayda sağlamaya ne de bir zarar vermeye güçlerinin yetmediğini kavmine ilan ettiği zaman, kavmi bu sözleri küfür, sövgü ve hakaret olarak kabul etmiştir.”

Sonuç olarak diyebiliriz ki, yukarıdan beri sıraladığımız bu fiillerin hiçbirisi, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın ayetinde yasak etliği “sövme” kapsamına girmezler. Zira bu fiillerden amaç sövmek değildir. Hatta bu davranış tarzı kafirin Allah'a ve dine düşmanca sövmesine neden olsa dahi, hiçbir Müslümanın bu yüzden, Allah'ın vacip kılmış olduğu Tevhid'i açıkça söylemekten ve dini açıkça ilan etmekten uzak durması caiz değildir. Çünkü bu, hüccet ve beyan getirilince düşmanca yapılan bir sövmekten ibarettir. Biz ise dinimizi kafirlerin kara kaşı, kara gözü için terk etmeyiz ve onun en ufak bir rüknundan dahi uzaklaşmayız.

Bu dinin tamamı Allah'a iman ve bütün tağutları reddetme esasına dayanmaktadır. Dolayısıyla bu konuya dikkat edin! Yasalardan, düzenlerden, kanunlardan, yöneticilerden ve diğer şeylerden ibaret olan asrımızın tağutları hakkında söylenenler ile bu durumu kıyas edin. “Tağut” kavramını sırf taştan yontulmuş olan putlarla sınırlamayın!. Zira “Tağut” kavramı sırf taştan yontulmuş olan putlarla sınırlanması halinde, kapsamlı bir kavram, son derece daraltılmış olur.

Dolayısıyla “kafirlerin düşmanca dine sövmelerine neden

olan bir ameli yapmamak” kuralı ancak mübahlar ve müstehablar için geçerli olup, vacipler konusunda geçerli değildir. Tevhid’i açıklamak ve müşriklerin dininin geçersizliğini ortaya koymak gibi dinin vaciplerinden herhangi bir vacibin, kafirlerin dine düşmanca sövmelerinin önüne geçmek maksadı ile terkedilmesi asla söz konusu değildir. Eğer bu kuralı, vacipleri de kapsayacak şekilde genişletirsek, dinimizin büyük bir kısmını zayi etmiş oluruz. Bunun içindir ki Ebu Bekir bin el-Arabi, “Ahkamu’l-Kur’an” isimli eserinde şöyle der: “Bu, hak sahibi kimsenin dinde meydana gelecek bir zararı önlemek maksadı ile kendi hakkından vazgeçebileceğine delalet eder. Bu konu geniş olarak ele alınması gereken bir konudur. Özet olarak şunu söyleyebiliriz ki, hak vacip ise her halukarda alınır. Eğer vazgeçilmesi caiz olan bir şey ise, belirtmiş olduğumuz söz bunun için uygulanır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) en doğrusunu bilir.” Muhammed Reşid Rıza şöyle der: “Ebu Mansur der ki: “(Şöyle bir soru sorulsa:) Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) hak etmeyenin sövülmesine neden olacağı için, hak edene sövülmesini yasaklamıştır. Bununla birlikte bize, onlara (kafirlerle) karşı savaşmayı emretmiştir. Onlarla savaştığımızda, onlar da bizimle savaşıyorlar. Halbuki mü’minin haksız yere öldürülmesi münker değil midir? Aynı şekilde onların yalanlamalarına rağmen Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), onlara tebliğ etmekle ve onlara Kur’an’ı okumakla emrolundu. (Bu durumları birbiri ile nasıl uzlaştıracamız?)

Şöyle cevap verilir: İlahlara sövmek farz olmayan bir mübahtır. Kafirlerle karşı savaşmak ve tebliğ ise farzdır. Eğer mübah olan bir fiil nedeni ile fesat meydana gelirse, o mübahın işlenmesi yasaklanır. Ancak farz olan bir fiil konusunda durum böyle değildir.” Buraya kadar yapmış olduğumuz izah, Buhari’nin Sahih’inde Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın, “*Nama-zında sesini çok yükseltme, çok da kısma, bu ikisi arasında orta bir yol benimse*” (17 İsra/110) buyruğu ile ilgili rivayet ettiği hadisi

delil olarak öne sürüp, dini açıkça ortaya koymanın vacip olduğunu reddetmek isteyenler için de bir cevap niteliğindedir. Ki Buhari özet olarak şunları söylemektedir: “Bu ayet Rasulullah’a (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Mekke’de iken ve henüz gizlendiği dönemde nazil olmuştur. Eğer sesini yükseltecek olsa müşrikler onu duyacak ve Kur’an’a, O’nu indirene ve tebliğ edene sövceklerdi. Bu nedenle Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), “Namazında sesini çok yükseltme, çok da kısma” buyurmuştur. Yani sesini çok yükseltme ki müşrikler duymasın. Çok da kısma ki bu sefer ashabın seni işitemez. Bu ikisinin arasında orta bir yol tut.”

Allah’a davet dimdik ayakta, Müslümanların dini apaçık ortada ve putların reddedildiği meselesi bütün Mekke halkı tarafından bilinmekte idi... Allah Rasulü’nün ve ashabının, putlardan uzak oldukları apaçık ortada idi... Hal böyle iken, sövme mefsedetini defetmek için Kur’an’ın yüksek sesle okunmasının terk edilmesi, davetin nurunu asla söndürmez ve bu daveti asla olumsuz bir yönde etkilemez. Çünkü Kur’an, müşrikler istemeseler de her yerde dalga dalga yayılıyordu. ‘İbrahim Milleti’ o derece ilan ediliyordu ki kendisinin Müslüman olduğunu söyleyen herkes, sabiilikle yani dinine ve ilahlarına küfretmekle itham ediliyordu. Dolayısıyla davet son derece açıktı. Hiçbir tereddüde veya karışıklığa mahal yoktu.

Buna ilaveten namazda, namaz kılanların haricindeki kişilerin de duyabileceği derecede, kıraatte sesi yükseltmek namazın vaciplerinden değildir. Dolayısıyla bu şekilde bir sonucu engellemek için, özel durumlarda, vacipler müstesna olmak üzere mübah ve müstehapları terk etmenin caiz olduğu kaidesine uygun olarak, bunu terk etmek caizdir. Bu, bir vacibi terk etmek kabilinden değildir. Şu halde imamın, okuduğunu arkasında namaz kılan kişilere işittirmesi yeterlidir. Nitekim Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) Rasulü’ne, “çok da kısma” (17 İsrâ/110) yani en azından beraberinde namaz kılan ashabın duysun diye emretmiştir.

Burada, bazılarının ileri sürdükleri başka bir şüphe daha vardır. Bu, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın Kur'an'da, "*Seni yetim bulup da barındırmadık mı?*" (93 *Duha*/6) ayetiyle bahsettiği, Ebu Talib'in Nebi'ye (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) yardım etmesi ve kafirin bir Müslümanı koruma altına alıp, eman vermesi meselesidir. Bunun örnekleri çoktur. Mesela, Buhari'nin Sahih'inde naklettiği İbnu'd-Dağine'nin Mekke'de Ebu Bekir'i himaye etmesi ve ona gösterdiği yakınlık, aynı şekilde Necâşi'nin önceleri bir Hristiyan olmasına rağmen Müslümanlara yaptığı yardımlar ve benzerleri bu örnekler arasında sayılabilir.

Şüphenin özeti şudur: Bir Müslüman kendi akidesine ve yaşayış tarzına muhalif olan bir kafirin yardımını, barındırmasını veya himayesini nasıl kabul edebilir? Müşriklerden uzaklaşma ve safları ayırma noktasında, bu durum İbrahim Milleti ile bir çelişki teşkil etmez mi?

Allah'ın da yardımıyla bu soruya şöyle cevap veririz: Belirtilen bu örnekler ile İbrahim Milleti veya nebi ve rasullerin davetleri arasında herhangi bir çelişki yoktur. Zira daha önce de söylediğimiz gibi, olayın iki yönü bulunmaktadır:

Birinci yön, onların batıl ilahlarından uzaklaşmak ve Allah'tan başka ibadet ettikleri tüm tağutlarını reddetmek.

İkinci yön ise, batılları üzerinde ısrar eden inatçı müşriklere düşmanlıkta bulunmak.

Yine başta da söylediğimiz gibi birinci yön, Müslüman olan kişiden, İslam'a adımını attığı ilk andan itibaren, savsaklamaksızın ve geciktirmeksizin yapması istenen bir olaydır. Hatta Müslümanlardan bir grubun bunu ilan etmesi, ortaya koyması ve açığa çıkarması vaciptir. Ta ki insanlar davetin aslını kavrasın, dinin esası yayılsın ve bu davranış tarzı Müslümanların şiarı haline gelsin. İkinci yöne gelince, batılda ısrar edilmediği ve hakka, hak ehline karşı düşmanlıkta bulunulmadığı sürece uygulanmaz. Mesela Ebu Talib.. Küfrü üzere kalmasına rağmen

hakka ve hak ehline düşmanlık ve nefret göstermiyordu. Bilakis hak sahibini ve Rasulullah'ı (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) müdafı edip, ona destek oluyordu. Buhari'nin rivayet etmiş olduğu bir hadiste Abbas (*Radıyallahu Anhu*), Nebi'ye (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) söylemiş olduğu bir sözünde Ebu Talib'i şöyle vasıflandırır: “Amcana hiçbir fayda veremedin. Halbuki o, seni himaye ediyordu, sana destek oluyordu ve senin için kızıyordu.” Velez ki Ebu Talib'in bu yaptığı, asabiyetten ve akrabalık bağından kaynaklanan ilişkilerden dolayı olsa da durum değişmez. Bu konu hakkında Allame Şenkı'nın “Edvau'l-Beyan” isimli eserinde zikretmiş olduğu şeylere müracaat edilebilir.⁴⁸ Şenkı kitabında, dinin facir bir adam veya asabiyet bağları ile de (bu bağların ve sırf bu bağların esas) üzerine sevginin kurulmasının batıl olması ile birlikte) destekleneceği konusu üzerinde durmaktadır. Buradan alacağımız ders, bu gibi destekçi veya himayeci kimseler için son anlarına kadar hidayetleri ve hakka tabi olmaları yönündeki ümidin kaldığıdır. Bunun içindir ki Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), kendisine şöyle diyen amcası hakkında, son nefesini verinceye kadar ümid kesmemiştir: “Allah'a yemin olsun ki kalabalık olsalar da sana elleri ulaşamayacaktır. Ta ki ben toprağın içinde yatıncaya kadar. Sen davanı haykır, hiçbir zorluk duyma.”

Burada konumuzla ilgili önemli bir noktaya dikkat çekmek yerinde olacaktır. Şöyle ki: Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) amcası ile beraber olduğu ve ondan yardım gördüğü süre zarfında dinin ve davanın menfaati bahanesi ile amcasına dalkavukluk yapmak gibi bir duruma asla düşmemiştir. Bilakis amcası da zaten O'nun (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) davetinin mahiyetini, dinlerini küçük gördüğünü, ilahlarını yerdiğini biliyordu. Hatta Kureyş müşrikleri Ebu Talib'i, davetinden, ilahlarını ve akılla-

---

⁴⁸ 3/41-43, 406-407.

rını eleştirmesinden vazgeçmesi için Nebi'nin üzerine baskı kurması yönünde aracı kılınmışlardır. Bu durum karşısında Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) kendisini koruyan ve kendisine destek olan amcasını razı etmek için dinin herhangi bir şeyinden taviz vermemiş ve meşhur olan şu sözünü söylemiştir: “Allah’a yemin olsun ki, sizden herhangi birisinin şu güneşten bir ateş parçası almaya güç yetiremeyeceği gibi, benim de kendisi ile gönderilmiş olduğum herhangi bir şeyi bırakmaya güç yetirmem mümkün değildir.”⁴⁹ Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) başından sonuna kadar, kafir olmasından dolayı amcasına karşı bir sevgi ve bağlılık duymamıştır. Nitekim O, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın şu ayetini uygulama konusunda bizim en yüce örneğimiz ve önderimizdir:

“Allah’a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun - babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa- Allah’a ve Rasulü’ne düşman olanlarla dostluk ettiğini görmezsiniz.” (58 Mücadele/22)

Bununla birlikte onun hidayete ermesi konusunda çok istekliydi. Ancak onun hidayetini istemek ile ona sevgi duymak birbirinden farklı şeylerdir. Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), kendisine olan tüm desteğine, korumasına ve savunmasına rağmen, öldüğü zaman amcasının namazını kılmamıştır. Bilakis Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) Rasulü’nü, onun için istigfarda bulunmaktan nehyetmiş ve şöyle buyurmuştur:

“(Kafir olarak ölüp) cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar (Allah’a) ortak koşanlar için af dilemek ne peygambere yaraşır ne de iman edenlere.” (9 Tevbe/113)

Ali (*Radiyallahu Anhu*) yanına gelip de, “Dalaletteki yaşlı amcanız öldü. Onu kim defnedecek?” dediğinde, “Git ve onu

⁴⁹ Taberani ve diğerleri rivayet etmişlerdir.

göm” demekten başka hiçbir şey yapmamıştır.⁵⁰

Bunun aynısı, Şuayb’ı (*Aleyhisselam*) kafirlere karşı savunmuş olan insanlar hakkında da söz konusudur. Nitekim Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), Şuayb’ın düşmanlarının şöyle dediklerini haber vermektedir:

“Ey Şuayb! Söylediklerinin çoğunu anlamıyoruz ve içimizde seni gerçekten zayıf (aciz) görüyoruz! Eğer yakın çevren (kabilen) olmasa seni mutlaka taşıyarak öldürürüz.” (11 Hud/91)

Halbuki bu 'yakın çevre' kafir idi... Yine, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) Salih (*Aleyhisselam*) ve kafirlerin, kendisinden sakınmış oldukları velisi hakkında şöyle haber vermektedir:

“Allah’a and içerek birbirlerine şöyle dediler: Gece ona ve ailesine baskın yapalım (hepsini öldürelim); sonra da velisine, “Biz o ailenin yok edilişi sırasında orada değildik, inanın ki doğru söylüyoruz” diyelim.” (27 Neml/49)

Buna ek olarak kafirin bir Müslümanı (Müslümanın ona sığınması, ona karşı minnet duygularına kapılması veya dostluğunu kazanmaya çabalaması olmaksızın) kurtarmak istemesi, yardım etmesi, kollaması ve desteklemesi ile -ki bir kafir böyle bir şeyi yapsa yapsa kabilecilik, kavmiyetçilik veya akrabalık gibi bağlardan dolayı yapar-, bir Müslümanın aynı şeyleri bir kafirden talep etmesi ve bu tür yardımları dolayısıyla ona karşı minnet duyması, ona dalkavukluk yapması, batıl yaşantısı karşısında susarak batılını ikrar etmesi, ses çıkarmaması veya onun şirkine rıza göstermesi arasında açık bir fark olduğunda şüphe yoktur. Ebu Cafer et-Tahavi’nin “Müşkilü’l-Asar”⁵¹ isimli eserinde bu konuyla ilgili güzel açıklamalar bulunmaktadır. Ebu Cafer et-Tahavi kitabında, savaşta müşriklerden yardım istemek ile -ki Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bunu, “Ey iman

⁵⁰ İmam Ahmed, Nesei ve diğerleri rivayet etmişlerdir.

⁵¹ 3/239

edenler! Kendi dışınızdakileri sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten geri kalmazlar; size sıkıntı verecek şeyleri isteyip dururlar. Gerçekten, kin ve düşmanlıkları ağızlarından (dökülen sözlerinden) belli olmuştur. İçlerinde sakladıkları (düşmanlıkları) ise daha büyüktür. Eğer düşünüp anlıyorsanız herhalde ayetlerimizi size açıklamış oluyoruz” (3 Al-i İmran/118) ayetinde nehyetmiştir-onların kendi istekleriyle Müslümanların düşmanlarına karşı koymaları ve bunu Müslümanlardan dinleri hususunda hiçbir tavizde bulunmalarını beklemeden yapmaları arasında fark olduğunu izah etmektedir. Aynı şekilde, İbnu'd-Dağine'nin Mekke'de Ebu Bekir'i (*Radıyallahu Anhu*) himaye etmesi ve ona gösterdiği yakınlık da bu kabildendir.

Yine aynı konuyla ilgili olarak müşrik ana-babayla olan iyi ilişkilerin sürdürülmesi, sıla-i rahim, onlara ma'rufa uygun bir şekilde davranılması da örnek olarak verilebilir. Zira anne ve babanın, çocuklarından etkilenme ve çocuklarının kendilerini davet ettikleri hakka tabi olmaları ümidi, çocuklarına karşı ilgi duydukları müddetçe daima vardır. Onlar, açıkça Allah yolunun düşmanlarının safında yer almadıkça, çocuklarına Allah'a şirk koşmaları hususunda baskı yapsalar dahi bu durum değişmez. Ancak, bu düşmanlığı gösterirlerse o zaman babasının Allah düşmanı olduğu kendisine açıkça belli olduktan sonra İbrahim'in (*Aleyhisselam*) yaptığı gibi, onlardan uzaklaşmak gerekir. Hatta Ebu Ubeyde ve sahabelerden diğerlerinin Bedir günü yaptıkları gibi onlara karşı düşmanlık beslenmesi ve savaşılmaması gerekir.

Daha önce de bahsettiğimiz gibi İbrahim (*Aleyhisselam*) babasına karşı son derece yumuşak kalpli idi. Onu güzellik ve yumuşaklıkla hidayete davet ediyor, onun hidayet bulmasını arzuluyor ve Allah'ın şeytanın dostlarına vereceği azabın, babasının da başına gelmesinden korkuyordu. Fakat babasının Allah düşmanı olduğu ona açıkça belli olduktan sonra ondan ayrıldı, onu terk etti. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) Mümtehine Suresi'nde

İbrahim ve beraberinde olanlarda bulunan ve uymamız emredilen şeyler arasından, İbrahim'in (*Aleyhisselam*), babasının affı için yaptığı duayı istisna etmiştir. Yine Tevbe Suresi'nde de mü'minleri, en yakınları dahi olsa, müşrikler için af dilemekten nehy etmiş ve İbrahim (*Aleyhisselam*) hakkında da şöyle buyurmuştur:

“İbrahim'in babası için af dilemesi, sadece ona verdiği sözden dolayı idi. Yoksa onun Allah düşmanı olduğu kendisine belli olunca, (af dilemekten vazgeçip) ondan uzaklaştı. Şüphesiz ki İbrahim çok yumuşak huylu ve pek sabırlı idi.”
(9 Tevbe/114)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın şu sözü de bu kabildendir:

“İçlerinde zulmedenleri bir yana, ehl-i kitapla ancak en güzel yoldan mücadele edin ve deyin ki: Bize indirilene de, size indirilene de iman ettik. Bizim ilahımız da sizin ilahınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuz.” (29 Ankebut/46)

Dikkat edilirse ayette, “içlerinde zulmedenler hariç” demek suretiyle zulmedenler müstesna kılınmaktadır.

Yine Necaşi'nin muhacirlere eman vermesi de bu konuya örnek teşkil etmektedir. Cafer'in (*Radıyallahu Anhu*) ve beraberindeki muhacirlerin Necaşi'ye karşı tutumları, orada sığınmacı oldukları halde Hristiyanların hiç de hoşuna gitmeyen İsa'nın (*Aleyhisselam*) Allah'ın oğlu değil elçisi ve kulu olduğu gerçeğini açıkça söylemelerine, tüm zayıflıklarına ve şartların olumsuzluğuna rağmen herhangi bir tavize yönelmeden, dalkavukluğa kalkışmadan, durumu idare edecek maslahatvari sözler sarf etmeden gerçeği apaçık ilan etmelerine dikkat edilmelidir. Onların bu tutumu sonucu, karşısında mertçe gerçeği haykıran bu insanları gören Necaşi, duyduğu hak sözler karşısında kendisini ağlamaktan alıkoyamamıştır. Müslümanlara itimat etmiş, onları kendi ülkesine kabul etmiş, hatta neticede o ve bazı Habeşliler de Allah'ın yardımı ve hidayeti sonucu İslam'la şereflenmişlerdir. Müslümanların, dinlerini tavizsiz yaşamaya

gösterdikleri özenin sonucu olarak Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) onlardan razı olmuş ve onları böyle bir hususta başarılı kılmıştır. Bu ve buna benzer diğer örnekleri de görme açısından Abdurrahman bin Hasan'ın eserlerine müracaat edilebilir.⁵²

Bu konuyu özetleyecek olursak şöyle diyebiliriz: Batıl ehline düşmanlık beslemek, onlardan ayrılmak, safları belirginleştirmek, onların hiçbir şeye gücü yetmeyen ilahlarını reddetmek, batıl dinlerini terk etmek ve çürümüş kanunlarını tanımamak, nebilerin ve rasullerin davetinde var olan büyük bir temel ve sağlam bir rükundur. Yine bu husus, İslam dininin aslına ve kaidesine dayanan muhkem bir kanundur. Yeryüzünün tüm varlıkları bir araya gelseler ve bu kanunun iptali ve geçersizliği için bir yol bulmaya çalışsalar yine de böyle bir şeye asla güç yetiremezler.

Senin de gördüğün gibi bu temel esas konusunda muhalefet edenler, tüm usulcüler katında umumu olmayan özel bir takım olaylarla ilgili örneklerden başka bir şeyle delil getirememektedirler. Hatta bizzat bu örneklerin kendileri, kayıtlamaya ve tahsise açık olan şeylerdir. Bu yolun muhkem ve büyük bir temel esas olduğu sabit olduğuna göre, muhaliflerin, bu temel esasa ters düştüğünü zannettikleri bu cüz'i deliller ve diğerleri, muteşabih kabilinden olup muhkem nasslara götürülmeleri ve bu muhkem nasslar ışığında değerlendirilmeleri vaciptir. Yoksa yapılması gereken Allah'ın Kitabı'nın bir kısmı ile diğer bir kısmına itiraz edilmesi değildir... Rasulullah'ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) sünneti konusunda yapılması gereken de budur. Buna dikkat et ve meseleyi karıştıranların şüphelerine aldanma...

Seyyid Kutub (*Rahimehullah*) şöyle der: “İşte böyle! Davetçilerin kavimlerine karşı tam bir ayrışım ile ayrışmaları gerekir. Bu ayrışımın gerçekleştiği gün, Allah'ın dostlarına olan zafer

⁵² Ed-Düreru's-Seniyye, Reddiyeler Bölümü, 124, 197 ve 212.

vaadi ve düşmanlarına olan helak vaadi gerçekleşecektir. Tarih boyunca Allah'a yapılan davet sürecinde Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), dostları ve düşmanları arasını ancak dostları, akide esası üzerine ayırdıktan ve böylece yalnız Allah'ı tercih ettikten sonra ayırmıştır. Allah yoluna çağrıda bulunan Müslümanlar için Allah'ın elçileri en güzel örneklerdir... Buna bağlı olarak, dava sahibi Müslümanların kalplerini dolup taşına kadar bu güvenle doldurmaları gerekir. Yeryüzünün gayrimeşru bütün otoritelerine karşı yalnız Allah'a dayanmaları zorunludur. Yeryüzünün gayrimeşru otoriteleri onlara işkenceden ve eziyetten başka bir zarar veremezler. Bu eziyetin ise bir imtihan vesilesi kabul edilmesi gerekir. Yoksa yüce Allah, dostlarına yardım etmekten aciz değildir. Bu, kendi dostlarını, düşmanlarının ellerine teslim etmesi anlamına da gelmez. Zira, sadece bir sınamadır. Kalpleri ve safları belirleyen bir sınama... Bundan hemen sonra, atak sırası mü'minlere gelir. Ve Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın onlara söz verdiği zafer ve egemenlik gerçekleşir.”⁵³

Sonuç olarak diyebiliriz ki bu gerçekler doğrultusunda insanlar şu kısımlara ayrılırlar:

Birinci Kısım: İbrahim Milleti'ne ve tüm peygamberlerin getirdiği İslam şeriatına bağlı, sadık ve bu yolda sabit, bu uğurda hiçbir kınamadan ve tehditten çekinmeyen kişi. Bu kimse, Taifetu'l-Mansura'dandır ve yine dünya ve ahirette de ikrama mazhar olacaklar arasındadır. İnsanların arasına karışarak ve onların ezalarına sabrederek o insanları hakka çağırır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bu tür insanlar hakkında şöyle buyurur:

“(İnsanları) Allah'a çağıran, salih amelde bulunan ve “Ben Müslümanlardanım” diyenden daha güzel sözlü kim vardır?” (41 Fussilet/33)

---

⁵³ Fizilal'den Özetle.

Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurur: “İnsanların arasına karışıp onların eziyetlerine sabreden bir mü'min, onlara karışmayıp, ezalarına katlanmayandan daha hayırlıdır.”

Bu kimsenin eziyete maruz kalması, Rasullerin *Aleyhimisselam* yaptığıнын aynısını yapması nedeniyledir. Batıl ehline dalkavukluk yapmamakta, onların batıl yaşantılarına rıza göstermemektedir. Bilakis onlardan ayrılmakta, onlara karşı düşmanlık beslemekte, onların batıllarına destek olabilecek her türlü makam, görev ve vazifeden kaçınmakta, kendisini onlara yaklaştıracak, onlara sevgi duymasına sebep olacak her türlü yoldan uzak durmaktadır. Durumu böyle olan bir kişinin, kafirlerin arasında yaşaması günah olmaz. Bulunduğu beldeden hicret etmesi onun üzerine vacip değildir. Şeyh Hamd bin Atik (*Rahimehullah*), Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın, “*Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir*” (60 *Mümtehine*/4) ayeti ile ilgili olarak şöyle der:

“Ayette geçen “belirmiştir” sözcüğü, ortaya çıktı, apaçık belli oldu manasındadır. Bundan amaç Rabbini birleyen kimse için, kafirlere olan düşmanlık ve nefretin devamlı olacağını ilan edilmesidir. İşte bunu ilmen ve amelen hakkıyla yerine getiren ve memleketindeki insanlar bilecek şekilde ilan eden kişinin bulunduğu yerden hicret etmesi vacip değildir. Durumu bu şekilde olmadığı halde, namaz kılmaya, oruç tutmaya ve hac etmeye engel bulunmaması nedeni ile kendisinden hicretin düşeceğini zanneden kişi, dini bilmeyen ve Rasullerin davalarının özünden gafil olan bir kimsedir.”⁵⁴

Bu kısım insanlar gerçekleri apaçık söyledikleri zaman öldürülmekle ve işkenceyle tehdit olunurlar. Bu konuda Ashab-ı Kehf güzel bir örnek teşkil etmektedir. Onlar dinlerinden taviz vermemişler ve dağa sığınmışlardı. Yine Ashab-ı Uhdud da bu

⁵⁴ Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 199

konuda güzel bir örnektir. Onlar akideleri ve Tevhid'leri yolunda ateşe atılmayı göze almışlardı. Yine, Allah yolunda hicret eden, cihad eden, öldüren ve ölen Nebî'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ashabı da bizler için güzel bir örnektir. Muhakkak hidayet edici ve yardımcı olarak Allah yeter.

İkinci Kısım: Birinci kısımdakinden daha aşağı derecede olan kişidir. Zorluklarla dolu olan bu çetin yola güç yetiremez, dininden dolayı korkar ve bu nedenle de onu açıkça haykıramaz. Böylece kendisine ait olan koyun sürüleriyle dağlarda uzlete çekilir, Allah'a ibadet eder, dinini kurtarmak için fitnelerden kaçınır, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'ya gereğince kul olabilmek için toplumdan kaçır, hicret eder.

Üçüncü Kısım: Bu, müstaz'af olan kişidir. Evine kapanmış ve sırf kendi ev halkı ile meşguldür. Gerek kendisini ve gerekse de ev halkını şirkten, şirk ehlinde ve yakıtı insanlarla taşlar olan ateşten korumaya çalışıyor, kafirlerden uzak duruyor, onların batıl yaşantılarına rıza göstermiyor ve hiçbir şekilde küfre destek olmuyordur. Bu kimsenin Tevhid'inin selamette kalması için mutlaka kalbinin, şirk ve müşriklere karşı düşmanlık ve buğz ile mutmain olması gerekir. Bazı şeyleri açıkça ortaya koymasına engel olan unsurların ortadan kalkması ve dinini daha rahat yaşayabileceği beldelele hicret edebilmek için fırsatları kollaması gerekir. Tıpkı muhacirlerin Habeşistan'a hicret etmeleri gibi...

Dördüncü Kısım: Bu ise, batıl ehline rıza gösteren ve onların yalanlarına ve sapıklıklarına dalkavukluk yapan kişidir. Bu tür kimseler için üç durum söz konusudur. Hamd bin Atik (*Rahimehullah*) bunları şöyle izah eder:

Birinci Durum: Zahirde ve batında kafirlere muvafık olan kimse. Bu kimse, ister ikrah altında olsun ister olmasın, İslam'dan çıkmış bir kafirdir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), bu kimseler hakkında şöyle buyurur:

“Ama kim, kafirliğe göğüs açarsa, onlar üzerine Allah'tan

bir gazap ve onlar için büyük bir azap vardır.” (16 Nahl/106)

İkinci Durum: Zahiren kafirlere muhalif olmakla birlikte, batinen onlara muvafık olup, onlara meyleden kimse. Bu kimse de aynı şekilde kafirdir ve münafıklardan sayılır.

Üçüncü Durum: Batinen kafirlere muhalefet etmekle birlikte, zahiren onlara muvafık görünen kimse. Bu kişi için iki durum söz konusudur. Bu durumlardan birincisi: Bu halde olmasının sebebi dininden dolayı zulüm görmesi, bu zulmün ölümle tehdide kadar varması ve kafirlerin egemenliği altında bulunmasıdır. Böyle bir durumda zahiren müşriklerden yanaymış gibi görünmek caizdir. Bununla birlikte kalp imanla mutmain olmalıdır. Tıpkı Ammar hadisesinde olduğu gibi. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“Kalbi iman ile mutmain olduğu halde (dinden dönmeye) zorlanan hariç...” (16 Nahl/106)⁵⁵

Bu durumda olan kişinin yapması gereken şey, Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ashabından, müstaz'af olanların yaptığı gibi; dinini kurtarabilmek için çaba göstermek ve daima şöyle dua etmektir:

“Rabbimiz bizi, halkı zalim olan bu memleketten çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla.” (4 Nisa/75)

Şeyh Hamd bin Atik şöyle devam eder: “Bu durumlardan ikincisi ise: Bu halde (batında kafirlere muhalif olmasına rağmen, zahirde onlara muvafık) olmasının sebebi dünyalık bir mevki, makam ya da mal elde etme çabasıdır. Sözde, vatanın, milletin, ev halkının ve malının selameti için zahiren kafirlere dost gibi görünmektedir. Bu durumda olan kişi mürteddir. Kalben küfre rıza göstermemesi ona hiçbir fayda sağlamaz. Allah

---

⁵⁵ Sebilu'n-Necat ve'l-Fikek, 23.

(*Subhanehu ve Tealâ*) bu tür insanlar hakkında şöyle buyurmaktadır:

“Bu da onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden ve Allah’ın kafirler topluluğunu hidayete erdirmemesinden ötürüdür.” (16 Nahl/107)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bu ayetinde, onları küfre iten nedenin, cahillik veya dine olan buğz ya da batılı sevmeleri değil, dünya hayatını ahirete tercih etmeleri olduğunu bildirmektedir.” Sözü’nün sonunda şöyle der: “Bu, Şeyhu’l-İslam Muhammed bin Abdulvehhab’ın sözü’nün içeriğidir.”

Hamd bin Atik’in işaret etmiş olduğu Muhammed bin Abdulvehhab’ın sözü’nün içeriği, kitaplarının ve risalelerinin birçok bölümlerinde bulunmaktadır. Bu sözlerden birisi de şudur: “Bil ki; Allah’a şirk koştığında veya şirk koşmadıkları halde muvahhidler aleyhinde, müşriklerle birlikte hareket eden bir Müslümanın tekfir edilmesi ile ilgili deliller Allah’ın, Rasulü’nün ve alimlerin sözlerinde sayılmayacak kadar çoktur. Ben size tüm alimlerin, tefsiri üzerinde ittifak ettikleri ve hangi zamanda olursa olsun, söyleyenin kafir olacağı sözü açıklayan şu ayeti aktaracağım:

“Ama kim, kâfirliğe göğüs açarsa, onların üzerine Allah’tan bir gazap ve onlar için büyük bir azap vardır.” (16 Nahl/106)

Ayet, o kişilerin dünya hayatını ahirete tercih ettiklerini ifade etmektedir. Alimler bu ayetin, sahabeler Mekkeliler tarafından işkenceye uğratıldıkları zaman nazil olduğunu, buna göre sahabeden birinin, nefret duyduğu ve düşmanlık beslediği halde (ikrah derecesinde olmayan) bir korku nedeniyle, diliyle şirk ihtiva eden sözler söylemesi halinde, imanından sonra kafir olacağının bildirildiğini izah etmişlerdir.”⁵⁶

Bu, yukarıda aktarmış olduğumuz Hamd bin Atik’in sözü

---

⁵⁶ Mecmuatu’r-Resail, 42.

ile uyum içindedir. Gerçekten bu sözler çok önemlidir. Bununla birlikte şundan da eminim ki, bu sözler büyük ilim sahibi olan imamların sözü değil de bizim sözümüz olsaydı muhakkak Haricilik ve tekfircilikle suçlanırdık. Halbuki Nahl Suresi'ndeki ayet⁵⁷, bunu ifade etme konusunda açık bir nasıttır. Bu durum, sahibinin mazur kabul edildiği türden bir ikrah nedeniyle küfür sözünü söylemeye zorlanan kişinin durumundan farklıdır. Bizim burada bahsettiğimiz kişiler, hiçbir şekilde ikraha, dövülmeye ve işkenceye maruz kalmamış olan kimselerdir. Onları müşriklerle dostluk ve muvafakata iten sebep dünya sevgisi, dünya metanın kaybedilmesi endişesi ve mala, güzel evlere ve makamlara olan düşkünlüktür. Böylece dünyayı ahirete tercih etmekte, din, Tevhid ve akidenin karşılığında değersiz dünya metanın satın almaktadır. Bunu yaparken de gerçekte öyle bir durum söz konusu olmadığı halde, ikrah bahanesine sarılmakta ve zaruretleri mazeret olarak göstermektedirler. Bunun içindir ki Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) Al-i İmran Suresi'nde, düşmanlarını dost edinmekten nehyettikten ve gerçekten ikrah altında olan kimse için takıyyeyi mübah kıldıktan sonra şöyle buyurmuştur:

“Allah, kendisine karşı gelmekten sizi sakındırıyor. Dönüş yalnızca O'nadır. De ki: İçinizdekileri gizleseniz de, açığa vursanız da Allah onu bilir.” (3 Al-i İmran/28-29)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), bu ayetlerin hemen peşinden gelen ayette de şöyle buyurur:

“Herkesin, iyilik ve kötülük olarak yaptığı her şeyi karşısında hazır bulunduğu günde (insan) isteyecek ki kötülükleri ile kendisi arasında uzun bir mesafe bulunsun. Allah, kendisine (karşı gelmekten) sizi sakındırıyor. Allah kullarına oldukça şefkatlidir.” (3 Al-i İmran/30)

İşte bunlar Allah'ın Kitabı'nı akledip düşünebilen kimseler

için büyük tehditlerdir. Ancak Allah'ın fitneye düşürmek istediği kimse için sen, Allah'a karşı hiçbir şey yapamazsın. Alimler, dini konusunda umursamaz olan birçok kişinin mazeret olarak beyan ettikleri ikrah hakkında bir takım hudutların olduğunu belirtmişlerdir. Hafız İbn-i Hacer (*Rahimehullah*) bunlardan bazılarını şöyle izah eder:

“Birincisi: Kişiyi zorlama altında tutan kişinin yapmak istediğine güç yetirebilir olması, zorlanan kişinin ise bundan kurtulma imkanının bulunmaması.

İkincisi: Zorlanan kişinin istenen şeyi yapmadığı taktirde tehdit edildiği şeyin başına geleceğine kanaat getirmesi.

Üçüncüsü: Belayı defedecek miktar dışında zorlandığı şeyi yapmaya veya söylemeye devam etmemesi.”⁵⁸

Dördüncüsü: Küfür olan sözü söylemediği taktirde kişinin tehdit edilen cezaya katlanma gücünün olmaması. Şiddetli işkence, organlarının kesilmesi, ateşte yakılma, öldürülme gibi cezalar güç yetirilemeyen cezaların misalleridir. Bilindiği gibi, bu konuda kişinin mazur sayılacağı ile ilgili ayet Ammar bin Yasir hakkında inmiştir. O, anne ve babası öldürülüp, kendisinin de Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) yolunda işkenceye maruz kalması neticesinde, kendisinden istenilen sözü söylemiştir.

Beşincisi: Zorlama bittiği andan itibaren Müslümanlığını zahiren göstermesi gerekir. Müslümanlığını izhar ederse, İslam üzere olduğu kabul edilir. Ancak küfrü izhar ederse küfür fiilini işlediği ve küfür sözünü söylediği andan itibaren kafir olduğuna hükmedilir.⁵⁹

Yine alimler, zorlamaya maruz kalan kişinin tehdit edildiği ve korkutulduğu unsurlar hakkında günah üzere ikrah ile küfür sözünü söyleme veya kafirlerle dostluk kurma ve benzer şekil-

---

⁵⁸ Fethul Bari

⁵⁹ Bknz: İbn-i Kudame, el-Muğni, Kitabu'l-Mürted, “Küfre Zorlanan Kişi” Bölümü.

lerdeki ikrahın farklı olduğunu bildirmişler ve ikincisini ancak takatının kalmayacağı şekilde işkenceye uğrayan kimse için caiz görmüşlerdir. Buna örnek olarak ise, kişinin güç yetiremeyeceği ölçüde, takatini aşan işkenceye uğraması veya bir uzvunun kesilmesi ya da uzun süreli hapsedilmesi gibi durumları aktarmışlardır. Başına gelen hadise sebebiyle takiyye ayetinin nazil olduğu Ammar'ın (*Radyallahu Anhu*), ancak anne ve babasının ölümünü gördükten, kendisi de şiddetli bir işkenceye maruz kalıp artık öldürüleceğini anladıktan, kaburga kemikleri kırıldıktan ve Allah yolunda büyük bir zorluk ile karşı karşıya kaldıktan sonra küfür sözünü söylediği bilinmektedir. Fitnenin içinde helak olmuş, boğazlarına kadar batıl ve şirk bataklığına saplanmış ve bütün bu yaptıkları için takiiyeyi bahane olarak ileri sürmüş olan kimselerin çoğunun başlarına gelenler ise, Ammar'ın başına gelenlerin yüzde biri derecesine bile ulaşmamıştır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Allah'ın fitneye düşürmek istediği kimse için sen, Allah'a karşı hiçbir şey yapamazsın.

Buna ek olarak, ilim ehli, küfür sözünü söylemeye zorlanma meselesiyle ilgili olarak azimeti, görülen ezaya karşı sabrı ve Allah katındaki ecri tercih etmenin, daha efdal olduğu görüşündedirler. Ayrıca bu, sahabenin, tabiinin ve ümmetin önde gelen imamlarının tutumudur. Bu tutum sayesinde dinin aslı apaçık ortaya konmuş ve din yüceltilmiştir.⁶⁰ Bu konuda daha pek çok delil vardır. İmam Ahmed'in Kur'an'ın mahluk olduğu yolunda büyüyen fitne karşısındaki açık ve net tutumu gibi imamların bu davranış tarzına örnek gösterilecek tutumları sayılamayacak kadar çoktur. Bu alimler Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın şu sözünü zikrederler:

“İnsanlardan kimi de vardır ki, “Allah'a iman ettik” derler;

⁶⁰ Bu konu ile ilgili olarak Sahih-i Buhari'nin, “Kafir Olmak Üzere Zorlanmakta Horlanmayı, Dövülmeyi ve Öldürülmeyi Tercih Eden Kimse” babına müracat edilebilir

fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman, insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi tutar.” (29 Ankebut/10)

Yine alimler, Şuayb (*Aleyhisselam*) ile kavmi arasında cereyan eden durumda olduğu gibi, kişiye değişik seçenekler sunulmasının da ikraha ters düştüğünü söylemişlerdir. Şöyle ki, küfre dönmek veya yurtlarını terk etmek hususunda muhayyer bırakıldığı zaman Şuayb (*Aleyhisselam*) hicreti tercih etmiştir. Alimler sunulan bu tür seçenekler arasından küfrü tercih etmenin kesinlikle caiz olmadığı görüşündedirler. Bizim tüm bunları zikretmemizdeki maksadımız ise, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın kendilerine akıl nimetini verdiği kişilerin, günümüzde Tevhid’in, dinin ve onu hakkıyla yaşayan davetçilerin garipliğini bilmelerini sağlamaktır. Yine şunun da bilinmesini istedik ki, günümüzde insanların çoğu gerçek bir ikrah durumu söz konusu olmaksızın hükümetlerin ve tağutların dinine girmektedirler. Dünya hayatını, dünyaya ait mekanları, dünyalık malları ve dünyalık mertebeleri Allah’ın dinine tercih etmekte ve Allah’ın dinini bu basit dünyalıklar için az bir değere satmaktadırlar. Bu kimselerden olmaktan son derece sakının... Yoksa pişman olanlardan olursunuz!.

Bu ve buna benzer örnekler ile insanların çoğunun Şeyh Hamd bin Atik’in; “Yahut bu halde (batında kafirlere muhalif olmasına rağmen, zahirde onlara muvafık) olmasının sebebi dünyalık bir mevki, makam ya da mal elde etme çabasıdır. Sözde, vatanın, milletin, ev halkının ve malının selameti için zahiren kafirlere dost gibi görünmektedir. Bu durumda olan kişi mürteddir” şeklindeki sözünü yadırgamaları ortadan kalkacaktır. “Batında kafirlere muhalif olmasına rağmen” sözüyle -Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) en doğrusunu bilir-, yani “kişinin kendi iddiasına göre” demek istemektedir. Yoksa vahiy ile bildirilmesi haricinde, bu kişinin batınını bilebilme imkanımız bulunmamaktadır.

Hatıb bin Ebi Belta’nın kıssasında olduğu gibi vahiy yolu

dışında bizler bir kişinin batınını nasıl bilebiliriz ki? Muhakkak ki Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), bizleri batınları araştırmak ile mükellef kılmamış, bilakis zahir ile hükmetmekle mükellef kılmuştur. Nasıl ki bizler nifağını gizleyen ve İslam’a dost gibi görünüp onun şiarlarını gösteren kişilerden kılıcımızı çekiyorsak aynı şekilde, zahiren küfre dostluk gösteren, onların şiarlarını taşıyan kelleler için de -her ne kadar batınen İslam’dan yana olduklarını söyleseler de- o kılıçları işletiriz. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bizleri, dünya hükümleri konusunda zahir ile sorumlu tutmuştur. Gizli ve açığı bilen, doğruyu yalandan ayıran ve insanları amellerine göre hesaba çekip niyetlerine göre diriltecek olan ise Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’dır. Nitekim Aişe’den (*Radıyallahu Anha*) rivayet olunan hadiste geçtiği gibi Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) içerisinde kendi istekleri ile çıkmış olanların ve zorla çıkarılmış olanların bulunduğu bir orduyu yerin dibine batırarak helak edecek, fakat kıyamet günü onları niyetlerine göre haşredecektir.⁶¹ Yine bu, Ömer bin Hattab’ın *Radıyallahu Anhu*, Sahih-i Buhari’de geçen şu sözünün de manasıdır: “İnsanlar, Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) döneminde vahiy alıyorlardı, daha sonra vahiy kesildi. Şimdi ise amellerinizden gördüğümüzü alıyoruz. Kimin hayırlı bir iş yaptığını görürsek, onu korur ve ona yaklaşıyoruz, onun gizledikleri bizi ilgilendirmez. Gizlediklerinden dolayı onu hesaba çekecek olan Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’dır. Kimin bir kötülük işlediğini görürsek, gizlediği şeylerin iyi olduğunu söylese dahi ona inanmayız ve onu korumayız.”

Nitekim Nebi de (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) savaşlarda ve diğer durumlarda insanlara bu kaideye göre muamele edilmesini emretmiştir. Mesela Abbas bin Abdulmuttalib... İslam’a da-

---

⁶¹ Muttefekun Aleyhi

vet edilmiş ve bu daveti kabul etmişti.⁶² Fakat o dönem daru'l-küfr olmasına rağmen Mekke'de kalmış, daru'l-İslam olan Medine'ye hicret etmemişti. Bedir günü müşriklerle beraber o da savaşa çıkmıştı. Sonra Müslümanlar onu esir aldılar. Ona, iddia etmiş olduğu batını durumuna göre değil, görünen zahiri durumuna göre muamele ettiler. Zira o, müşriklerin safında bulunuyordu. Bazı rivayetlerde müşriklerle beraber savaşa çıkması konusunda ikrah olunduğunu iddia ettiği geçmektedir. Yine bazı rivayetlerde de Rasulullah'ın (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), onun, ikrahı özür olarak ileri sürmesi üzerine şöyle dediği geçer: "Söylediğin şeyi Allah daha iyi bilir. Eğer söylediğin doğruysa, Allah karşılığını verecektir. Ancak görünürdeki durumun bize karşı olduğudur."⁶³ Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) onun yaptığı fiili zahirine göre değerlendirmiş, müşrik esirlere yaptığı gibi, ancak fidye karşılığında onu serbest bırakmıştır. Yine Sahih-i Müslim'de, İmran bin Husayn'ın, Ukayl oğullarından bir adamla ilgili rivayet ettiği hadis de bu kabilindedir. Bu şahıs esir alınmıştı ve Müslüman olduğunu iddia etmesine rağmen Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) onu serbest bırakmamıştı.

Bütün bu aktarılanlardan şu anlaşılmaktadır ki bizler, dünya hayatında batınlardan değil zahirlerden sorumluyuz. Muhakkak ki bu, Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın bize olan bir ihsanıdır. Şayet bu böyle olmasaydı İslam ve Müslümanlar her kötü niyetli ve zındık için alay ve eğlence konusu haline gelirdi. Hatıb'ın olayı bunun güzel bir örneğidir. Asıl olan onun fiiline benzer bir fiil işleyen kişinin zahirine göre kafır olduğuna hükmetmek ve Müslümanların da böyle bir durumda onun fiilinin

⁶² Bkz: Mecmau'z-Zevaid, 6/88, 89 ve 91; Müşkilu'l-Asar, 4/242-246

⁶³ Bunu İmam Ahmed rivayet etmiştir. Her ne kadar ravilerinden birinin ismi belli olmasa da ricali sikadır. Bunun dışında Sahih-i Buhari'de ve diğerlerinde geçen bu konuyla ilgili hadisler de bizler için yeterlidir.

zahirinin gerektirdiği, öldürmek veya esir etmek gibi, dünyaya ait bir karşılıkla karşılık vermeleridir. Mürtedlerin durumunu, kısımlarını, öne sürdükleri delillerini ve te'villerini, Müseyleme'nin peygamberliğine şahitlik edenlerin ve ona aldananların hüccetlerini, Sümame ve Yeşhuri'nin kıssalarını ve Ebu Bekir'in (*Radıyallahu Anhu*), bunların tümüne zahiri durumlarına göre muamele ettiğini gözden geçiren bir kimse, kastetmiş olduğumuz şeyin doğruluğunu anlar.

Bu konuda Muhammed bin Abdulvehhab'ın (*Rahimehullah*) sözlerine müracaat edilebilir. O bu hususta pek çok açıklamalarda bulunmuştur. Hatıb konusunda Ömer'in tutumu da bu yöndedir. Ömer, Hatıb hakkında ağır konuşmasına rağmen Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Ömer'i bu anlayışından dolayı reddetmemiş ve ona, "Eğer bir kişi din kardeşine 'Ey kafir' derse bu itham birinden birine döner" de dememiştir. Bununla birlikte Hatıb'ın batınının doğruluğunu belirterek onun hakkında şöyle buyurmuştur: "Belki Allah Bedir ehline muttali olmuş ve şöyle buyurmuştur: "İstedığınızı yapın, cennet sizlere vacip olmuştur" yahut "Ben sizlere mağfired etmişimdir." Hatıb (*Radıyallahu Anhu*) ise şöyle demiştir: "Ben bu işi küfür kasdıyla veya irtidat etmek için ya da İslam'dan sonra küfre rıza göstermek için yapmadım." Bunun üzerine Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), "Muhakkak size doğruyu söyledi" diyerek onu temize çıkarmıştır. Ebu Ya'la ve İmam Ahmed'den gelen bir rivayete göre Hatıb şöyle demiştir: "Muhakkak ben bu işi Allah Rasulü'nü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) aldatmak için veya nifaktan dolayı yapmadım. Ben kesin olarak Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın, Rasulü'nü üstün kılacağını ve nurunu tamamlayacağını biliyorum." Yine Ebu Ya'la ve İmam Ahmed'den gelen bir başka rivayette ise şöyle geçmektedir: "Allah'a yemin olsun ki ey Allah'ın Rasulü! Kalbimde iman değişmemiştir."⁶⁴ Nebi'nin

---

⁶⁴ Mecmau'z-Zevaid, 9/306

(*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), Buhari'nin rivayetinde geçen "Muhakkak size doğruyu söyledi" şeklindeki ifadesine dikkat edilmelidir. Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), Bedir'e katılan bu sahabiyi müstesna kılmış, onun hakkındaki şüpheleri temizlemiş, onun doğruluğunu tasdik etmiş ve onun bu fiili küfür veya riddetten dolayı yapmadığına şahitlik etmiştir. Onun yaptığıнын büyük günahlardan bir günah olduğunu, ancak Bedir Savaşı'na katılmış olması karşılığında onun bağışlanmış olduğunu söylemiştir. Acaba günümüzde kafirleri dost edinme suçunu hafife alan ve işlemiş olduğu bu suç konusunda Hatıb'ın kıssasına dayanmaya çalışanların içinde Bedir ehlinde olup da Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın, kalbine baktığı kimseler mi vardır? Yoksa bu nedenden dolayı mı bu büyük suç konusunda bu kadar rahat davranmaktadırlar?

Biz bu soruyu, onların gizlediklerinin doğruluğunu ve yaptıklarının riddet ve küfürden dolayı kaynaklanmadığını bilsek dahi soramayız. Zira Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) vefatı ile vahiy kesildikten sonra onların batını hallerini nasıl bilebiliriz ki? Rasulullah da (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) artık aramızda olmadığına göre, onların doğru olduklarına dair kim şahitlik yapabilir ki?

Bu yüzden, kafirlere yakınlık gösteren, onları dost bilen, onlarla düşüp kalkan kişiler hakkında zahirlerine bakarak hükmederiz. Şayet zahiri görüntüsünün dışında başka bir durumu varsa onu da Allah'a havale ederiz. Eğer kafirlerin saflarında olması nedeniyle Müslümanlar onu öldürmüşse niyeti üzere diriltilir, eğer esir alınırsa, önceden belirttiğimiz gibi kafirlerin hükmü onun üzerine uygulanır. Müslümanlar, kalbi ile Müslüman olduğunu ve Müslümanlara karşı dost olduğunu iddia etse de bu türden bir fiili işleyen kimseyi öldürme konusunda ma-

zurdurlar.⁶⁵

Hafız İbn-i Hacer, Hatıb'ın mektubunda bulunan ifadeler hakkında şunları aktarır: “Ey Kureyş topluluğu, muhakkak Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) size gecenin karanlığı gibi çok kalabalık bir orduyla ve selin akışı gibi gelmektedir. Allah’a yemin olsun ki O size tek başına da gelse Allah O’na muhakkak yardım eder ve O’na verdiği vaadi yerine getirir. Nefislerinizi kurtarın, vesselam.”⁶⁶ Suheyli de bu şekilde nakleder.

Akıl sahibi herhangi biri Hatıb'ın bu mektubunu dikkatlice okusa, onda Allah'ın Nebisi'ne yardım edeceğine olan güvenini ve ona karşı olan saygısını görür. Bununla birlikte Allah bu fiil sebebiyle, iman edenlerin tüylerini ürperten şu ayeti indirmiştir:

“Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin. Onlar size gelen gerçeği inkar etmişken, onlara sevgi gösteriyorsunuz. Halbuki onlar Rabbiniz olan Allah’a iman etmenizden dolayı, Peygamber’i ve sizi yurdunuzdan çıkarıyorlar. Eğer siz benim yolumda ve rızamı kazanmak için çıkmışsanız, onlara nasıl sevgi gösterirsiniz? Oysa ben sizin gizlediğinizi de açığa

---

⁶⁵ Bu konu ile ilgili İbn-i Teymiyye'nin (*Rahimehullah*), Kabe'ye doğru ilerleyen ve yerin dibine batırılan ordu ve Abbas'ın Bedir'de esir alınması konusundaki sözlerine bakınız; Mecmuu'l-Feteva, 28/537; İbn-i Kayyım, Zadü'l-Mead, 3/422; Allahu Teala'nın, “Kendilerine yazık eden kimselere melekler, canlarını alırken: “Ne işde idiniz” dediler. Bunlar: “Biz yeryüzünde çaresizdik” diye cevap verdiler. Melekler de: “Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!” dediler. İşte onların barınağı cehennemdir; orası ne kötü bir gidiş (yeri)dir” (4 Nisa/97) ayetinin nüzul sebebi ile ilgili olarak Sahih-i Buhari ve diğer kaynaklara bakınız. Zira bu konu oldukça önemlidir. Bu konuda çabalarınızı artırın, gözlerinizden uyku sarhoşluğunu silkeleyin ve taklitçi tembellerden olmamaya gayret edin.

⁶⁶ Fethu'l-Bari, 7/521.

vurduğunuzu da bilirim. Sizden kim bunu yaparsa doğru yoldan sapmış olur.” (60 Mümtetine/1)

Eğer bunu iyice düşünüp dikkate alırsanız Allah size hidayet eder. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bunu nasıl düşmanlarına karşı dostluk ve sevgi beslemek olarak kabul ediyor anlarsınız. Sonra da, kendisini İslam ve davete nisbet eden birçok zamane insanının durumuna bir bakın, güya İslam’a hizmet için nasıl onların düzenlerine, kanunlarına, meclislerine saygı gösteriyorlar, onlara nasıl yaranmaya çalışıyorlar! Böylece hakiki dinin ve onu hakkıyla bilen din ehlinin garib halini ve sayılarının azlığını kavramış olursun. Ey kardeşim! Din konusunda gevşek davranmaktan son derece sakın. Buna çok dikkat et...

Şeyh Hamd bin Atik şöyle der: “İnsanlardan bir çoğunun özür olarak kabul ettikleri şeye gelince, muhakkak bu, şeytanın süsleyip şirin gösterdiği işlerdendir. Bu durum -şeytanın dostları, aslında gerçek olmayan şeylerle kişiyi korkutup endişeye düşürdüklerinde- müşriklere muvafakat göstermesi gerektiğinin caiz olduğu zannına kapılmasıyla ortaya çıkmaktadır.” Sonra, Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'nin (*Rahimehullah*) küfür kelimesini söylemeye dair ikrahın sıfatını izah ettiğini ve bunun ancak darb, işkence veya öldürme gibi durumlar karşısında olabileceğini, sadece sözle yapılacak tehditlerde veya şahsına, eşine, çocuklarına ya da malına yönelik korkutmalarda böyle bir durumun söz konusu olmayacağına dair açıklamalarını zikreder ve şöyle devam eder: “Eğer bunu ve bunun birçok insanda meydana geldiğini anlamışsan, Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şu sözünü de anlamış olursun: “İslam garip olarak başladı ve yine başladığı zamanki gibi garipliğe dönecektir.” Muhakkak ki bu din garipliğe dönmüştür. Ve gerçeği görenler o garipliği ya-

şamaktadırlar. Yardım Allah'tandır.”⁶⁷

Şeyh Süleyman bin Abdullah şöyle der: “Allah sana rahmet etsin, şunu bil ki, bir insan müşriklere veya onların dinlerine, onlardan korkup çekindiği için veya şerlerini defetmek ya da vaziyeti idare etmek için muvafakat gösterirse, o insan tıpkı muvafakat gösterdiği o topluluk gibi kafir olmuştur. Onların dinlerini kerih görse, onlara kalben buğz etse, İslam'ı ve Müslümanları sevse bile onun durumu böyledir.”⁶⁸ Daha sonra müşriklere malla ve dostluğun icap ettirdiği değişik biçimlerde yardım etmek ve Müslümanlarla olan dostluğu kesmek gibi daha şiddetli durumları zikreder ve şöyle der: “Ancak zorlama altında olan, müşrikler tarafından ele geçirilmiş kişi bu durumdan müstesnadır. Ona, “küfret” veya “şunu yap” derler. “Eğer dediğimizi yapmazsan sana şöyle şöyle yaparız, seni öldürürüz” derler. İsteklerine ulaşmaya kadar işkence ederler. İşte bu durumdaki kişinin, kalbi imanla mutmain olarak, dili ile onlara muvafakat göstermesi caizdir. Alimler, şaka yollu bile olsa küfür kelimesini söyleyen kişinin kafir olacağı hususunda fikir birliği içinde iken sadece korktuğu için ve dünyaya olan düşkünlüğünden ötürü küfür olan fiiller sergileyen, küfrü icap ettiren sözler sarf eden insanların hali nice olur?” Şeyh Süleyman bin Abdullah bu sözünden sonra bu hususta yirmiden fazla delil sıralamaktadır. Bu nedenle onun bu kitabı “ed-Delail” (Deliller) olarak isimlendirilmiş ve bu isim ile meşhur olmuştur.

Buraya kadar aktardıklarımızı özellikle müşriklere dostluk gösterip, onlarla uyum içinde yaşayıp, kanunlarını, yönetimlerini, ordularını savunup bir de kendilerini İslam'a nisbet edenlerin iyice düşünmeleri ve bunları kavramaya çalışmaları gerekir... Bu onlar için gerçekten çok önemlidir... Bilhassa aktardık-

---

⁶⁷ Sebilu'n-Necat

⁶⁸ Teysiru'l-Azizu'l-Hamid

larımızın tamamı Şeyh Hamd bin Atik ve Şeyh Süleyman'ın dönemlerinde Necd'e giren Mısır devletinin askerlerine yöneliktir. Şöyle ki Şeyh Hamd bin Atik ve Şeyh Süleyman, "Sebilu'n-Necat" ve "ed-Delail" isimli kitaplarını o dönemde birçok bid'atler, hurafeler ve kabir şirklerine bulaşmış olan bu askerlere dostluk yapmaktan insanları sakındırmak için kaleme almışlardır.⁶⁹ Bilinmektedir ki, Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'ın çocukları ve ona tabi olanlardan olan Necd alimlerinin meşhurları, Türk devletine tabi olan Mısır devleti ve askerlerini tekfir ediyorlardı. Bu mesele onların birçok risalelerinde sabittir. Hatta onlara dost olanları ve onların itaati altına girenleri, onlardan hoşnut olup onları mü'minlerin dışında sırdaş edinen herkesi de tekfir etmişlerdir. Bu durumda insanın aklına ısrarla şöyle bir soru gelmektedir: Meşhur imamların, günümüzdeki birçok Müslümanın kendisi için ağıt yaktıkları bu devlete tabi olan askerler hakkındaki hükümleri bu ise, "Asrın Yasa Köleleri" ile ilgili sözleri acaba nasıl olurdu? Acaba günümüzde evler, makamlar ve itibarlar gibi dünyanın süsü ve metaından mahrum kalma endişesiyle onlara, onların ordularına ve polislerine karşı gösterilen dostluk hakkında nasıl hüküm verirlerdi? Acaba onlara samimiyetle hizmet edeceklerine ve kanunlarına saygı göstereceklerine dair yemin edenler hakkında nasıl hüküm verirlerdi? Eğer günümüzde yaşamış olsalardı o alimler, acaba ne derlerdi?

"Ey akıl sahipleri bu durumlardan sakının! Ey gafiller bu yaptıklarınızdan tevbe edin! Çünkü bu yaptıklarınız ile fitne, dinin furu' olan meselelerinde değil, bizzat aslında meydana gelmiştir. Dinin muhafazası için aşiretlerin, eşlerin, malların, ticaretlerin ve meskenlerin feda edilmesi gerekir. Yoksa din onlar için feda edilmez. Nitekim Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

---

⁶⁹ Bkz: Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 309

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah’tan, Rasulü’nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, o halde Allah’ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez.” (9 Tevbe/24)

İyice düşünün ve anlamaya çalışın. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), kendisinin, Rasulü’nün ve kendi yolunda cihad etmenin yukarıda sayılan dünyalık menfaatlerden daha önce gelmesi gerektiğini, daha sevimli olması gerektiğini beyan ediyor. Öyle ki, sizin nazarınızda dininiz, sahip olduğunuz şeylerin en kıymetlisi ve en yücesi olmalıdır.”

Tağutların, İbrahim Milleti'ni Sulandırmak Ve Davetçilerin Kalplerinden Yok Etmek İçin Başvurdukları Metodlar

Şayet İbrahim Milleti'ni iyice anladıysanız, İbrahim Milleti'nin rasullerin ve onlara tabi olanların metodu olduğunu fark ettiyseniz ve bu metodun dinde yardım, başarı ve saadetin tek yolu olduğunu idrak ettiyseniz, o zaman şunu da yakinen bilmelisiniz ki tüm zamanlarda ve mekanlarda taşutlar kesinlikle İbrahim Milleti'nden hoşnut olmamışlardır ve olmayacaklardır da... Onlar bu şerefli hareketten hep çekinmişler ve korkmuşlardır. Bu yüzden de sürekli İbrahim Milleti bilincini yok etmenin ve onu davetçilerin gönüllerinden söküp atmanın yollarını büyük bir hırsla aramışlardır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) ilk dönemlerden beri bunun böyle olduğunu bize haber vermektedir. Mekke'de inmiş olan Kalem Suresi'nde şöyle buyurur:

“Onlar senin kendilerine yumuşak davranmanı arzu ettiler; kendileri de bunun üzerine yumuşak davranacaklardı.” (68 Kalem/9)

Onlar, davetçilerin bu yoldan başka, çarpık yollara dalmalarını ve nebilerin o sarsılmaz ve dosdoğru davet metodlarından sapmalarını temenni ederler ve bunun için planlar yaparlar. Davetçileri, birçok batılları hakkında susmaya veya kendileri ile ortak bir noktada birleşmeye götürecek yollara saptırmak istiyorlar. Ta ki davet ölünceye ve asıl çizgisinden, açık, net, anlaşılır ve dosdoğru olan amacından sapıncaya kadar da bunun için uğraşmaya devam ederler. Tağutlar çok iyi bilirler ki ilk taviz, geriye doğru atılan ilk

adımdır. Sonra bu basit adımı diğer adımlar izler... Adımlar, adımlar... Öyle adımlar ki davetçi o adımları atarken davanın asli metodunu yitirir ve kesin olarak bu bozulmanın neticesinde batıl ehli ile birçok batıl veya bazıları konusunda ortak bir noktada buluşur. İşte davetçinin vardığı bu nokta tağutların ta başından beri varmak istedikleri hedeftir. Bu yüzden eğer onlar davetçilerde bir inişe geçme, bozulma veya yelkenleri suya indirme hali görmüşlerse bu durumdan pek hoşnut olurlar. Bu davetçileri ve böyle bir daveti artık bu noktadan sonra desteklemeye başlarlar. Onlara yakınlaşıp, onları över, çabalarını takdir eder ve onlara karşı muhabbet duyarlar. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“Müşrikler, sana vahyettiğimizden başka bir şeyi yalan yere bize isnad etmen için seni, nerdeyse, sana vahyettiğimizden saptıracaklar ve ancak o takdirde seni candan dost kabul edeceklerdi.” (17 İsra/73)

Seyyid Kutub (*Rahimehullah*) bu ayeti tefsir ederken, müşriklerin Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ile din ve davetle ilgili birçok meselelerde pazarlığa girişmelerinden bahseder ve şöyle der:

“Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın peygamberini etkisinden kurtardığı bu girişimler, her zaman iktidar sahiplerinin dava adamlarını, yoldan çıkarmak için başvuracağı girişimlerdir. Az da olsa onları davanın doğru yolundan ve sağlam metodundan saptırma girişimleri sürekli sözkonusudur. Dava sahiplerini yoldan saptırma uğruna ufak bir taviz için büyük servetleri feda ederler. Bazı dava sahipleri bu tekliflere kanabilirler. Zira bunun çok basit bir ödün olduğunu görürler. Yani iktidar sahipleri dava adamlarının davalarını bütünü ile bırakmasını istemezler. Tüm istedikleri, ufak tefek birtakım değişikliklerdir. Böylece her iki tarafın da yolun ortasında bir yerlerde buluşma imkanını bulurlar. Şeytan dava sahiplerine, bu kanaldan sokularak davanın istikbali için bir takım ödünler verme

karşılığında iktidar sahiplerini kazanmaları gerektiğini düşündürebilir.!

Halbuki yolun başında ufak bir ödün, küçük bir sapma yolun sonuna varıncaya kadar köklü, büyük bir sapmaya dönüşür. Küçük de olsa davanın bir parçasından vazgeçmeyi, basit de olsa davanın bir tarafını gözden çıkarmayı kabul edebilen bir dava adamı daha önce vermiş olduğu bu ödünü durdurma imkanını kaçırmış olur. Zira bir adım geri çekildikçe teslim olma eğilimi daha da artar. Burada sorun davaya bir bütün olarak inanma sorunudur. Ne kadar küçük de olsa, davanın bir parçasından vazgeçebilen, ne kadar önemsiz de olsa davanın bir tarafını gözden çıkarabilen bir kişinin davasına gerçek anlamda iman ettiği söylenemez. Davanın her tarafı, her yönü iman etmiş olan insanın gözünde aynıdır. Bu tarafı da diğer tarafı gibi gerçektir. Davanın içinde “olmasa da olur” diye bir bölüm yoktur. Dava her yönü ile birbirini tamamlayan bir bütündür. Bir parçasını yitirdiğinde tüm özelliklerini yitirmiş olur. Herhangi bir bölümünü yitiren dava, bir elementini yitiren bir bileşim gibi hiçbir özelliğini koruyamaz.!

İktidar sahipleri, dava sahiplerine, dava erlerine yavaş yavaş sokulurlar. Dava erleri herhangi bir noktada ufak bir taviz verdiklerinde saygınlıklarını ve sağlamlıklarını yitirirler. Artık iktidar sahipleri pazarlığın sürmesi ve fiyatın arttırılmasıyla davanın tamamını teslim alabileceklerini öğrenmiş olurlar.

Basit ve değersiz de olsa davanın herhangi bir tarafını, iktidar sahiplerini kendi safına çekmek amacı ile gözden çıkarmak davanın zafere ulaşmasında iktidar sahiplerine dayanma ihtiyacı duymak ruhsal (psikolojik) bir bozgunudur. Mü'minler ise davalarında yalnızca Allah'a tevekkül etmek durumundadırlar. Bir kere mağlubiyet gönüllerin derinliklerine kadar indi mi, artık bu mağlubiyet asla zafere dönüştürülemez..”⁷⁰

---

⁷⁰ Seyyid Kutub, Fi Zılali'l-Kur'an

Evet... Günümüz davetçilerinden birçoğunun, tağutlar tarafından dost edinildiklerini görmekteyiz. Onlara hiçbir zarar vermemekte ve düşman da edinmemektedirler. Zira bu davetçiler onların birçok batılına rıza göstermektedirler. Dolayısıyla hükmü ellerinde tutanlarla yolun ortasında bir araya gelmekte, birleşmektedirler. Onlarla aynı toplantı salonlarında bir araya gelmekte, aynı kutlamalara katılmakta, aynı helake doğru sürüklenmektedirler.

Tağutların uyguladıkları bu metodların günümüzdeki örneklerini şöyle sıralayabiliriz:

Bunlardan birincisi, birçok tağutun parlamentolar, meclisler ve benzeri müesseselerin kapılarını bu davetçilerden ve diğerlerinden oluşan hasımlarına açarak, buralarda toplanmalarını sağlamasıdır. Bu hasımlarıyla aynı çatı altında toplanırlar, onlarla çeşitli toplantılar düzenlerler, onların içine karışırlar. Hasımların davalarını sulandırıcaya kadar bu, böyle devam edip gider. Böylece hasımları ile aralarındaki dava, kafirlerden ayrılma, onların kanunlarını reddetme, onların metodlarını tanımama, batıllarından uzak durma gibi asıl meseleler olmaktan çıkıp, vatanın ve milletin selameti için(!) iktisadi kalkınma, güçlenme, yardımlaşma ve buna benzer davalar haline gelir. Tüm bunlar tağutların kendi heva ve heveslerine göre, küfür ile yönettikleri vatanlar içindir.! Şüphesiz tağutların bu tuzağı, ayakların en fazla kaydığı bir meseledir. Bu tuzağa düşenlerin birçoğunun kendilerini selefi harekete nisbet ettiklerini veya Seyyid Kutub ve benzerlerinin sözlerini ağızlarından düşürmediklerini görmekteyiz.

Bununla birlikte ayakların kaydığı bu tuzağa düştükten sonra tağutlar için alkış tuttuklarına, saygı göstermek maksadı ile onlar için ayağa kalktıklarına, onlara ünvanları ile hitap ettiklerine, hatta yönetimlerine, askerlerine ve emniyet teşkilatlarına karşı dostluğu ilan ettiklerine, kanunlarına ve anayasalarına bağlı kalmaya yemin ettiklerine şahit olmaktayız.

Bundan da geriye zaten ne kalmaktadır ki? Sapıklıktan Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'ya sığınırız.

Yine tağutların sık sık başvurdıkları yollardan birisi de alimleri bir takım hizmetlere tabi tutarak kendi hasımlarına ve sosyalizm, faşizm ve diğerleri gibi nüfuzundan çekindikleri sistemlere karşı mücadele vermelerini sağlamak suretiyle bu alimlerin vakitlerini öldürmeleridir. Yine bu tağutlar kendi çıkarlarına olacak bazı milliyetçi akımları ayakta tutma hususunda bazı alimlerin tutuculuğunu kullanmakta ve onları ortak olan düşmanları üzerine yönlendirmektedirler. Bu alimleri, dine ve din ehline gösterdikleri sözde ihtimamla, din düşmanlarının saldırılarından korktukları(!) gerekçesiyle ve dine hürmetkar görünmekle kandırırlar. Böylece bu alimleri, aynı zamanda kendi düşmanları olan unsurlarla savaşılması için halkı manevi yönden motive etmeye yönlendirirler. Bu miskin alimler de onların ağına düşerler. Tüm enerjilerini ve vakitlerini bu yolda harcarlar. Mücadele azimlerini, davalarını tağutlar tarafından kendilerine gösterilen düşmanlar uğrunda tüketirler. Sonuçta birçoğu tağutlara karşı gösterilmesi gereken düşmanlık hislerini kaybetmiş durumda, onların sadık bekçileri ve bel'amları halini alırlar. Hatta günün birinde bir de bakarsınız ki bu kişiler tağutların ve onların sistemlerinin birer askeri, hizmetçisi ve sadık birer destekçisi oluvermişlerdir. Tüm hayatlarını içinde bulundukları batıl sistemin idamesi için tahsis edecek bir düzeye gelivermişlerdir... Bilerek veya bilmeyerek bu zillete yuvarlanmışlardır... Keşke onlar salih kulun şu sözünü akletmiş olsalardı:

“Rabbim, bana lutfettiğin nimetlere andolsun ki, artık suçlulara asla arka olmayacağım.” (28 Kasas/17)

Kurtubi bu ayet hakkında şunları nakletmektedir: “Musa’dan (*Aleyhisselam*) yardım isteyen İsrailoğullarına mensup olan o kişi kafir idi. Ona Musa’nın (*Aleyhisselam*) taraftarlarından deniliş sebebi, İsrailoğullarına mensup olması idi, yoksa

din bakımından ona uygunluk kastedilmiş değildir. Buna göre Musa (*Aleyhisselam*) pişman olmuştur. Çünkü o kafire karşı bir diğer kafire yardımcı olmuştur. O bakımdan: Artık bundan sonra hiçbir zaman kafirlere yardımcı olmayacağım, demiştir.”

Keşke bugünküler Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın şu sözünü akletseler:

“Ey iman edenler! Kafirlerden size yakın olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar, (onlara karşı şiddetli ve çetin olun, sakın gevşeklik ve korkaklık göstermeyesiniz). Biliniz ki Allah (korkaklıktan) sakınanlarla beraberdir.” (9 Tevbe/123)

Eğer onlar bu ayetleri akletmiş olsalardı, içine düşmüş oldukları durum üzere olmazlardı. Çünkü bu komünistler veya diğerleri, İslam’a ve Müslümanlara düşman olsalar da ve yine onlara düşmanlık yapmak, onlardan uzak olmak ve onların batıllarını reddetmek istenilen bir şey olsa da, en önemli ile mücadeleyi öne alıp, ikinci derecede önemli olanı bir sonraki merhaleye ertelemek ve yine mücadeleye en yakından başlayıp, daha sonra diğerleri ile ilgilenmek Nebi’miz olan Muhammed’in (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) uygulamalarından biridir. Selim akıl sahiplerinden hiç kimse buna itiraz etmez. Çünkü en yakın olan düşmanın tehlikesi, fesadı ve fitnesi, uzakta olan düşmanın tehlikesinden, fesadından ve fitnesinden daha şiddetlidir. Bunun içindir ki heva ve şeytan ile mücadele etmek genel olarak düşmanlarla mücadele etmekten daha önce gelir. Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), savaşa ilk olarak Fars, Rum veya Yahudiler ile başlayarak, yakın olan düşmanı ihmal etmemiştir.

Birçok tağut bu tehlikeli tuzaktan fayda elde etmiş ve hala da etmektedir. Onlar, bu cahil alimlerle çokça alay etmekte, onları kendi işlerinde kullanmaktadırlar. Birçok davet adamının davetine engel olmak, İslami cemaatleri itici göstermek ve insanları onlardan uzaklaştırmak, onların yollarından ve metodlarından tavizler vermelerini sağlamak gibi çirkin emelle-

rinde bu alim geçinen cahilleri kullanmaktadırlar. Onlardan fetvalar alarak, İslami çalışmaları kontrol altında tutmakta ve gerektiğinde davetçilerin aleyhlerine hükümler vermektedirler. Hatta tağutlar birçok defa gerçek davetçileri ve İslami cemaatleri sindirmek ve davetlerini yok etmek için, onların Hariciler veya yeryüzünde fesat çıkaran ve dinlerini bırakmış olan bağiler oldukları bahanesi ile bu cahillerden fetvalar koparmışlardır.

“Dikkat edin! Gerçekten onlar bozgunculuk edenlerin ta kendileridirler.” (2 Bakara/12)

Onlar, bu durumu bildikleri ve doğru olanı hissettikleri halde böyle davranmaya devam ederler. Bizler zamane alimleri arasında bu zillete düşen birçoklarını görmekteyiz.

Yine tağutların başvurduğu yollar arasında şunu da sayabiliriz: Tağutlar mü'minleri ve davetçileri bir takım mevkiler, makamlar, rütbelere, ünvanlar vererek ayartmaya çalışırlar. Bunlar arasında, bir takım imtiyazlar, evler, yatlar, katlar ve bunun benzerleri de sayılabilir. Tüm bunları, onları elleri altında tutabilmek ve ağızlarını kapamalarını sağlamak için yaparlar. Böylece, “Süt emdiğin memeyi ısırma” sözünü onlar üzerinde gerçekleştirmiş olurlar. Ta ki, bu davetçiler veya bu cahil alimler, onlar ve onların yönetimleri konusunda fitneye düşene kadar bu böyle devam eder. Hatta durum, değişik fetvalarla bu tağutların batıllarını onaylamaya, onların faziletlerini sayıp dökmeye, gece ve gündüz onları övgüyle tesbih etmeye kadar varır...

İbnu'l-Cevzi şöyle der: “İblis'in fakihlerin başına ördüğü çoraplardan biri de; onları emir sahipleri ve sultanlarla birlikte oturmaya sürüklemek, onlara karşı dalkavukluk yapmaya teşvik etmek ve onlardan gördükleri itibarı kaybetmemeleri için onları eleştirmekten ve kötülüklerini inkar etmekten vazgeçmeyi sevimli göstermektir... Özet olarak yöneticilerin yanında bulunmak, onlarla içli dışlı olmak, son derece

tehlikelidir. Her ne kadar ilk etapta iyi niyetlerle onlara yakınlaşmaya çalışılsa da, sonraları onlardan görülen ikram, mükafatlar, çeşitli nimetler kişinin onlara karşı olan özentisini ve meylini artırmakta, kişi kendini onlara dalkavukluk yapmaktan alıkoymamakta ve onların kötülüklerini inkar etme ameliyesini terk etmektedir.”⁷¹ Süfyan es-Sevri de şöyle der: “Onların (idarecilerin) bana hainlik etmelerinden korkmuyorum. Benim asıl korktuğum, onların bana ikramda bulunmaları ve böylece kalbimin onlara meyletmesidir.”

Akıllı bir kimse, Süfyan’ın, kendilerine meyletmekten çekindiği o kişileri düşündüğünde, günümüz tağutlarıyla onlar arasında büyük bir fark olduğunu görecektir. Buna rağmen bazıları onlara yakın olma konusunda ne de çok gayret sarfetmektedir. Yardım ancak Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’dandır.

Yine tağutların başvurduğu yollar arasında, ihlaslarından ve halkın onlara karşı olan sevgi ve bağlılıklarından çekindikleri birçok davetçi ve alimi kendi kontrolleri altına alabilmek için dinin bazı yönlerine ve furu’ meselelerine destek vermek ve bu sözde iyiliksever tutumu açıkça sergilemek sayılabilir. Bu alimler ve davetçiler için fakülteler açarlar, yayınevleri kurarlar, onlara Diyanet İşleri ve Kültür Bakanlıklarında gösterişli görevler verirler. Kısaca bu tağutlar, kendi azgınlıklarına ve fesatlarına dokunmadıkları sürece bu insanlara her türlü desteği -sırf kendi çıkarlarını gözettikleri için- sus payı olarak verirler.

Bu tağutların kurmuş oldukları ve asıl olarak Müslümanlara zarar verme amacını güden çeşitli kurum, dernek ve vakıflar da bu kabildendir. Mesela, genel olarak birçok fasit hükümetlere ve özel olarak da Suud hükümetine ve onun tağutuna olan dalkavuk çizgisine rağmen, birçok zavallı alimin kendisi ile

---

⁷¹ Telbisu İblis, 121

aldanmış olduğu “Rabıtu’l-Alemi’l-İslami” (İslam Dünyası Birliği) teşkilatı bunlardan biridir. Hatta bu teşkilat tarafından basılan broşür veya kitaplarda, Suud devletine karşı münafıkça tavırlar açıkça yer almaktadır. Bu kurumun şüpheli yöneticilerinin, diğer devletlerin tağutlarıyla ne kadar da mükemmel bir ilişkileri ve dostlukları vardır! Ancak bununla birlikte bir takım devletlere olan muhalefeti ve eleştirisi, ancak anavatan hükümetinin (Suud) isteğine göre şekillenir. Tağutlar arasında herşey yolunda gittiği müddetçe bu devletler asla eleştirilmez. Ama mesela Kaddafi gibi tağutun biri, devletlerine veya tağutlarına ya da sistemlerine hücum edecek olursa; işte o zaman fetvalar, inkarlar ve nefretler birbirini takip eder. Sonra, şayet tağutlar arasındaki mesele halledilip, işler önceki seyrine dönerse işte o zaman, önceleri aleyhlerinde verilmiş fetvalar adeta dumura uğramış hisler gibi sağır, dilsiz ve sessiz kalakalır. Halbuki tağut aynı tağuttur ve hiçbir vasfını değiştirmemiştir. Herhalukarda bu müessese ve benzerleri, hükümete ait bir kuruluş olmaktan öteye geçemezler...

Yine tağutların başvurduğu yollar arasında, davetçilere davetlerini sürdürmeleri için -kendi menfaatlerini de gözeterek- davet ve konferans verme, heyet kurma ve buna benzer bir takım çalışmalar için ruhsatlar bahşetmeleri gelmektedir. Bu tür etkinlikler, hamasetli davetçileri, yönetimin münkerlerinden, siyasetinden, batıl işlerinden ve tağutlarının fesatlarından uzak tutmayı amaçlamaktadır. Böylece bu organizasyonlar, birbirinin hatalarını araştıran fitne müesseseleri haline getirilir. Özellikle devletin emniyetini ve tağutların otoritelerinin istikrarını tehdit eden konularda oldukça duyarlıdır. Bu tür girişimleri asla zararlı olacak seviyeye çıkarmaz ve toplum içerisinde fren vazifesi görürler.

Yine tağutların başvurdukları yollardan biri de okullar, fakülteler, değişik basın-yayın organları ve muhtelif tağuti kuruluşlar sayesinde, yeni yetişen genç nesillerin kalp ve kafaların-

dan İbrahim Milleti'ni tamamen çıkarmak, yok etmek, parçalamak ve öldürmektir. Bu nedenle bunlar Firavun'dan daha pis ve hileleri de onun hilesinden daha büyüktür. Zira, bunlar oğulların öldürülmesi, yok edilmesi hususunda Firavun'un metodunu ancak diğer metodları işe yaramadığında, son çare olarak kullanırlar. İlk önce İbrahim Milleti bilincini kalplerde, nefislerde yok ederek, bu nesilleri gerçek bir ölüme ve yok oluşa iterler. Nesilleri Firavun'un yaptığı şekilde yok etmek yerine öncelikle onlardaki bu bilinci yok etmek için uğraşırlar ve bunu başarmak için de her yola başvurlar. Nesilleri, kendilerini ve batıl düzenlerini sevecek, onlarla dostluk kuracak, kanunlarına ve hükümetlerine saygı duyacak bir zihniyetle terbiye ederler. Bu iş için birçok cahilin evlatlarını gözü kapalı gönderdikleri, fesat saçan okullarını ve neredeyse her eve yayılmış olan basın-yayın organlarını kullanırlar. Evet, insanların gözlerini boyamak ve hakkı görüp kendilerine karşı çıkmalarını engelleyebilmek için, Firavun'un yaptığı gibi bedenleri katletmek yerine, yüreklerden İbrahim Milleti bilincini yok ederek ruhları katlederler. Böylece ruhları katledilmiş insanlar, bilgi ve medeniyeti yadıkları iddiası ile onları övmeye başlarlar. Bunun hepsinden de acı olanı, Müslümanların zürriyetlerinden yönetimlerine ve kanunlarına ihlasla bağlı olan yetenekli taraftarlar ve hizmetçiler edinirler. Yahut da en azından batıl ehline dalkavukluk yapan, bu sağlam davete ve dosdoğru Millet'e rağbet etmeyen cahil ve sapık bir nesil yetiştirmiş olurlar... Onlara karşı gelmeye güç yetiremeyecek ve hatta bunu asla düşünmeyecek bir nesil...⁷²

Maalesef bu tuzaklara nice davetçiler düşmektedir...

---

⁷² Bu konuyu ve onların bu şeytanca metodlarını "İ'dadu'l-Gadetu'l-Fevaris Bi Hecr Fesadi'l-Medaris" isimli kitabımızda tafsilatlı olarak ele aldık. Dileyen kardeşlerimiz o kitabımıza müracaat edebilirler. (Not: Bu kitap Fesad Medreseleri adıyla yayınevimiz tarafından neşredilmiştir.)

Bugün insanların İslami önderlere ve alimlere güveninin kaybolmasının nedeni bu tuzaklar ve bu tuzaklara düşmüş olanların sefih durumlarıdır. Bu hareket tağutların gözünde davetçiyi nasıl da küçültmekte, onların kalplerinde yer etmiş olan heybetini nasıl da söküp atmaktadır. Tabi ki böyle bir tavırla karşılaşan tağutlar artık davetçiden ve onun davetinden çekinmemektedirler. Fakat iş değişir de, davetçide bir sertlik, dağlar gibi bir sebat, bir ayrılış hareketi, nerede olursa olsun kendi davasını yüceltip onun gereklerini yerine getirmeye azmettiğine dair bir iki işaret görürlerse, işte bu noktada binlerce ince hesabın içine dalarlar. Allah da o zaman o tağutların kalplerine korku verir. Tıpkı Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) kafirlerin gözündeki heybeti ve bir aylık mesafeden kafirlerin kalbine oturan o müthiş korku ile yardım olunması gibi... Dikkat edin! Zamanın tuzaklarına ve tağutların oyunlarına düşmeye karşı uyanık olun!

Son olarak aktarmak istediklerimiz ise şunlardır: Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) tüm bu habis planları bize izah etmiş, bu habis planlara vâkıf olmamızı bize nasip etmiş ve bunlara karşı daima uyanık ve tetikte olmamızı öğütlemiştir. Üstelik bunlara karşı koymanın yollarını ve tedavilerini de bize bildirmiştir. Bize dosdoğru olan yolu tarif etmiş ve “*Onlar senin kendilerine yumuşak davranmanı arzu ettiler; kendileri de bunun üzerine yumuşak davranacaklardı*” (68 Kalem/9) ayetinden önce şöyle buyurmuştur:

“*Artık yalanlayanlara itaat etme!*” (68 Kalem/8)

Evet! Onlara itaat etme! Onlara meyletme! Onların karşılıklı tavize dayanan çözümlerini kabul etme! Muhakkak Rabbin sana hak dini vermiştir. Dosdoğru yolu sana göstermiştir ve seni, İbrahim Milleti'ne hidayet etmiştir.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın, Mekke'de inmiş olan İnsan Suresi'ndeki şu sözü de bu kabildendir:

“*Hiç şüphesiz ki Kur'an'ı sana kısım kısım Biz indirdik. O*

halde Rabbinin hükmüne sabret ve onlardan günahkar veya nankör hiçbir kimseye itaat etme!” (76 İnsan/23-24)

Günahkar kafirlere itaat etmenin nehy edilmesinden önce Kur'an'ın belirtilmiş olması ve Allah'ın o Kur'an'ı, Nebi'si üzerine indirilmiş olmakla övmesi doğru davet yolunun beyanını içermektedir. Bu öyle bir yoldur ki davetçiler onu kendi kafalarına göre ortaya koyamazlar. Hevalarına göre davet yolunun planını çizemezler veya onda atılacak adımları belirleyemezler... Buna hakları yoktur... Bu yol ancak, Kur'an'da tafsilatlı bir şekilde belirtilmiş olan nebilerin ve rasullerin daveti ve İbrahim Milleti'dir.

Yine Mekke'de inmiş olan Furkan Suresi'ndeki Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın şu sözü de bu kabildendir:

“O halde kafirlere itaat etme ve onlara karşı bununla büyük bir cihad yap.” (25 Furkan/52)

“Onlara karşı bununla büyük bir cihad yap” yani Kur'an-ı Kerim ile... Dolayısıyla Kur'an'da emredilen yolun dışında, davet ile ilgili metod ve üsluplara kapılma. Onları bu Kur'an'la uyar... İçerisinde kafirlere itaatin veya onların batılları karşısında sükutun olduğu kaypak ve dengesiz yollardan hiçbirine uyma.

Yine Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) Nebi'sine (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Kitabı'nı tilavet⁷³ etmesini emrettikten⁷⁴ sonra şöyle

---

⁷³ Tilavetin manalarından biri de okunan şeye tabi olmaktır. Şunda şüphe yoktur ki Allahu Teala'nın Kitabı'nı tilavet etmek, onu okumak, öğrenmek, ona bağlanmak ve onun emirlerine tabi olmakla olur. Bu yolda sebat gösterebilmenin en büyük sebebi işte budur. Allahu Teala'yı sürekli zikretmek ve geceleri namaz kılmak da buna ilave edilir. Nitekim Allahu Teala İnsan Suresi'nde şöyle buyurur: “Sabah ve akşam Rabbinin ismini zikret. Gecenin bir kısmında O'na secde et. Gecenin uzun bir bölümünde de O'nu tesbih et.” (76 İnsan/25-26)

⁷⁴ 18 Kehf/27

buyurur:

“Kalblerine Bizi anmaktan yana gaflet verdiğimiz heva ve heveslerine uymuş, işinde haddini aşmış kimselere de itaat etme. De ki. O Rabbinizden gelen haktır. Artık dileyen iman etsin, dileyen kafir olsun.” (18 Kehf/28-29)

Bu ayetler de Mekke’de inmiştir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*), Şura Suresi’nde, bize ve bizden önceki peygamberlere, Nuh’a, İbrahim’e, Musa’ya ve İsa’ya emrettiği şeriatı zikrettikten sonra şöyle buyurur:

“İşte bundan dolayı sen, davet et. Emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Onların arzularına uyma.” (42 Şura/15)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) daha sonra da Nebi’sine (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) kafirlere şöyle demesini emrediyor:

“Bizim amellerimiz bizim, sizin amelleriniz de sizindir.” (42 Şura/15)

Bu, kafirlerden, onların heva ve heveslerinden, sistemlerinden ve kokuşmuş yollarından net bir ayrılış ve uzaklaşmadır...

Yine Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın, Mekke’de inmiş olan Casiye Suresi’nde Nebi’sine (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) söylemiş olduğu şu söz de bu kabildendir:

“Sonra Biz seni dinden bir şeriate sahip kıldık. Sen de artık ona uy, bilmeyenlerin hevalarına uyma. Çünkü onların Allah’a karşı sana hiçbir faydaları olamaz. Şüphesiz ki zalimler birbirlerinin velileri (dostları)dır. Allah ise takva sahiplerinin velisidir.” (45 Casiye/18-19)

İşte böyle! Eğer bizler Kur’an ayetlerini araştırırsak, bu mühim meseleye delil teşkil edecek onlarca, hatta yüzlerce ayet buluruz. Muhakkak ki Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) kullarını boşuna yaratmadığı gibi, onu başıboş da bırakmamıştır... O halde davetçilere, “davetçiyim”, “dava ehliyim” diyenlere bu metodun yani İbrahim Milleti’nin açıklığı ve doğruluğu yetmez mi?

Yoksa Rasulullah'a ve O'ndan önceki nebilere yeterli olan, onlara yeterli gelmiyor mu? Onlar için artık gafletten uyanma zamanı değil midir? Azgınlara azgınlıkları karşısında susmak, hakkı gizlemek, insanları aldatmak, mücadele azmini ve ömürleri bu şekilde boşa harcamak yetmedi mi?

“Böylece mesele net biçimde ortaya konuyor. Ya Allah'ın şeriatı ya da cahillerin hevaları... Üçüncü bir şık sözkonusu değildir. Dosdoğru şeriat ile değişken hevalar arasında orta bir yol da yok.

Bu ayetler, davetçinin yolunu belirliyor, hareket metodunun sınırlarını çiziyor. Bu konuda söylenen tüm sözlere, yapılan tüm yorumlara, tüm açıklamalara bir çizgi çiziyor.

Bu nitelikleri hak eden tek bir şeriat vardır. Onun dışındaki hayat düzenleri cahillikten kaynaklanan hevalardır, ihtiraslardır. Dava adamı, sadece şeriata uymalı ve bütün hevaları, ihtirasları bir kenara bırakmalıdır. Kesinlikle en ufak bir meselede bile Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın şeriatından sapıp hevalara, ihtiraslara uymamalıdır. Çünkü hevalarına, ihtiraslarına uyan kimseler, şeriatın sahibine karşı birbirleri ile dayanışma içindedirler. Bunun için şeriatı benimseyen birisi, onların yardımını ummamalıdır. Çünkü onlar birbirlerine yardım eden birleşik bir cephe. Üstelik onlar dava adamına zarar veremeyecek kadar zayıftırlar, güçsüzdürler. Ona verebilecekleri tek şey bazı eziyetlerdir... Çünkü Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) onun velisi ve yardımcısıdır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın dostluğu ile heva ve heveslerine göre hareket edenlerin dostluğu bir midir? Birbirlerinin dostu olan zayıf, cahil ve basit kimseler nerede, muttakilerin dostu olan Allah'ı dost edinen şeriat izleyicisi nerede?”⁷⁵

“Şüphesiz Allah, takva sahiplerinin velisidir.” (45
Casiye/19)

İşte yol budur... Var mı yürüyecek yiğit?!

⁷⁵ Fi Zılali'l-Kur'an'dan özet olarak

Çıkan Kitaplarımız

1- Demokrasi Bir Dindir

Ebu Muhammed el-Makdisi

2- Milleti İbrahim

Ebu Muhammed el-Makdisi

3- Ey Zindan Arkadaşlarım 1

Ebu Muhammed el-Makdisi

4- Ey Zindan Arkadaşlarım 2

Ebu Muhammed el-Makdisi

5- Tağutların Yardımcılarına Dair

Şüphelerin Giderilmesi

Ebu Muhammed el-Makdisi

6- Çocuk Eğitiminde Nebvî Yöntem ve Fesad Medreseleri

Ebu Muhammed el-Makdisi

7- İslam Dininden Çıkaran Ameller

Ebu Basir et-Tartusi

8- Şirk ve Riddet Taifesi ŞİA

Ebu Basir et-Tartusi

9- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri

Ebu Basir et-Tartusi

10- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar

Ebu Basir et-Tartusi

11- Kral ve Çocuk

Ebu Basir et-Tartusi

12- El-Umde Fi İdadi'l Udde

Abdulkadir bin Abdulaziz

13- Cihada Teşvik

Ebu Kuteybe eş-Şami

14- Cihada Katkıda Bulunmanın 39 Yolu

Muhammed bin Ahmed es-Salim